

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 2 КВІТНЯ 2004 РОКУ ЧИСЛО 14 VOL. CXI FRIDAY, APRIL 2, 2004 No. 14

Христос воскрес! Воістину воскрес!

„Засвідчуймо Христову Правду"

Великоднє Послання Постійної Конференції українських православних єпископів поза межами України Преподобному духовенству і побожним мирянам Української Православної Церкви

Нехай ясне світло Воскреслого Господа осяює всі ваші добрі і святі діла, щоб ті, що їх побачать, могли славити нашого Отця Небесного

Кожного року Великдень наново знайомить нас з глибоковіруючим християнським учителем - автором „Канону Пасхи" преподобним Іоаном Дамаскином. Прекрасні стихи цього канону, що висловлюють глибоку духовну дійсність, запрошують і нас виголошувати та духовно переживати, збираючи плоди Воскресіння Господа і Спаса нашого, Ісуса Христа. Ми знову виголошуємо оточенню, в якому живемо, що Христос воістину воскрес! Наше свято набагато перевищує земні, проминаючі турботи нашого життя, тому, що „цей урочистий і святий день (наша Пасха) всім суботам Цар і Господь, свято над святами і торжество з торжеств", тому що цього дня наш Господь і Спас Ісус Христос спочив після Своїх трудів, тобто після Своїх спасаючих Страстей і добровільної смерти, принесених для добра світу і для його спасіння; і побачив, „що добре воно", і Своїм воскресінням „перевів нас від смерти до життя, і від землі до неба", дозволяючи нам бути учасниками вічности (перша і восьма пісні Канону Пасхи). Щороку слова цього духовного шедевру запрошують нас усіх: „Прийдіть! Очистьмо почування і побачимо Христа…святкуючи Христове Воскресіння… в Нім бо ми утверджуємось".

(Закінчення на стор. 5)

Із виставки „Byzantium: Faith and Power (1261-1557)" - Metropolitan Museum of Art

Дивна сила Великоднього вітання

Великоднє Послання Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства

Дорогі брати та сестри, любі друзі в Україні та в діяспорі, Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство щиро вітає Вас славним привітом: „Христос Воскрес!".

І знову ми врочисто святкуємо День світлого воскресіння Ісуса Христа. По наших церквах із захопленням виспівуємо вічномогутній гимн пе-

(Закінчення на стор. 5)

Всім серцем знаймо Добру Новину!

Пасхальне привітання Всечесним отцям, монахам і монахиням та всім вірним Стемфордської епархії

Христос Воскрес! Воістину Воскрес! – це наші пасхальні, святкові поздоровлення. Ми повторюємо ці слова, але задумуюсь, чи справді віримо в це? Чи ми не легковажимо тим фактом нашої віри?

Не так багато років тому комуністи вважали, що знищили віру наших братів і сестер в Україні. Моя родина розповіла мені такий випадок. Одного разу на Великдень до села приїхав з району працівник райкому партії, щоб скликати збори та прочитати лекцію на атеїстичну тему. Протягом усієї лекції він наголошував на тому, що люди мусять зректися Христа і втілювати у своє життя атеїстично-комуністичні погляди. При кінці лекції, впевнений, що переконав людей, звернувся до парафіяльного священика, надаючи йому слово. Священик подякував йому за „надану честь" мати слово і, закінчуючи збори, звернувся до залі зі словами: „Христос Воскрес"! І люди всі голосно, разом відповіли: „Воістину Воскрес"!

Незалежно від того, що промовець говорив їм, вони знали у своїх серцях Добру Новину – що Христос Воскрес. Після 45 років гоніння нашої Церкви в Україні вона воскресла з попелу, і продовжує жити, скріплена жертвою тих, що віддали своє життя, продовжує свою діяльність. Наша Церква є свідком для світу, що незалежно від сил зла, котрі хотіли її знищити, це їм не вдалося і не вдасться!

(Закінчення на стор. 5)

Новий закон в лещатах старих проблем

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В четвер, 25 березня, провладна більшість депутатів Верховної Ради, підтримана фракціями комуністів і соціялістів, ухвалила, в першому читанні і в цілому, закон про парляментські вибори на пропорційній основі. Це означає, що зроблено ще один крок в напрямі політичної реформи, але водночас залишає великі сумніви, чи сама ця реформа не є засобом залишити теперішні порядки в Україні незмінними.

За цей законопроєкт віддали голоси 255 депутатів, обговорення і пропонування поправок і змін тривало без перерви до 11 год. 30 хвилин вечора і відбувалося в атмосфері гостріших, ніж будь-коли, протистоянь між пропрезидентською більшістю і опозицією. Депутати з „Нашої України" і бльоку Юлії Тимошенко голосували проти закону і проти деяких поправок, серед яких були справді реакційні, антидемократичні. Наприклад, 243 депутати віддали голоси за поправку, яка унеможливлює участь офіційних спостерігачів від громадських організацій під час виборів.

Іншою поправкою, голосами 267 депутатів, зменшено прохідний бар'єр до парляменту – з чотирьох до трьох відсотків.

Результати цього тяжкого дня в парляменті, за психологічною напруженістю подібного до сесії, на якій у червні 1996 року була прийнята Конституція України, різні оглядачі по-різному оцінюють, оскільки дивовижним і непередбачним у процесі здійснення політреформи є та обставина, що плече до плеча з пропрезидентськими силами йдуть комуністи і соціялісти. І хоч Петро Симоненко та Олександер Мороз запевняють, що це попутництво тимчасове і підпорядковане інтересам демократизації суспільства, мало хто йме їм віри, бо за тринадцять років державної незалежности влада бездоганно засвоїла науку досягати свого, всупереч рожевим надіям громадськости.

Те, що нарешті ліквідовано мажоритарну виборчу систему, яка давала необмежені можливості для використання славнозвісного „адміністративного ресурсу" і обрання депутатів, послушних олігархічним кланам, можна вважати „теоретичним успіхом". Однак ще годі стверджувати, що пропорційна система автоматично витягне Україну на якісно новий рівень. Навіть остаточне завершення реформи, тобто перехід з президентсько-парляментської форми правління до парляментсько-президентської не гарантує негайних позитивних змін, тому що форма правління – це не тільки і не стільки рядок на сторінці „Основного закону". В реальній дійсності далі діятимуть ті сили, котрі зробили Україну „притчею во язицех", поставивши її в ряд найкорумпованіших держав світу.Тобто, адміністративний ресурс діятиме, тільки

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Відкрили Рік Польщі в Україні

КИЇВ. – До столиці України 30 березня прибув президент Польщі Александер Кваснєвський для участи в урочистому відкритті Року Польщі в Україні. Польський президент назвав Рік Польщі в Україні великою подією у взаєминах між двома країнами. Президенти Леонід Кучма і Александер Кваснєвський урочисто відкрили Рік Польщі в Україні. Церемонія відбулася у Національному академічному театрі опери та балету ім.Т.Шевченка. 31 березня відбувся робочий сніданок А.Кваснєвського та прем'єр-міністра України Віктора Януковича. Після цього президенти України та Польщі поклали квіти до пам'ятника Т.Шевченкові. Коментуючи вступ Польщі до Европейського союзу, А. Кваснєвський сказав, що і Україна, і Польща потрібні Европі „сьогодні, і завтра, і завжди". Водночас він зауважив, що гасло „Польща і Україна – разом у Европі – це не лише прагнення до культурного зближення, але й політична ідея. „Ми налаштовані на те, щоб така спільність відбувалася не лише в культурі, але й в інших галузях. Мова йде про економічне співробітництво, про спільні дії польських і українських миротворців в Іраку і Косово, співпрацю з НАТО та спільність поглядів політиків і народів України і Польщі", – сказав А. Кваснєвський. Потім відбулася зустріч Л. Кучми і А. Кваснєвського з журналістами. Того ж дня А. Кваснєвський повернувся до Польщі. Раніше було заплановано, що візита буде офіційною і триватиме три дні, – однак її формат та термін було скорочено через оголошення польського прем'єра Лєшека Мілера про намір піти у відставку 2 травня. 2005 рік буде Роком України у Польщі.

В. Черномирдін незадоволений американцями в Україні

КИЇВ. – Посол Росії в Україні Віктор Черномирдін незадоволений активізацію американців в Україні напередодні президентських виборів. Про це він заявив у неділю, 28 березня, підкреслюючи, що „вони лазять по всій Україні. Я навіть уявити собі такого не міг. Вони їздять по реґіонах – допомагати готувати вибори", – сказав В.Черномирдін. Він уважає, що „все, що їм вигідно, вони (американці) відразу беруть у сферу своїх інтересів, і там обов'язково – або розвал, або кров". Разом з тим, російський посол заперечує можливість спроб з боку Росії також підсилити свій вплив на Україну. Відповідаючи на запитання, чи може висадитися подібний російський десант у цій країні, В.Черномирдін сказав: „Може бути, він і не потрібний. Я думаю, і їхній (американський) десант не допоможе. Українці самі розберуться".

Дж. Буш написав Л. Кучмі прихильного листа

ВАШІНҐТОН. – Президент США Джордж Буш висловив „захоплення мужньою і незмінною ролею України, яку вона відіграє у звільненні народів Іраку й Афганістану", говориться в листі Дж. Буша Президентові України Леонідові Кучмі. Листа передав главі держави заступник секретаря Державного департаменту США Ричард Армітадж під час його візити до Києва 25 березня. „Як провідники, – підкреслює в листі Дж. Буш, – ми були покликані затвердити універсальну істину про цінність людського життя і природне прагнення жити вільними. Щоб процвітав світ і воля, ми повинні мати мужність кинути виклик тим, хто хоче підкорити нас за допомогою терору і страху". Президент США підкреслив історичну ролю міжнародної антитерористичної коаліції „у наданні народам Іраку й Афганістану можливости самим визначати свою долю". Завдяки рішучості партнерів коаліції „боротися з терором і репресіями", світ, у якому ми живемо, став більш безпечним, вважає він. Нагадаємо, що після терористичної акції в Мадриді в українському політикумі пролунали заяви з неґативною оцінкою перебування українських миротворців в Іраку. Р. Армітадж також схвально відгукнувся про участь України в коаліції, але одночасно підкреслив необхідність для України провести чесні та прозорі вибори в жовтні ц.р., як доказ демократичного розвитку.

У 2005 році армія України може стати небоєздатною

КИЇВ. – 2005 рік може стати критичною межею, за якою технічний стан озброєння та військової техніки не забезпечуватиме боєздатности Збройних Сил України, – повідомив 29 березня заступник міністра оборони України Валерій Мунтіян. Сьогодні, у порівнянні зі збройними силами 150 чужоземних держав, Збройні Сили України займають за чисельністю 13-те місце, за часткою Збройних Сил до загальної чисельности населення – 28-ме місце, а за витратами воєнного бюджету на одну особу – 125-те місце. Як наголосив В. Мунтіян, тепер ЗСУ „є конґломератом трьох небезпечних для суспільства і держави моделей: деґрадація, проїдання, марнотратство". Кожен рік, за його словами, бойовий потенціял ЗСУ зменшується на 9 відсотків. Зокрема вже на кінець 2005 року непридатними до використання буде до 70-80 відсотків основних номенклятур ракетно-артилерійського озброєння, близько 50 відсотків винищувачів та літаків-розвідників, 60 відсотків бомбардувальників, 20 відсотків штурмовиків.

МВФ оцінює перспективи української економіки

ВАШІНҐТОН. – Директор Міжнародного валютного фонду (МВФ) Анна Кругер оптимістично оцінює перспективи розвитку української економіки в цьому році. Виступаючи 30 березня на раді директорів МВФ, вона відзначила останні досягнення української економіки і спрогнозувала непогані перспективи подальшого росту. „Україна добилася відновлення економіки, подолала інфляцію після фінансової кризи 1998-1999 років. Упевнености в макроекономічній стабільності додає ремонетизація економіки, збільшення міжнародних резервів, стабільні платежі і поліпшення прогнози економічного росту", – відзначила вона. (МВФ поліпшив прогнозу росту української економіки в 2004 роки до 6 відсотків з 4.3 відсотка). Вона назвала позитивним затвердження парляментом програми діяльности Кабінету Міністрів України, продовження пенсійних і податкових реформ, вирішення проблеми відшкодування ПДВ і підвищення капіталізації українських банків.

У Львові демонструють

ЛЬВІВ. – Понад сім тисяч осіб, шанувальників бльоку Віктора Ющенка, пікетували обласну раду з вимогою припинити політичні репресії на Львівщині. 30 березня у Львові мала відбутися сесія обласної ради щодо висловлення недовіри голові обласної ради Михайлові Сендакові. Сесія – через відсутність кворуму – не відбулася, на засідання не прибули депутати провладної фракції – „Ділова Львівщина", фракцій „Соціяльна справедливість" і СДПУ(о), провідником якої є перший заступник голови ДПА України Сергій Медведчук. Народний депутат України Олег Тягнибок зазначив, що сесія не відбулася, оскільки СДПУ(о) не зібрала 55 підписів депутатів, які підтримали б відставку голови львівської обласної ради М. Сендака. 30 березня працівники ДАІ не пропустили до Львова на акцію протесту десятки автобусів з людьми.

У Києві буде створено національний заповідник „Бабин Яр"

КИЇВ. – Прилегла до майбутнього Меморіялу у Бабиному Яру територія буде мати статус Національного заповідника. Про це йшла мова 26 березня під час „круглого столу" „Бабин Яр – від пам'яті жертв до єднання пам'яті", який відбувся у Києві за ініціятивою Громадського комітету „Бабин Яр". На думку учасників конференції, підтримка в уряді ініціятиви про створення заповідника свідчить про цивілізовані підходи в розв`язанні міжнаціональних проблем в Україні. Тема створення в Києві державного заповідника і національного меморіялу „Бабин Яр" була головною в ході лютневої зустрічі віцепрем'єр-міністра України Дмитра Табачника з академіком НАНУ Іваном Дзюбою, академіком НАНУ Мирославом Поповичем, Семеном Глузманом. Було домовлено, що найближчим часом представники ряду органів центральної виконавчої влади разом з науковцями і співробітниками проєктних інститутів опрацюють концепцію забудови національного меморіялу „Бабин Яр" у Києві з урахуванням архітектурного конкурсу, та підготують пропозиції щодо подальшої співпраці.

Чи В. Медведчук вивозить гроші з України?

КИЇВ. – Група народних депутатів України закликає Генпрокурора порушити кримінальну справу проти голови адміністрації Президента Віктора Медведчука за фактом вивезення в офшорну зону на Британські Вірґінські острови коштів вкладників фонду „Омета-21 століття" на суму майже мільярд долярів. Про це повідомив 26 березня у парляменті перший заступник голови Адам Мартинюк, зачитавши депутатський запит до Генадія Васильєва. А депутати Василь Червоній, Сергій Олексіюк, Володимир Яворівський і Степан Хмара окремою постановою запропонували Верховній Раді створити комісію, щоб перевірити законність діяльности В. Медведчука від імені чужоземних компаній. У грудні минулого року члени фракції Соціялістичної партії закликали Генпрокуратуру розслідувати господарську діяльність керівника адміністрації Леоніда Кучми. В. Медведчук очолює Президентську адміністрацію з 2002 року. За даними польського тижневика „Wprost", він входить до списку 50 найбагатших людей Східньої Европи.

В Україні зникло кількасот ракет

КИЇВ. – Український міністер оборони Євген Марчук сказав 25 березня, що його відомство не знає, що сталося з кількома сотнями ракет, успадкованих від радянської армії. Міністер вважає, що головною причиною були недоліки облікової системи в час розвалу Радянського Союзу. Раніше про зникнення ракет заявляв провідник українських комуністів Петро Симоненко.Визнання того, що Україна не може дорахуватися сотень ракет радянського зразка, пролунало з уст міністра оборони Є. Марчука зі заввагою, що, „дивні речі іноколи трапляються". Кілька сотень ракет було списано, але їх не можуть знайти.

Хто платив за відпочинок Кучми в Баден-Бадені?

КИЇВ. – Депутат Микола Томенко вимагає від Президентської адміністрації нових пояснень щодо джерел фінансування поїздки Президента Леоніда Кучми та інших чільних українських посадовців з сім'ями до німецького курорту Баден-Баден минулої зими. М. Томенко заявляє, що може звернутися до Генеральної прокуратури. Це вже другий запит депутата на цю тему – після того, як раніше представник адміністрації Ігор Бакай відповів, що усі витрати здійснювалися за рахунок німецької сторони. М. Томенко висловив застереження щодо такої відповіді, оскільки Німеччина заявила, що не фінансує відпочинок політиків.У депутата є побоювання, що деякі аспекти діяльности українського Президента можуть фінансуватися незаконно. М. Томенко сказав, що якщо не отримає від І. Бакая задовільної відповіді, то звертатиметься до Генеральної прокуратури

За повідомленнями інформаційних агентств

Демократичне розширення Европи

29 березня газета „Financial Times" вмістила статтю відомого американського фінансиста, керівника Міжнародного допомогового фонду „Відродження" Джорджа Сороса. Автор аргументовано підтримує ідею „Ширшої Европи", котра може практично посприяти тіснішому зближенню з об'єднаною Европою тих держав, які покищо не готові до вступу в ЕС. До цих неготових держав. Дж. Сорос відносить Україну, політичну і економічну ситуацію в якій він добре знає, оскільки Фонд „Відродження" багато робив і робить в ім'я демократизації українського суспільства, при цьому нерідко долаючи перешкоди з боку українських владоможців. Свіжий приклад: 29 березня, коли Дж. Сорос прибув до Криму, щоб взяти участь в міжнародній конференції „Толерантність і права людини: співпраця недержавних організацій і донорів", місцева влада Ялти відмовилася надати для цього заходу Лівадійський палац, хоч Фонд „Відродження" наперед сплатив усі належні рахунки. Відмовки, пояснені „пожежною безпекою", не витримують критики, якщо врахувати, що у наданні приміщення для згаданої конференції відмовив також Таврійський Національний університет – той самий, котрий за декілька років одержав від „Відродження" майже 600,000 дол. для розвитку науково-дослідної бази. Якщо в цей спосіб платять за добро, то чи може дивувати нелюбов до Дж. Сороса українських олігархів, котрих він звинувачує у нечесності, або ненависть до нього комуністів, які вважають Фонд „Відродження" експортером „оксамитової революції" в Грузії і „каштанової революції" в Україні? Не обходиться й без відповідного „вітру" з боку Москви: посол Росії в Києві В. Черномирдін напередодні візити Дж. Сороса в Україну назвав цього шанованого філантропа „мародером", який самочинно втручається у внутрішні справи інших держав. Тим часом з'являються докази, що організатором антисоросівських публікацій в українських ЗМІ є Адміністрація Президента України, зокрема її голова Віктор Медведчук. Щодо конференції в Ялті, то тільки завдяки особистому дорученню Президента Л. Кучми вона відбулася 30 березня в Лівадійському палаці. Нижче пропонуємо нашим читачам статтю Дж. Сороса на тему европейської інтеграції.

Ініціятива „Ширша Европа", нещодавно започаткована Европейською комісією з метою врегулювання стосунків з сусідніми країнами, чудово виглядає на папері. Втім, цей плян приречений на провал, якщо ми дозволимо йому розчинитися в европейській бюрократії. Члени Европейського союзу повинні об'єднати зусилля для здійснення цієї корисної ідеї. Якщо ініціятива, котру вже тепер називають новою політикою сусідства, стане реальністю, вона сприятиме розвиткові країн, що межують з ЕС на сході і півдні, згідно зі стандартами Евросоюзу, формуванню в них збалансованої системи державного управління.

З цієї точки зору, найважливішим важелем впливу ЕС є перспектива членства тієї чи іншої країни. До цього часу вона творила дива. Але проблеми сьогодення унеможливлюють подальше використання цього чинника, за винятком потенційних членів: Болгарії, Румунії, Туреччини, а також, мож-

(Закінчення на стор. 4)

Боротьба за народні інтереси

КИЇВ. - Учасники віча опозиції перед входом до будинку Кабінету міністрів України в Києві в середу, 31 березня. Цього дня понад 9 тисяч прихильників опозиції провели віче під стінами Кабінету міністрів, вимагаючи від уряду вивести з тіні приховані на політичну кампанію 10 млдр. грн. (різницю між запланованою і дійсною прибутковою частиною бюджету) і спрямувати ці кошти на підвищення пенсій, платень, стипендій і т.п. *Фото УНІАН*

Заслухали першого свідка з України

САН-ФРАНЦИСКО. – У Сан-Франциско, де триває судовий процес над колишнім українським прем'єр-міністром Павлом Лазаренком, 29 березня заслухали Володимира Карповцева – першого свідка з України.В. Карповцев у часи прем'єрства Павла Лазаренка очолював відділ плянування та фінансів у Кабінеті міністрів. Він розповів про те, як укладався контракт на закупівлю шести котеджів на майже півтора мільйона долярів у компанії „G.H.P.Corporation". Він також заявив, що подробиці всіх акцій, що відбувалися за прем'єра П. Лазаренка, достеменно відомі тодішньому міністрові Кабінету міністрів Валерієві Пустовойтенку. Тим часом Печерський районний суд Києва не задовольнив скаргу колишнього прем'єр-міністра України Павла Лазаренка. Він просив визнати неправомірними дії Генпрокуратури і заборонити їй поширювати інформацію про причетність екс-прем'єра до вбивств народних депутатів Вадима Гетьмана і Євгена Щербаня. Суд постановив, що замість скарги Павло Лазаренко має звернутися з позовом стосовно цього питання. Адвокат Марина Довгопола назвала рішення суду незаконним.

Бі-Бі-Сі

З гетьманами України познайомились військові радники ООН

НЮ-ЙОРК. – В Генеральному консульстві України 25 березня відбулась зустріч військових радників Представництв ряду країн при ООН, яким було представлено сім картин-портретів українських гетьманів та відомих жінок XVII-XVIII ст. і бронзовий портрет-барельєф останнього гетьмана України Павла Скоропадського. Ці твори мистецтва наймолодша дочка Павла Скоропадського – Олена Отт-Скоропадська подарувала Україні для їх показу в київському Музеї гетьманства.

На вечір прибули численні військові з США, Великої Британії, Німеччини, Росії, Данії, Непалу та багатьох країн інших країн світу, запрошені військовою місією Постійного представництва України в ООН. Щоправда, зустріч була неформальною, тому старшини прийшли в цивільному, але усе ж у їх точному і масовому прибутті відчувалася військова школа. Особливу атмосферу зустрічі надавало й те, що у залі було тільки дві жінки. Також мені сподобалося, що до групової світлини не довелося довго намовляти присутніх: вони стали перед портретом Богдана Хмельницького, як за командою генерала – вправно і швидко.

Гості вечора в Генеральному консульстві України в Ню-Йорку

Гостей вітали виконуючий обов'язки Генерального консула України в Ню-Йорку Ігор Сибіга і представник Міністерства оборони при Місії України в ООН полковник Анатолій Кононенко.

Заступник керівника Торговельно-економічної місії України Олександер Лях розповів учасникам зустрічі про історію портретів і зображених на них осіб. Гетьмани постали перед гостями як видатні полководці українського війська у нелегких національно-визвольних змаганнях. Зацікавленість історією війська України була високою, і навіть мені довелося розповідати про життя окремих гетьманів. Після огляду мистецького зібрання гостей було запрошено до частування, у якому відчутне місце посіли українські страви - вареники і голубці, а також горілка „Гетьман".

Варто відзначити ініціятиву Постійного представництва України в ООН, зокрема її військової місії, які вручно скористалися нагодою для ознайомлення дипломатів ще з однією сторінкою української історії.

Левко Хмельковський

АМЕРИКА І СВІТ

До НАТО приєдналося сім нових членів

ВАШІНҐТОН. – 30 березня у Білому Домі відбулася урочиста церемонія з нагоди вступу до альянсу Литви, Латвії, Естонії, Болгарії, Румунії, Словаччини і Словенії. Президент Джордж Буш заявив: „Сили НАТО увінчані тепер сімома новими прапорами, а територія Союзу розширилася від Біскайської затоки до Чорного моря. І Европа, де зародився колись ґльобальний конфлікт, зараз досить сильна, щоб ґарантувати стабільність у світі". Сім нових країн, які колись входили до комуністичного бльоку, тепер офіційно стали членами Організації Північно-Атлантичного Договору – НАТО. Це означає, що відтепер загалом до тієї організації входитиме 26 держав. Генеральний секретар НАТО Яап де Гооп Схефер назвав подію історичним кроком. Водночас Росія і надалі налаштована щодо такого розширення неґативно. Голова думського комітету у міжнародних справах Константін Косачев сказав, що це недружні щодо Росії кроки: „Якщо вони триватимуть, якщо на кордоні з Росією НАТО нарощуватиме свою присутність, тоді Росія розглядатиме можливість вдатися до відповідних кроків, щоб не порушити рівновагу що склалася". Україна також офіційно оголосила, що прагне вступити до НАТО, але представники альянсу закидають українській владі на чолі з Президентом Леонідом Кучмою брак поступу в досягненні західніх стандартів демократії та верховенства закону.

Кондолізі Райс дозволено давати публічні свідчення

ВАШІНҐТОН. – Представники Білого Дому 30 березня повідомили, що адміністрація Президента Джорджа Буша погодилась надати дозвіл радниці з питань національної безпеки Кондолізі Райс давати публічні свідчення незалежній комісії, що розслідує терористичні напади 11 вересня 2001 року. Адміністрація дала свою згоду в обмін на письмову обіцянку комісії, що це не стане юридичним прецедентом, який уможливить подібні випадки у майбутньому. За Конституцією, представники адміністрації не можуть давати публічні свідчення. Президент Дж. Буш і віцепрезидент Дік Чейні також погодилися виступити перед комісією, але на закритих слуханнях. К. Райс 29 березня заявила, що, як радник, не може виступити перед незалежною комісією та свідчити під присягою. Раніше вона зустрічалася з членами комісії за зачиненими дверима. Комісія закликає К. Райс відповісти на звинувачення, висунуті колишнім експертом Білого дому з питань боротьби з тероризмом Ричардом Кларком, який заявив, що адміністрація Джорджа Буша перед 11 вересня недооцінювала загрозу з боку „Аль-Кайди".

Убитий керівник розвідки „Аль-Кайди"

ІСЛАМАБАД, Пакистан. – Керівник розвідки „Аль-Кайди" убитий в Пакистані поблизу кордону з Афганістаном під час маштабної антитерористичної акції пакистанської армії у провінції Південний Вазиристан. Як заявив 29 березня представник пакистанських військових, убитий був відомий під іменем Абдула. Про його громадянство покищо не повідомляють. Під час акції убиті 60 бойовиків, понад 100 взяли у полон. Серед урядових військових убиті 62 особи.

США не підтримали резолюції ООН

НЮ-ЙОРК. – Вбивство шейха А. Ясина засудили в усіх куточках світу – але не в США. США 26 березня наклали вето на резолюцію Ради безпеки ООН, яка засуджувала вбивство Ізраїлем провідника палестинського войовничого угрупування „Гамас" – шейха Ахмеда Ясина. За проєкт резолюції з осудом того, що було названо позасудовою розправою над шейхом, і всіх терористичних нападів проти цивільних, проголосували 11 членів Ради Безпеки. Троє утрималися. Промовляючи ще до початку голосування, посол США в ООН Джон Неґропонте заявив, що Вашінґтон чинитиме спротив резолюції через те, що в ній не згадувалися терористичні злочини „Гамасу".

А. аль-Завахірі закликав скинути уряд Пакистану

ВАШІНҐТОН. – Американські спецслужби намагаються встановити автентичність записаного на плівку послання, що буцімто належить другій за посадою людині в керівництві „Аль-Кайди". Голос на плівці, яка пролунала з арабського супутникового телеканалу „Аль-Джазіра", як припускають, належить Айману аль-Завахірі. Минулого тижня він був об'єктом наймаштабнішої з усіх акцій пакистанського війська проти прихильників „Аль-Кайди", що переховуються на кордоні Афганістану. У записаному на плівку зверненні міститься заклик до пакистанців усунути від влади чинний уряд, який звинувачено у підпорядкуванні США. Там також міститься заклик до пакистанських військових не брати участи в бойових діях проти племен уздовж афганського кордону.

У Швайцарії помер відомий британський актор П. Устинов

ЛОНДОН. – На 83-му році життя помер відомий кіноактор Пітер Устінов. Як повідомив один із його друзів, П. Устінов помер 28 березня в Швайцарії. П. Устинов народився в Лондоні в 1921 році в сім'ї російських емігрантів. П. Устінов став широко відомий у Великій Британії та в світі своїми режисерськими та акторськими працями в кіно, театрі, на телебаченні. За майже 60-річну кар'єру в кіно він двічі отримував „Оскара" за ролю у фільмі „Спартак" у 1961 році і у фільмі „Топкапі" в 1965 році. З 1971 року П. Устинов був послом доброї волі Дитячого фонду ЮНІСЕФ.

Іракська преса оголосила триденне бойкотування

БАГДАД, Ірак. – Іракська преса 24 березня оголосила триденне бойкотування прес-конференцій, організованих коаліційними силами і правлячою радою Іраку. Як говориться у розповсюдженій іракськими ЗМІ заяві Комітету головних редакторів, до складу якого входять 72 газети і журнали, відмова від участи у всіх заходах, організованих для преси, а також їх висвітлення на сторінках своїх видань „продиктована необхідністю захистити законні права журналістів та інших працівників ЗМІ і зупинити насилля з боку коаліційних сил та іракської влади, включно із застосуванням зброї проти правди слова. Вбивство іракських колеґ з телеканалу „Аль-Арабія" Алі Абд Аль-Азіза і Алі Аль-Хатиба – жахливий злочин, який за сучасних умов в Іраку може повторитись будь-коли. Його жертвою може стати кожен мешканець країни", – зазначено в документі.

Можливо, на Марсі колись була вода

КЕЙП КАНЕВАРЕЛ. – На Марсі колись існувало солоне озеро чи море, – повідомило 24 березня американське аґентство з дослідження космосу (НАСА). Американський марсохід „Опортюніті" знайшов каміння, зформоване солоною водою. Учені покищо не знають, коли саме існувала ця водойма і якими були її розміри. Провідний експерт НАСА Стів Сквайрс зазначив, що саме таке середовище може створити умови для існування життя. Ще невідомо, чи існувало життя на Марсі. Але сама знахідка цінна ще й тим, що в ній міститься матеріял для подальших досліджень, – сказав експерт НАСА.

За матеріялами ЗМІ

Демократичне...

(Закінчення зі стор. 3)

ливо, деяких країн у складі колишньої Югославії.

Жодна з країн на східньому і південному кордонах Европи – від Мароко на півдні до України і Білорусі на сході – не готова вступити до ЕС. Але проєкт „Ширша Европа" може допомогти налагодити тісніші зв'язки з цими країнами, а в деяких випадках – і підготувати їх до можливого вступу до Союзу. На Балканах, наприклад, такі шляхи були підготовлені ґарантіями двосторонньої стабільности і договорів про співробітництво, після узгодження умов Пакту стабільности. Повоєнні зусилля ЕС були спрямовані на об'єднання країн реґіону через їх наближення до Европейського союзу. Однак, без економічних і політичних важелів впливу Пакт стабільности залишався порожніми словами. Без них всі можливості щодо Балканів було втрачено. Реґіон і досі залишається вразливим, як свідчать недавні спалахи насильства у Косові.

Ініціятива „Ширша Европа", яка визнає певну, невід'ємну несиметричність характеру стосунків між ЕС та його сусідами, повинна враховувати підводні камені Пакту стабільности. Европейська комісія має приділити більше уваги реалістичности та конкретним крокам пляну дій, що розробляється для країн, котрі мають першочергове значення, – ще до того, як буде визначено загальну концепцію цієї програми. Варто створити спільні робочі групи для перевірки виконання пляну дій.

ЕС має застосовувати ефективну систему стимулів для сприяння демократичному розвитку сусідніх країн, не очікуючи взаємних поступок. Країну може бути позбавлено стимулів, якщо вона не виконує своїх зобов'язань.

На сході „Ширша Европа" — це задній двір Росії. ЕС не зможе найближчим часом заохотити до вступу будь-яку з цих країн, оскільки Росія докладає всіх зусиль, щоб затягнути їх до відновленої імперії. Щоб невтралізувати притягальну силу Росії, ЕС має полегшити доступ до спільного Европейського ринку, запропонувати сприятливіші візові режими, надати можливості для праці й іміґрації, а також доступ до капіталу і технічної допомоги. Як відомо, в бюджеті ЕС не передбачено витрат на проекти щодо „Ширшої Европи" до 2007 року, але у разі потреби ці кошти знайти можна. Практичне запровадження таких ініціятив стане привабливішою альтернативою теперішній політиці США, що поширюють демократію воєнним шляхом.

Я створив мережу фундацій з метою розбудови відкритого суспільства у країнах колишнього Совєтського Союзу. Ці фундації у невеликому масштабі впроваджують те, що ініціятива „Ширша Европа" покликана зробити в широкому аспекті. Вони сприяють демократичному розвитку шляхом підтримки громадянського суспільства та, мірою можливости, співпраці з урядами. Чим менше сприйнятливий уряд, тим важливішою стає підтримка громадянського суспільства. ЕС має керуватися таким самим принципом. Зважаючи на це, ЕС має посилити свою присутність в Україні, Молдові та Грузії. В Україні та Молдові наближаються вибори, зростає кількість порушень, що часто супроводжують виборчі процеси. Перспектива отримати значні переваги може стати суттєвим стимулом для органів влади припинити ці порушення. Грузія нещодавно перейшла через мирну революцію і може долучитися до впровадження цієї ініціятиви. Водночас, досвід Грузії є унікальним, і це нервує режими сусідніх країн. Вони не бачать потреби у зміцненні верховенства права та демократичних інституцій. Для того, щоб переконати їх, потрібна політика батога і цукерка.

Білорусь декому може здаватися безнадійною. Але обурлива поведінка президента Олександра Лукашенка може спровокувати несподівану зміну його режиму. Країни-члени ЕС протестували проти спроб п. Лукашенка звільнити ректора Европейського Гуманітарного університету, і це разом з іншими подіями зробило позицію президента слабшою.

Водночас Росія не сприятиме позитивним змінам у реґіоні. Після періоду хаосу оновлена Російська держава відкидає ті невеликі досягнення на шляху до відкритого суспільства, що їй вдалося здобути. Зазнавши поразки із наданням Росії ефективної допомоги, Захід має на неї досить обмежений вплив. Єдиний шлях – зміцнювати економічні зв'язки, а також припинити ставитися до Росії як до країни молодої демократії. Останнє втілення Росії підкреслює, що ЕС слід бути активнішим щодо сусідніх країн, в яких політична орієнтація залишилася збалансованою.

(Переклад Інтернет-газети „Українська правда")

„Засвідчуймо...

(Закінчення зі стор. 1)

У цих перших роках XXI століття ми мусимо пам'ятати, що Христос справді є підвалиною нашого життя, як православних християн; особлива традиція і спадщина, освячена Воскреслим Христом, присутністю і проповідництвом Його апостола Андрія Первозваного на нашій рідній Україні. Ми мусимо пам'ятати, що спрощувати Воскреслого Христа до якоїсь формули, до якогось номінального, вигідного нам вірування чи то особистого, або суспільного – суперечить Євангелію життя, духовній конституції кожного християнина.

Суспільство, в якому ми сьогодні живемо, хоч і технологічно розвинуте, проте його мучать ті самі недуги, що мучили людей у часи, коли жив Христос та перші християни після П'ятидесятниці. Бідність, несправедливість, аморальність, революції, військові окупації, релігійні громади з політичними розрахунками мучили суспільства тоді і мучать їх тепер. Послідовники Воскреслого Христа виголошували Євангеліє життя духовно затьмареному світові їхнього часу прикладом свого особистого життя. Вони не мали жодних політичних плянів, вони нікого не примушували. Таємницею їхнього успіху була їх льояльність до Воскреслого Христа. Їх формувала їхня віра. Вони були переконані, що життя є святим, і що правдива релігія означає прив'язаність до Бога, перефразовуючи апостола Якова, базується на допомозі іншим, на переконанні, що Бог – це любов, і що любити - означає служити. Вони залишалися вірними непорочній Невісті Христовій - Його Церкві, і цим усім змінили хід історії і вигляд цивілізації, творячи сильний, позитивний вплив на всі ділянки суспільного життя.

Ми живемо у віці вигідних компромісів. Подружжя - підвалина суспільства – установа, освячена ще на початку світу Отцем, Сином і Святим Духом, і підтверджена присутністю Сина Божого на шлюбі в Кані Галилейській, тепер спотворена, скомпрометована і наново окреслена. Аборти - на порядку деннім, вважаються просто іншим способом плянування родини. Церква, часто ушкоджена діяннями своїх членів, так мирян, як і духовенства, стала об'єктом методичного скорочення обрядів і західних, і східних, зводиться до залишків з минулих часів, що називалися „непросвіщенним" періодом людської історії.

Великдень цього 2004 року Божого закликає нас бути вірними Євангелію і Царству Божому, спадкоємцями якого ми стали, отримуючи святі таїнства Хрещення і Миропомазання. Наші попередники - чоловіки й жінки, були людьми ВІРИ, і це колись змінило лице світу. Чи ж так тяжко повірити, що світ, в якому ми живемо і прагнемо заслужити спасіння, може знов відновити нова генерація апостолів і учнів, людей ВІРИ, які, після власного очищення, могли б бачити Христа у своїх ближніх? Чи справді так тяжко повірити, що ми могли б подолати зло нашого часу, замість йому потурати?

Ми переконані, ми віримо, що ви і ми можемо осягнути те, що осягнули наші попередники по вірі, якщо ми будемо, за словами апостола Павла, „... поводитись відповідно до нашого покликання" і будемо переконані, що всі, хто святкує цей День Воскресіння – Великдень чи у США, чи в Канаді, в Південній Америці, Західній Европі, Австралії, Новозеляндії і в Україні, є особливим народом...святим народом, очищеним і освяченим Святим Духом, покликаним шукати перш за все Царство Небесне і праведність Господню, засвідчувати Христову Правду наперекір сьогоденню.

Нехай же цей День Воскресіння – Пасха освятить нас, зблизить нас до Христа, а через Нього один до одного, щоб ми виголосили: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував!"

+ Василій,
Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;
+ Константин,
Митрополит Української Православної Церкви в США і діяспорі;
+ Іван,
Архиєпископ Української Православної Церкви в Канаді;
+ Антоній,
Архиєпископ УПЦеркви в США;
+ Всеволод,
Архиєпископ УПЦеркви в США;
+ Іоан,
Архиєпископ УАПЦеркви в діяспорі;
+ Юрій,
Архиєпископ УПЦеркви в Канаді;
+ Єремія,
Єпископ Епархії УПЦеркви в Південній Америці.

Всім...

(Закінчення зі стор. 1)

Христос завжди є з нами у нашому житті, не дивлячись, як безнадійно виглядають справи. Він ніколи не залишає нас – чи то буде боротьба з бідністю, хворобою, клопоти у родині та суспільстві. Фундамент нашої віри не порушується; і цей фундамент буде нашою підтримкою в час наших випробувань.

Великдень, який святкуємо із свічками, процесіями, кадилом і піснями, нагадує нам ще раз, що Христос Воскрес – Воістину Воскрес!

З найкращими побажаннями Божого Благословення від Воскреслого Христа, на час святкування Пасхальних свят, щиро ваш –

†Василь,
Єпископ Стемфордський

Дивна...

(Закінчення зі стор. 1)

ремоги: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав!".

Цей день пророчим зором із захопленням оспівували старозаповітні пророки. Псальмоспівець у 118-му Псальмі каже: „Це той день, що Господь його створив, – радіймо та тішмося в нім". Радіймо і ми радістю великою, чистою, святою, вічною...

У світі нема величнішої і важливішої вістки над ту, що Христос воскрес. Коли б Христос не воскрес, наша віра була б даремна, ми жили б у гріхах, ми не мали б надії на вічне життя, сатана тримав би усіх у неволі, смерть мала б силу жала.

„Та нині Христос воскрес із мертвих, – Первісток серед покійних!" – потужним гомоном лунає вістка воскресіння протягом віків. Яка це радість і яке це щастя, що ми маємо вічно Живого Спасителя, Пастиря і Опікуна душ наших! Він воскрес як Первісток нового воскресіння – у нетління й у безсмертя. У цих могутніх словах міститься дивна сила й небесне надхнення. Які захоплюючі вони є для нас, і з якою насолодою ми вимовляємо їх! Вони пробуджують нас і підносять наш зір до сяйних небес, „звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою якою Він може і все підкорити Собі" (Фил. 3:20-21).

О, коли б ми захотіли глибше зануритися у їхній життєдайний зміст, зрозуміти велич їхнього значення, зважити їхню духовну вартість, зміряти їхню довжину, ширину, вишину й глибину, а над усе – їхню незрівнянну силу. О, коли б очі наших сердець просвітилися, щоб ми справді зрозуміли „яка безмірна велич Його сили в нас, що віримо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його і посадивши на небі праворуч Себе, вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імені, що назване не тільки в цім віці, але й у майбутньому, і все впокорив Він під ноги Йому, і Його дав найвище за все – за Голову Церкви, а вона – Його тіло, повня Того, Хто все всім наповняє!" (Еф. 1:18–23).

Воскресіння – це незрівнянна сила Божа, це сила нового життя у віруючім, життя святости, праведности й радости у Дусі Святім, яка діє в кожній новонародженій від Бога людині, та яка є безперечним доказом того, що Христос Воістину Воскрес!

І з цими святими міркуваннями засилаємо всім вам наші щирі побажання рясних Божих благословінь під час святкувань Христового Воскресіння. Нехай радість і сила Воскресіння Христа наповнять ваші серця!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Пастор д-р **В. Домашовець,**
почесний голова
Пастор д-р **І. Ковальчук,**
голова
Пастор д-р **Й. Іваськів,**
генеральний секретар
Пастор д-р **В. Кравчук,**
секретар

Новий...

(Закінчення зі стор. 1)

тепер уже – в „пропорційних" одежах.

Тяжко уявити, який вигляд матимуть парляментські вибори без громадських спостерігачів, коли й з ними порушення були масові. Окремої уваги заслуговує положення проголосованого законопроєкту, згідно з яким забороняються всякі форми і способи передвиборчої агітації у закордонних засобах масової інформації. Це положення, поза всіма сумнівами, ще більше ускладнить в Україні й без того тяжку ситуацію в царині свободи слова і преси.

У зв'язку з тим, що П. Симоненко і О. Мороз в процесі здійснення політреформи крокують „в обнімку" з Л. Кучмою, деякі спостерігачі передбачають, що у Верховній Раді виникне цілком нова більшість і що на цей раз вона буде лівоцентристською, зформованою тими силами, котрі твердо здійснювали конституційну реформу. Опозиція ж втратить свій авторитет і підтримку в суспільстві, бо, мовляв, чинила опір тим змінам, які колись, два-три роки тому, сама декларувала. Провладна преса, яка працює згідно з „темниками" Президентської адміністрації, дістала нову нагоду кинути тінь на В. Ющенка і Ю. Тимошенко – вони ж бо, мовляв, тому реформи не хотіли, що самі рвуться до влади і до необмежених повноважень. Цю думку, висловлену політологом Володимиром Малинковичем в Інтернет-газеті „Українська правда", поділяє чимало авторів.

Звичайно ж, є й діяметрально протилежні погляди. В коментарі для київського російськомовного тижневика „Факти і коммєнтарії" перший Президент України Леонід Кравчук сказав, що пропорційна система дає такі самі можливості для зловживань, як і мажоритарна, і що місце в партійному списку можна буде купити – все залежатиме тільки від ціни. Голова парляменту Володимир Литвин, як повідомляє цей же тижневик, називає навіть ціну: вона коливається між 300 дол. і одним мільйоном 700 тисяч дол. – залежно від місця в тому списку.

А київський кореспондент газети „Комсомольськая правда в Украинє" Андрій Хрустальов пише, що новий закон аж ніяк не запевнить демократичність виборів, оскільки сам цей закон – антидемократичний, зокрема в пункті про заборону відкритої критики програм і окремих осіб будь-якої партії, котра претендуватиме на обрання до парляменту.

П. Ч.

Росія вибрала режим, що вибере Україна?

Вислід виборів президента Росії, що відбулися 14 березня, був відомий заздалегідь: переважна більшість виборців віддала свої голоси за нинішнього президента В. Путіна. Вибори нагадували сталінські часи, коли виборці одноголосно вибирали єдиного кандидата від уявного „бльоку комуністів і безпартійних". Цього разу було кілька кандидатів, але їх взагалі мало хто знав. Отже, вибори були демократичними лише формально. Проте опитування громадської думки перед виборами засвідчили, що ніхто не змушував виборців голосувати за В. Путіна, його підтримка була добровільною і загальною. І не тільки тому, що Росія здавна тяжіє до правління сильної руки, а тепер потиху тужить за самодержцями, навіть за Сталіним. В. Путіна хотіли в президенти понад 70 відсотків населення, проголосували за нього ще більше. Як же здобув таку популярність ще донедавна скромний підполковник КҐБ з Санкт-Петербургу?

Передовсім, за рахунок відчутного обмеження демократичних свобод і суспільного діялогу йому вдалося опанувати політичний хаос, що поширився за правління Л. Брежнєва. Люди воліють слухати обіцянки одного сильного провідника, а не купи демагогів. Подруге, В. Путін усунув зі свого шляху провідних олігархів, на що, до речі, не спромігся Президент України. Олігархи становили загрозу владі самого В. Путіна, але народ сприймав їх як причину власної злиденности. Також за президенства В. Путіна економіка повернула від занепаду до стабілізації і навіть зростання. Зріс валовий національний дохід, поліпшилося індивідуальне споживання, підвищені пенсії і платні. Цього досягнуто передовсім завдяки продажеві нафти і газу.

І саме остання точка найближче стосується взаємин Росії з Україною, тому що постачання енергетичних ресурсів стало для Росії найдієвішим засобом впливу на більшість колишніх республік СССР. І тут треба звернути увагу на радикальні зміни у зовнішньополітичній діяльності В. Путіна. Він відразу збагнув, що зростання сепаратизму в колишньому СССР, до якого заохочував колишні республіки уряд Б. Єльцина, може призвести до розпаду самої Російської Федерації. Для Москви виявилося неможливим утримати в складі СНД Україну та інші нові держави, які мали свої конституції і право виходу з СССР. Автономні республіки такого права не мали, але теж почали тяжіти до незалежности. За приклад послужили Чечня і Татарстан. В. Путін негайно створив 7 федеральних округів, але не за національною ознакою, чим поклав край усяким спробам до сепаратизму.

Б. Єльцин мамагався зберегти у світі уявлення про Росію, як про наддержаву, укладаючи різні угоди з Китаєм, Німеччиною, Японією, Індією. В. Путін побачив необґрунтованість цих мрій і перейшов до зміцнення взаємин з існуючими структурами Заходу, зокрема з ЕС, НАТО, зі США. Йому сприяла в цьому трагедія 11 вересня 2001 року в Ню-Йорку, після якої В. Путін швидко змінив орієнтацію з Европи на США, досягаючи створення ради НАТО – Росія.

У зв'язку з цим ускладнилося становище України, яка раніше вважалася точкою опори в протистоянні Заходу і США з „російським ведмедем". Тепер, коли „ведмідь" йде поруч зі західнім світом, значення України для цього світу применшилося, зате зросла увага спецслужб Росії, спрямована на дестабілізацію в Україні і вплив на її політичну еліту. Стратегічна мета Москви – „возз'єднання" України з Росією на взірець Переяславської угоди, тактична мета – панування російського підприємництва в українській економіці, а російської культури – в духовному світі (Церкви – теж), щоб мати в Києві слухняних до голосу Москви законодавців і урядовців. Чи станеться так, залежить передусім від того, чи 11 жовтня 2004 року українським президентом стане особа, яка своїми діловими якостями і повагою в народі не поступалася б В. Путінові, або й перевищувала його.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про завжди живі спомини

Коли зближається час Великодніх свят, чомусь сильніше, як у Різдво, у мене збуджуються спомини із давніх святкувань тих незабутніх, безжурних молодечих картин, що проходять, немов у фільмі, одна за одною і викликують незнищиму ностальгію за минулим, що не вернеться.

Чому Великдень залишився у моїх споминах сильніше, як Різдво? Чи, може, тому, що часто у цих безжурних роках мала щастя саме оці весняні свята проводити серед природи і в українському селі, що було для залізної львів'янки вимріяним місцем перебування (можливо, тому, що це перебування „на селі" ніколи не було довгим?). Немає Великодня із дитячих і молодечих років, який не залишив би такого чи іншого спомину, та ще звичайно у супроводі так характеристичного співу гагілок, що їх виводили під церквою сільські дівчата. Але поруч із співом та виведенням гагілок на тасьмі моєї пам'яті завжди у Великодній час повертаються різні більші та менші картини із цієї щасливої молодечої доби, що сьогодні видається такою далекою та такою недосяжною.

Примикаю на часочок очі та немов бачу ще раз цю „великодню пригоду", яка так довго залишилася у споминах, у розповідях і у щирому сміху, за який сьогодні так важко.

Це було в час, коли я стояла на границі віку дитини і смотрика, коли звичайно усе, що робили „старші", було нецікаве і нудне. Батько, що завжди мав бажання перебувати на Великодні свята на „селі", а це значить – на давньому приходстві свого батька, на якому залишилася жити мати-вдова з опікуном-сином, що перебрав на себе обов'язок господаря, любив брати мене „до товариства", а радше, щоб бабуня могла порадуватися внукою.

На жаль, ці святочні переживання були доволі короткі та після урочистого сніданку усіх присутніх та взаємних побажань при супроводі свяченого яйця – „старші", попиваючи каву, починали жваву дискусію на політичні теми, а мені як наймолодшій не залишалося багато до роботи. Ось я, висунувшись із свого місця, скористала з першої можливости, щоб заміняти поважне товариство при столі на менше поважне – моїх улюблених коней. Якось вдалося мені намовити старого візника Антося осідлати мені коня і, змінивши святочну сукенку на штани, я щаслива вирушила на прогулянку в поле. Як звичайно, ціль моєї прогулянки була стара капличка, де так часто ходила у своїх мандрах. Цього щасливого чи нещасливого ранку вже здалеку можна було бачити поле довкруги каплички, засіяне квітучими підсніжниками, Як, отже, можна було, дитині міста, залишити їх в спокої і не зібрати пригорщу додому? Ось я зіскочила з коня, „поставила" його край дороги, немов ровер у Львові, й пішла зривати підсніжники. Задивлена у квіти, навіть не завважила, що мій коник вирушив сам у дорогу до стайні. Не допоміг мій крик не допомогло бігти, бо він був прудкіший за мене.

Не залишилося мені нічого іншого, як з китицею підсніжників у руках також вирушити у поворотну дорогу. Десь напівпройденого шляху я побачила валку людей із моїм батьком попереду. У всіх були схвильовані обличчя, а особливо у батька, і крик полегші, як він забрав мене в свої обійми.

Ой, та почула я, почула за свою неувагу: мовляв, кінь не ровер, як можна було надіятися, що він стоятиме біля дороги і чекати на мене? І як можна було усіх так перелякати на сам Великдень? І що важливіше – підсніжки чи здоров'я бабуні та батьків? Ось така то була у мене любов до квітів та природи. Ця пригода досьогодні залишилася у живій пам'яті, хоча немає вже коня, немає каплички і двора у Колодіївці, а з усіх дієвих осіб я залишилася одинока ще жива.

Але усміхаюся до свого живого в пам'яті спомину і бачу усе очами душі: і капличку біля сільської дороги, і поле підсніжок, і молодого коника, що забажав так свободи, як і я, і китицю пахучих підсніжків в моїх руках.

Христос Воскрес!

О-КА

„США повинні врятувати Україну й Грузію від сповзання в обійми Росії..."

Таку думку висловив директор Інституту вивчення Европи, Росії і Евразії при Університеті Джорджа Вашинґтона, член Ради з міжнародних взаємин Джеймс Ґолдґеєр у статті в „The Washington Post" 29 березня. США і їхнім партнерам варто допомогти з інтеграцією в Европу Україні й Грузії, щоб ці країни не виявилися з'єднаними в нерозривний бльок країн з авторитарними урядами після того, як їхні сусіди приєднаються до НАТО і ЕС. В Европі зі вступом 7 нових країн у НАТО може виникнути новий „розподільчий рубіж", за межею якого залишиться багато країн, що може „обернутися нещастям". Він підкреслив, що в 1990 роки ці країни проводити політику, що дозволила їм вступили в ЕС і/або в НАТО.

„Однак бачення Европи цілісної й вільної забуксувало на кордоні колишнього Радянського Союзу. Росія при президентові Путіні стає усе більш авторитарною, а уряд України не зумів здійснити серйозні політичні й економічні реформи", – відзначив він.

„Географічний простір від Північно-Східної Европи і далі до Середньої Азії буде зайнятий, у кращому випадку, країнами, що є квазідемократичними і частково орієнтованими на ринкові взаємини, (який) може легко перетворитися в нерозривний бльок країн з авторитарними урядами, на території яких розташовані ядерні матеріяли і живуть вчені, що володіють „нов-гав" для його поширення, а також торговці „живим товаром" і угруповання, пов'язані з „Аль-Кайдою".

За його словами, одним з центральних елементів стратегії США в 1990-ті роки була підтримка становлення демократії і ринкової економіки в Росії для того, щоб полегшити її інтеграцію в західні інститути.

„Однак, хоча Росія при В. Путінові прагне до добрих взаємин зі США і Европою, вона не виявляє бажання вступати в інститути, де командують західні країни", – відзначає він. На його думку, США і їхнім партнерам варто знову загострити увагу на інтеграції в Европу інших колишніх держав Радянського Союзу, особливо України й Грузії.

„Обидві ... намагаються збалансувати свою політику з таким розрахунком, щоб їхня зацікавленість у членстві в НАТО (і, можливо, згодом також у ЕС) не провокувала Росію (яка продовжує розглядати ці країни як сферу свого впливу)". Він відзначив, що в 1990 роки США усе більше розчаровувалися в обох вищезгаданих країнах.

„Здавалося, що допомога витрачається марно, і тому терпіння виснажилося. Але зараз не час відмовлятися ...недавня революція в Грузії, ... призначені на нинішню осінь президентські вибори в Україні несуть із собою надію на нову реформу керівництва."

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Спалена книга буде перевидана

У відповідь на спалення московськими священиками на території Почаївської Лаври книги Митрополита Іларіона (Огієнка) „Свята Почаївська Лавра", створена в Києві Фундація його імені розпочала збір коштів на перше видання цієї книги. Аґресивно налаштовані до України і української мови насельники монастиря зібрали в довірливих мешканців Почаєва та округи, нібито під приводом поповнення бібліотеки, надіслані в різні часи від земляків з Канади україномовні видання. Найбільше їх цікавила 400-сторінкова „Свята Почаївська Лавра", яка своїм глибоко переконливим змістом спроможна пробуджувати дух національної гідности й самопошани. До розпаленого книжкового багаття були вкинені саме ці книги.

Фундація імені Митрополита Іларіона (Огієнка), заходами якої вже видано перші п'ять томів досі недрукованих на батьківщині автора його українознавчих творів, збирає пожертви, щоб підтримати проєкт першого видання в Україні спаленої ворогами Української незалежности книги „Свята Почаївська Лавра".

Інформація про жертводавців буде зазначена на вихідних відомостях видання. За умови збору коштів книга може вийти в світ у 2004 році. За додатковою інформацією можна звертатися до представника Фундації в Канаді – Анни Фігус-Ралько на адресу: Anne Figus-Ralko, 79 Thornhill Bay Rd., Winnipeg, MB Canada, R3T 3W4. Тел.: (204)261-42-10.

Проф. **Микола Тимошик,**
Київ

Ствердження не було категоричним

В „Свободі" (ч. 9, за 27 лютого) появилася підписана моїм іменем стаття „Ю. Іллєнко „скупав у калюжі" Мазепу". Статтю про фільм Ю. Іллєнка „Молитва за гетьмана Мазепу" я вислала під заголовком „Нарешті „Молитва за гетьмана Мазепу" у Північній Америці", в якій поділилася моїми враженнями й думками про цей вельми розреклямований фільм. При кінці моєї статті я подала цитату з поезії Т. Шевченка про гетьмана Богдана Хмельницького: „Якби то ти, Богдане п'яний, тепер на Переяслав глянув...", що кінчається словами: ... то не купав би я в калюжі тебе преславного". Після того я написала: „Мені здається, що кіносценарист і режисер Юрій Іллєнко (...) в своєму фільмі (...) „скупав у калюжі" цю славну історичну постать...". Це речення в скороченні винесено у заголовок моєї статті, немов моє категоричне ствердження.

Боюсь, що читачі „Свободи", не маючи перед очима цитати з поезії Т. Шевченка, будуть здивовані, звідки взялася та „калюжа", в якій Ю. Іллєнко „скупав Мазепу", і чому під таким заголовком Стефанія Гурко написала свою статтю. Я теж не певна, чи Ю. Іллєнко, якщо прочитає це, пригадає собі Шевченкові слова про гетьмана Богдана Хмельницького.

Буду дуже вдячна, якщо знайдеться місце у тижневику для цього вияснення.

Стефанія Гурко,
Торонто

Від редакції: на нашу думку, заголовок узятий з тексту статті, має привернути увагу читача до неї, а під час читання можна переконатися, чи ствердження було категоричним, чи тільки припущенням. Нагадуємо, що редакція залишає за собою право редагування і скорочення статтей.

Наш подарунок – передплата „Свободи"

Прочитала я в „Свободі", ч. 7, прохання, щоб хтось передплатив тижневик „Свобода" для бібліотеки україністики у Луганську на прізвище Володимира Семистяги, заступника голови „Просвіти", одного з керівників Центру „Відродження".

Повідомлення це подала Надія Світлична. Пересилаю чек на передплату тижневика. Я хотіла б, щоб газета була висилана на адресу бібліотеки, бо тоді більше людей могло б її прочитати.

Люба Федорко,
Редфорд, Миш.

* * *

81-ий Відділ ім. Олени Степанів Союзу Українок вирішив передплатити „Свободу" для районного товариства інвалідів „Надія" у Чорткові. Нехай цей подарунок принесе радість знедоленим людям.

Олена Папіж,
Ворен, Миш.

Брататися треба зі своїми, а не з чужими

Читаючи українську пресу, особливо „Свободу", завважив, що сторінки газети заповнені статтями на тему створення патріярхату Української Греко-Католицької Церкви, і то не десь, а в столиці України – Києві, тобто в православній Україні. Пишуть, протестують, їдуть до Ватикану, просять Папу: „Дай нам патріярха".

До чого це веде? Чи не до окатоличення України і повного підкорення її Ватиканові? Напевно! Патріоти України борються, щоб позбутися московського окупаційного православ'я в Україні. Адже Україна – незалежна держава, і в ній повинна бути національна Церква, не підлегла ані Москві, ані Ватиканові, ані Стамбулові.

На диво, серед українців-націоналістів, державників, патріотів, віруючих УГКЦ не знаходиться людей, які б запропонували УГКЦ об'єднатися з УПЦ Київського патріярхату і вийти з-під чужого підпорядкування.

Михайло Семенець,
Гамлін, Н. Й.

Не всі православні – проти

З огляду на те, що в кількох газетах нашої громади було надруковано, що всі Православні Церкви є проти надання Українській Греко-Католицькій Церкві патріярхату, я хочу тут запитати: які то Православні Церкви? Ми тут, в Бріджпорті, Конектикат, понад 50 років живемо мирно і в пошані одні до одних, хоч і тут усі православні – проти надання Українській Греко-Католицькій Церкві патріярхату. Я був і є за патріярхат.

Як голова управи Соборноправної Автокефальної парафії св. Трійці Київського патріярхату, я звернувся 16 березня до їх Святости Патріярха Київського і всієї України Філарета з цим болючим питанням і попросив вияснити позицію Київського патріярхату. Ось його відповідь: „Ми, Православна Церква Київського патріярхату, маючи усі Богослужіння ті самі, як і Українська Греко-Католицька Церква, живемо в мирі і пошані одна до одної. Якщо Українська Греко-Католицька Церква бажає мати свій патріярхат, ми абсолютно не є проти. Ми утримаємо невтральну позицію. Не підписуємо ніяких документів проти Української Греко-Католицької Церкви, яка стоїть на тих самих позиціях, що й Українська Православна Церква Київського патріярхату, – за свою національну Церкву і за Українську самостійну незалежну державу".

Анатолій Фалько,
Бріджпорт, Конектикат

Щедрі дари Євгенії Піцюри-Швець

20 лютого виповнилося 80 років Євгенії Піцюрі-Швець, яка народилася в Зарайську на Самбірщині. Комуно-большовицька окупація і складні перипетії Другої світової війни змусили родину Піцюрів еміґрувати до Канади. Батько Іван і матір Анна мали високу національну свідомість, їх син Михайло, брат Євгенії, був учасником боїв під Бродами в лавах дивізії „Галичина", дядько Степан – великий добротворець-меценат. Всі вони серцем і душею жили з Україною. Степан і Михайло заповіли нажиті ними кошти Українській фундації імені Тараса Шевченка у Вініпегу для видання книг з історії, соціології та географії України. Зі своєю сумою до цих коштів долучилась Євгенія Піцюра-Швець. Таким чином при Фундації постав родинний фонд Піцюрів в сумі 200 тис. долярів, який збагачує українську видавничу справу цінними книгами, підручниками для вищих і середніх шкіл.

Євгенія Піцюра-Швець зробила щедрі пожертви на українські національні справи: Києво-Могилянській академії – 5 тис. дол.; на спорудження пам'ятника Т. Шевченка – 1 тис. дол., на будівництво церкви в рідному селі Зарайську – 16 тис. дол., собору УГКЦ в Києві – 1 тис. дол., на побудову собору в Самборі – 4 тис. дол., на побудову каплиці в Зарваниці – 14 тис. дол. Вона допомагала громадським організаціям в Україні – „Просвіті", Союзові Українок, „Меморіялові" та іншим.

Від імені всіх громадських організацій Самбора бажаємо Євгенії Піцюрі-Швець здоров'я, добра, успіхів, творчого довголіття!

Ірина Тимчишин,
Люба Зубрицька,
Самбір, Львівської обл.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Від нинішнього числа „Свободи" на сторінці УНСоюзу щомісяця вміщуватиметься розділ „Довідкове бюро УНСоюзу", у якому подаватимуться пояснення з різних сфер його діяльности. Розділ веде член Головного уряду УНСоюзу, секретар 360-го відділу Осип Гаврилюк. Свої запитання надсилайте на поштову та електронну адреси УНСоюзу, подані на стор. 6.

Не грошовіть грамоту!

Шановний Осипе!

У січні 1984 року я придбав для своєї внучки грамоту Українського Народного Союзу на суму 1000 дол. з вкладками, платними впродовж 20 років (P-20 Life). Після 20 років я остаточно виплатив цю грамоту. Як студентка (undergraduate), моя внучка кожного року отримувала стипендію УНСоюзу. Під цю пору вона є graduate student і не має права отримувати стипендій УНСоюзу. Однак кошти надалі існують. Чи я повинен згрошевити цю грамоту на 1000 дол. і дати їй ці гроші на дальші студії?

Зацікавлений дідусь

Шановний дідусю! Ця грамота (P-20 Life) є цілковито виплачена і повна сума 1000 дол. виплачується після смерти. З огляду на молодий вік вашої внучки, вартість цієї грамоти є 359 дол. Якщо ви були б придбали вивінувальну грамоту, вкладки були б нижчими, однак ваша внучка отримала б після 20 років повну суму забезпечення – 1000 дол. Раз ви згрошевите цю (П-20) грамоту, тут не буде посмертної виплати у сумі 1000 дол., не буде грошової вартости, ані членських користей УНСоюзу (10 відсотків знижки на Союзівці, 10 дол. знижки на наших виданнях „Свободі" і „The Ukrainian Weekly" і т. п.).

Також, може, ваша внучка хоче взяти до уваги придбання її власної грамоти життєвого забезпечення? У її віці вкладки є дуже низькі, вона є здоровою і ви можете бути здивованим, як важко придбати життєве забезпечення у пізнішому віці, як медичні обставини несприятливі, а приблизні кошти похорону – майже 10,000 дол.

Моя порада – не згрошевлювати грамоту, нехай грошова вартість зростає. Натомість, я бажаю вам успіхів, щоб ви допомогли вашій внучці знайти під час літа добре платну працю, пов'язану з її студіями.

Осип Гаврилюк

До 100-річчя Українського Народного Союзу

Відділ 172. Ню-Йорк.

Відділ 358. Клівленд, Огайо.

XXX з'їзд сеньйорів УНСоюзу

КЕРГОНКСОН, Н. Дж. – Тридцятий з'їзд сеньйорів Українського Народного Союзу відбудеться на Союзівці, 13-18 червня 2004 року. Сеньйори, яких щораз менше, радо приїжджають, щоб зустрінутись і провести кілька днів серед гарної гірської природи.

На цьому користає теж Союзівка, останні часи – з деякими поліпшеннями для вигоди гостей. Побажана якнайбільша участь сеньйорів. Тож зголошуйте свою участь і замовляйте приміщення на тел (845) 626-5641 або листовно на адресу: Ukrainian National Estate, P.O. Box 529, Kerhonkson, NY 12446.

Програма з'їзду включає Службу Божу в намірені сеньйорів, Панахиду за померлих членів, розпродаж українських мистецьких виробів, бінґо, зустрічі при вині, співи, гру в карти, доповіді про події в Україні, на медичні теми і інші справи, українські відеофільми про цікаві поїздки, бенкет з музикою і танцями.

Це теж добра нагода зустрітися з президентом УНСоюзу Степаном Качараєм та іншими урядниками УНСоюзу і обговорити громадські справи, зокрема пляни Союзівки.

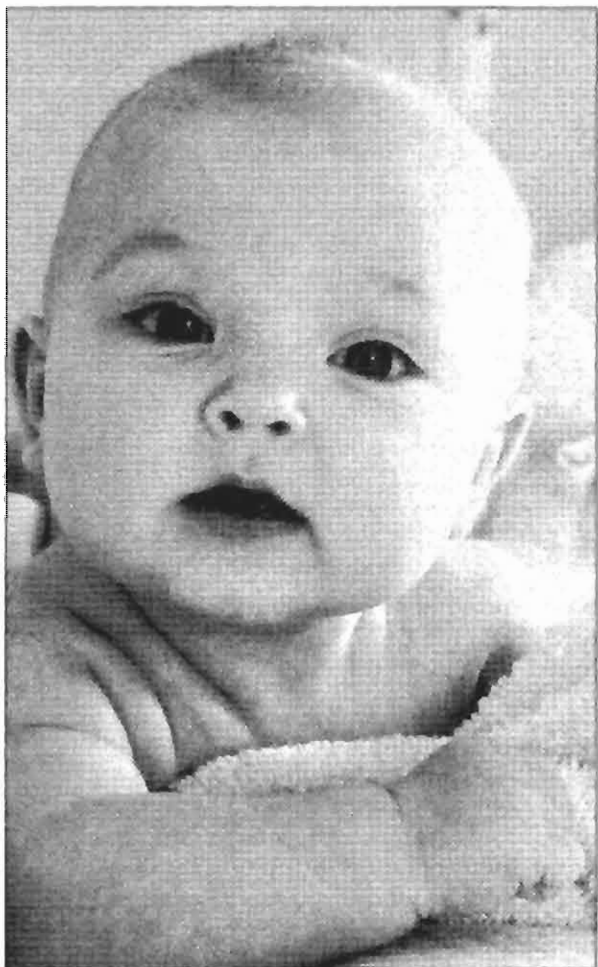
Просимо сеньйорів привезти для розпродажу українські мистецькі вироби. На бенкеті побажаний вечірній стрій, а для жіноцтва – українські вишивані сорочки.

Щоб дістати знижену ціну на перебування на Союзівці, просимо привезти з собою посвідку секретаря відділу УНСоюзу про ваше членство.

До скорого побачення!

Управа Товариства

Нові члени Українського Народного Союзу

Ганна Алекса Базилевська, доня Христини і Богдана Базилевських, є новою членкою 171-го Відділу Українського Народного Союзу. Свою внучку вписали дідусь і бабця о. Юрій і Оксана Базилевські.

Таня Евенс, доня Ксені М. і Григорія Евенсів з Мисисаґи біля Торонто, скінчила в січні два роки. До Українського Народного Союзу, 458-го Відділу, вписали її дідо і бабця Ігор і Христина Дякунчаки.

Даріян Петро Кульчицький, син Лева і Аретки Кульчицьких, став новим членом 358-го Відділу УНСоюзу в Клівленді. Даріяна забезпечив приятель родини, який живе в Клівленді.

Український Народний Союз — Ukrainian National Association

Грамота Членська — Membership Certificate

„Праця і спрямування УНСоюзу ще далеко не закінчені, як і його завдання ще не завершені – ані з „бизнесового", ані з ідейного боку. Їх перед УНСоюзом ще дуже багато. Але на підставі минулого ми переконані, що він їх виконає гідно й відповідно до своєї провідної ідеї та свого провідного становища. Це переконання серед американського і канадського українського суспільства було замітне вчора, воно є велике й нині, і воно буде ще більше завтра, як і значення УНСоюзу. Це нас кріпить і заохочує та наказує ще наполегливіше змагати до того, щоб це завтра УНСоюзу справді було краще і більше. І воно напевне таким буде, якщо ми цілком відповімо тим вимогам, що їх нам усім це завтра ставить. Воно певне таке буде, якщо ми всі подбаємо щиро про те, щоб головну силу УНСоюзу, якою є його члени і майно, постійно збільшувати. Дбаймо по те, щоб графікон УНСоюзу все зображував ріст рядів нових членів, рівно з ростом майна та взагалі добрих діл УНСоюзу"

Микола Мурашко, „Український Народний Союз – на шляху свого розвитку"
(Альманах УНСоюзу на 1949 рік)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вшанування ювілею Тараса Шевченка

ЕДМОНТОН. – „Благословенний той день і час...” коли народився Шевченко, – докінчить це речення поета у березневі дні кожен українець чи українка. І цього року, в далекому від України Едмонтоні, українська патріотична громада знову вшанувала пам'ять поета. Клюб українських професіоналістів і підприємців (КУПіП), у спілці з Канадським інститутом українських студій (КІУС), відзначив 190-ту річницю народження Т. Шевченка вже тридцять восьмою „Шевченківською лекцією”, а Едмонтонський відділ Конгресу українців Канади (КУК), в спілці із Українським музичним товариством Альберти (УМТА), – окремим концертом. Шевченківська лекція, на тему „парадоксів теперішньої української держави”, як звичайно, відбулася в Альбертському університеті, 12 березня, а виголосив її гість-професор пропам'ятного Фонду ім. Івана Коляски, знаний політичний коментатор, редактор і журналіст з України Микола Рябчук. „Шевченківський концерт” відбувся два дні пізніше в Домі української молоді (ДУМ), 14 березня, на якому д-р Денис Глинка з Вініпеґу говорив на тему „Тарас Шевченко у світовій музиці”. Той же д-р Д. Глинка виступив ще раз в ДУМ 16 березня, вже з довшою доповіддю на згадану тему, зупиняючись зокрема на таких знаних російських композиторах, що їх надихнув Шевченко, як Ґлінка, Мусорґський, Чайковський, Рахманінов і Прокоф'єв. „Ім'я Шевченка в Інтернеті згадується в різних контекстах понад 23 тисячі разів”, – сказав д-р Д. Глинка.

Концерт почався „Заповітом” Шевченка, який заспівали присутні під акомпаніямент Оксани Осташевської на фортепіяні, після чого Рідна школа парафії св. Юрія Переможця, в числі 70 школярів, виступила з піснями „Зоре моя вечірня” Т. Шевченка і „Кобзарі” В. Скоморовського, з тієї ж Оксаною Осташевською при фортепіяні, та декламацією вірша незнаного автора „Про дідуся Тараса”.

Далі щиро привітав присутніх голова ЕВ КУК Микола Воротиленко, а голова Шевченківської фундації Андрій Гладишевський повідомив про конкурс Фундації на написання книжки на тему Шевченка. З черги молоденька Лариса Гекер заграла на фортепіяні „Українську думку, ч. 1” В. Присовського, дитячий драматичний гурток „Джерело” при ОУК УНО, під мистецьким керівництвом учительки Олі Миц (із Миколою Никифоруком на баяні) виступив з монтажем декламацій і циклом пісень „Слово кобзаря”, а Галя Цар прочитала поему Т. Шевченка „На вічну пам'ять Котляревському”.

Ансамбль бандуристів при СУМІ, під диригентурою д-ра Андрія Горняткевича, заграв „Думи мої” і „Тополю”, обидві в аранжуванні Г. Китастого і „Встає хмара з-за лиману”, в аранжуванні В. Ємця, д-р Д. Глинка прочитав доповідь, а Оля Миц прочитала, що сказав про Шевченка поет Назим Хікмет, а він, між іншим, сказав: „Є поети одного села, одного міста і одної країни, але Шевченко є поетом всіх сіл, всіх міст, всіх країн”.

На кінець виступив Едмонтонський хор під диригентурою Ореста Солтикевича, з двома гарними піснями на слова Шевченка (соліст – Тарас Байдала, на баяні – Гриць Малюжинський), а голова УМТА Люба Бойко-Бел подякувала виконавцям і учасникам концерту за співпрацю і участь. За текстом Галі Котович програмою керував Роман Васараб. Концерт закінчився національним славнем „Ще не вмерла Україна”.

Петро Саварин

Новий храм і центр

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 25 квітня стане історичним днем для українських мешканців Моріс Кавнті, Н. Дж. Цього дня розпочнеться будівництво української католицької церкви св. Івана Хрестителя та Українського громадсько-культурного центру в Випані. Ця українська церковно-культурна централя буде тільки на чверть милі віддалена від теперішньої української католицької церкви.

Нова церква задумана у давньому стилі, буде звернена на схід, а культурний центр служитиме усім українським організаціям, зокрема школі української мови, спортовим товариствам, Пластові, добродійним організаціям, хорам, танцювальним групам, а також буде місцем бенкетів та забав.

На закладенні українського Центру буде присутній Митрополит Степан Сорока, парох церкви у Випані о. Роман Мірчук, місцеві достойники.

Програма дня почнеться о год. 10:30 ранку Службою Божою у церкві, потім – похід від церкви св. Івана до місця нової будови, церемонія закладання першого каменя під нову будову, святковий полуденок в готелі „Рамада” в Іст-Гановер, Н. Дж. За подальші інформації, можна звернутися до Карен Челак, moyehoist@aol.com. Тел. о. Мірчука, (973) 887-3616.

О. К.

Програма „Канада - Україна" далі розвивається

КИЇВ. – Парляментарна програма „Канада–Україна" (ППКУ) поширила свої межі. Тепер її учасниками можуть бути студенти української діяспори з Вірменії, Азербайджану та Грузії. Про це 11 лютого повідомив адвокат Ігор Бардин у своєму виступі в Посольстві Канади у Києві. У цей день тут зібралися 100 випускників – колишніх учасників ППКУ, щоб утворити Організацію випускників ППКУ. У 2004 році завдяки участі в ППКУ до канадського парляменту прибудуть 52 студенти з університетів України, по одному представникові з кожної із трьох країн діяспори та четверо студентів канадських університетів.

ППКУ була заснована у 1991 році, на відзначення століття української іміґрації до Канади та відновлення незалежности України. Метою програми було надати можливість студентам України спостерігати, як у вільному світі діють демократичний уряд та ринкова економіка. Вже понад 300 студентів з України пройшли стажування у канадському парляменті.

Даючи інтерв'ю газеті Київського університету, І. Бардин зазначив, що він був вражений рівнем володіння англійською та українською мовами студентів з Грузії та Азербайджану, а також їхнім патріотизмом. На питання, чому він звертає увагу на патріотизм, І. Бардин відповів: „Патріотизм і повага до мови – це те, що не завдасть шкоди Україні та українцям, навіть якщо бере початок в Грузії". Після зібрання у Києві випускники ППКУ у Західній Европі 14 лютого провели міні-зустріч в Українському Вільному Університеті у Мюнхені.

Із доповіддю про історію УВУ перед випускниками ППКУ, які тепер завершують стажування або працюють в Раді Европи, Світовій організації здоров'я, Комісії Европи та університетах Бонну, Офенбургу, Женеви, Болоньї, Лондону та Стокгольму, виступив ректор університету Леонід Рудницький.

Випускники ППКУ, що перебувають у Західній Европі, зобов'язалися подати до Організації безпеки та співробітництва в Европі пропозиції, які допоможуть підготувати спостерігачів на виборах в Україні восени.

Окрім того, випускники із Західньої Европи схвалили статут, запропонований для реєстрації Організації випускників ППКУ. У статуті йдеться про членство в організації випускників ППКУ та стипендіятів ППКУ, чиї кошти навчання в аспірантурі університетів Оксфорду, Кембріджу, Амстердаму, університету Джонса Гопкінса, Колюмбії та Торонто були оплачені ППКУ.

Статут також пояснює умови членства в організації будь-якого студента українського університету, який завершив стажування в одному з парляментів Західньої Европи або Північної Америки.

Друга міні-зустріч для випускників ППКУ в Північній Америці, які в даний час завершують стажування у Світовому банку у Вашінґтоні або навчання в аспірантурі університетів Південної Каліфорнії, Торонто, Калґарі та Отави, відбудеться у Вашінґтоні.

Серед 52 українських студентів, які прибувають до Канади навесні та восени 2004 року, є троє представників населення кримських татар, які зараз навчаються у Таврійському університеті ім. В. І. Вернадського та в Києво-Могилянській академії.

Фонд катедр українських студій

Весну привітали піснями

ВИПАНІ, Н. Дж. – На всіх континентах світу, де різко міняються пори року, все населення по зимі чекає весни. З великою нетерпеливістю чекає на весну дітвора. Знають про це наші виховники СУМ-у і Пласту. І вже 7 березня, коли ще природа не розбудилася зі зимового сну, близьку весну зустріли концертом в залі церкви св. Івана Хрестителя, під еґідою місцевого відділу УККА. А виконавцями програми було молодше юнацтво СУМ-у і Станиці Пласту Нюарку, котра вже від деякого часу міститься у Випані, та місцевої школи українознавства.

В програмі концерту виступив також знаний тут квартет „Самоцвіт". Гарним вступним словом програму відкрив заступник голови Відділу УККА Михайло Козюпа.

В першій точці програми виступив гурток молодшого юнацтва СУМ зі сценкою „Три метелики" і двома піснями, під керівництвом виховниці Каті Куцини. Другим у програмі було юнацтво Пласту під керівництвом імпрезового референта пл. сен. Нусі Пащак-Денисик. Уривок з поеми „Сон" Тараса Шевченка прочитав Адріян Сірко, а сценки з поеми „Веснування" Іванни Савицької виконав гурток „Берізки". Гурток молодших кляс школи українознавства під дириґентурою Оксани Телепко виконав три пісні, котрі розбуджували любов до України.

Останньою точкою програми був знаний в нашій околиці квартет „Самоцвіт" в складі: Зоряна Ковбаснюк, Оксана Телепко, Орест Куцина і Михайло Козюпа, котрий співає і акомпаніює на акордеоні. Квартет виконав чотири пісні різного жанру.

Кульмінаційною і найзворушливішою точкою програми була пісня „Червона Рута", виконана всіма запрошеними, з участю всієї публіки, присвячена 25-літтю смерти Володимира Івасюка. Піднесені на дусі і з надією, що Культурний центр, котрий невдовзі тут буде будуватися, буде завжди гамірний і веселий, розходилися учасники концерту.

Щира подяка Лінді Клебан, Зоряні Ковбаснюк, Відділові УККА і Михайлові Козюпі за цей чудовий концерт.

Антін Біланич

Свіже число „Світового екологічного звіту"

НЮ-ЙОРК. – Датоване весною 2004 року, свіже число „Світового екологічного звіту" вміщує, як завжди, цікаві матеріяли, в яких також іде мова про проблеми України. Зокрема знаходимо аналізу наслідків Чорнобильської аварії, а також тему захворювань на рака щитовидної залози у дітей України, Булорусі та Росії. До статті залучена відповідна статистика.

Цікавим є також репортаж з відвідин Дитячої школи народних мистецтв у Львові, в якій навчаються обдаровані, але уражені чорнобильським лихом діточки. Цю особливу школу відвідала д-р Христина Дурбак, директор „Світового екологічного звіту".

В журналі є повідомлення про 13-ту Міжнародну конференцію на тему здоров'я і довкілля, що відбудеться 29 і 30 квітня в головній кватирі Організації Об'єднаних Націй. Цьогорічна конференція, яка проходитиме під кличем „25-річне вікно: зв'язок між довкіллям і населенням" спільно спонзорована урядами Хорватії і України.

Під час конференції, 30 квітня, відбудеться полуденок, на якому буде вручена нагорода д-рові Христині Дурбак. Подальші інформації про конференцію, на котру запрошені члени громади, можна отримати від „WIT" телефоном: (212) 686-1996 або в інтернеті: www.worldinfo.org

О. К.

Перегони осла і слона. Хто переможе у виборах?

Про Демократичну і Республіканську партії, які здавна існують в Америці, я вперше довідався, коли вчився в сільській середній школі на Вінничині. Було це багато років тому. Пам'ятаю, вчитель історії Володимир Михайлович Потульницький, розповідаючи про Сполучені Штати Америки, назвав ці партії буржуазними, які захищають інтереси багатіїв і не турбуються про долю мільйонів незаможних людей.

Приїхавши до Чикаґо, я незабаром познайомився зі Зиновієм Туркалом, освіченою людиною, інженером, який багато років працював на будівництві теплових і атомних електростанцій Америки. Водночас брав активну участь в громадському житті української діяспори, став палким прихильником Республіканської партії. Тим часом його дружина Параска все свідоме життя вважалася активісткою жіночого руху, належачи до Демократичної партії. Мені доводилося бути свідком дискусій між подружжям , особливо напередодні чергових президентських виборів. Вони сперечалися, яка партія ближча до народу, якій з них доцільніше віддати свої голоси. Зазвичай, ці суперечки не закінчувалися компромісом, кожен залишався при своїх переконаннях.

На жаль, я не міг брати участи в цих суперечках – тоді у мене ще не було власної думки, хоч уже наближався іспит на одержання американського громадянства. Треба було взятися за вивчення історії провідних партій Америки. Глибше вникнути в ці питання допомогли мені багатолітні партійці, з якими я мав нагоду часто зустрічатися в українському селі Чикаґо. В кінцевому підсумку я успішно склав іспит і одержав особисте привітання від Президента Била Клінтона з нагоди одержання звання громадянина США.

Демократична партія

У 2000 році я вперше одержав право брати участь у президентських виборах. Перед тим, як вирушити на виборчу дільницю, я твердо вирішив, що віддам свій голоос за кандидата Демократичної партії . Чому я підтримав саме цю партію? Звернімося до історії, згадаймо головні етапи боротьби демократів за Білий Дім і Конґрес.

Демократичну партію заснував у 1792 році Томас Джеферсон, як „партію всього народу", яка протистояла американським федера-лістам. Через шість років партія одержала назву „Демократична Республіканська ", а в 1800 році Т. Джеферсон виграв президентські вибори.

В 20-ті роки XIX століття партія стала називатися Демократичною. Її членами були 14 президентів США і серед них – один з найвідоміших, демократ Френклін Рузвельт, який здійснив маштабні економічні реформи в країні і поклав кінець важкій економічній кризі, відомій під назвою „Велика депресія".

Демократи, символом яких є лагідна тваринка осел, традиційно виступають за збалянсований бюджет, збільшення видатків на соціяльні програми, підвищення податків з багатих, захист громадських прав расових, релігійних та національних меншин. Демократів підтримують представники інтелігенції, національні меншини, мешканці великих міст. Більшість підприємців, які діють у ділянці високих технологій, надають допомогу демократам.

Республіканська партія

А тепер звернімо свій погляд до Республіканської партії, яка була створена на початку 1850 років, її первісна назва визначалася абревіятурою GOP, що означало „Стара добра партія" (Good Old Party). В Америці часто можно почути такий вислів: республіканець – це демократ, який став багатим і старим. Та в цьому визначенні більше жарту, ніж правди.

Республіканська партія спирається на фармерів та велике підприємництво, на громади протестантських церков. Республіканці користуються особливою популярністю в найконсервативніших реґіонах, до яких переважно належать південні штати. Республіканці спрямовують свої зусилля на зменшення податків, збільшення видатків на військові потреби, окрім того, вони стверджують, що всі люди повинні користуватися однаковими правами. Символ партії – слон.

Першим Президентом-республіканцем став Абрагам Лінкольн, якого американці шанують за те, що він ліквідував рабоволодіння і виграв Громадянську війну.

До останнього часу партійні каси поповнювалися за рахунок двох типів ресурсів: „м'яких грошей", які вносять великі корпорації, профспілки та багаті приватні особи, і „твердих грошей" , які надходять від різних громадських організацій. Конгрес і Сенат заборонили використання „м'яких грошей", що серйозно вдарило по бюджеті демократів.

Нині республіканці становлять більшість в органах законодавчої влади країни. В Сенаті – 51 республіканець і 48 демократів та один незалежний сенатор. В Палаті Представників – 229 республіканців та 205 демократів і один незалежний конґресмен.

Членами Республіканської партії були 18 президентів США, включаючи нинішнього главу держави Джорджа Буша.

Президентська передвиборна компанія з кожним днем набирає все більших обертів. Республіканська партія не турбується, хто буде її кандидатом, оскільки Президент Буш хоче вдруге залишитися господарем Білого Дому.

Національна конвенція Демократичної партії 2004 року відбудеться в Бостоні 26-29 липня. На сьогоднішній день у передвиборній кампанії перемагає Джон Кері і вірогідно, що саме він буде обраний як кандидат від Демократичної партії під час конвенції. Конвенція Республіканської партії відбудеться 30 серпня – 2 вересня ц. р. в Ню-Йорку і вірогідно, що Дж. Буш мол. представлятиме цю партію під час президентських виборів.

До президентських виборів, які відбудуться у листопаді, залишилося вісім місяців. Попереду – запеклі політичні баталії і сьогодні, певно, ніхто не відважиться передбачати, хто стане переможцем.

Анатолій Гороховський,
Чикаґо

Шедеври релігійної поезії

ТОРОНТО, Канада. – 27 лютого в приміщенні НТШ-К виступила д-р Анна-Галя Горбач з доповіддю „Християнські мотиви в сучасній українській поезії". Д-р А.-Г. Горбач живе і працює в Німеччині, протягом довгих років вона викладала в університеті в Ґеттінґені та в Українському Вільному Університеті. Вона – член НТШ Европи. Усе своє професійне життя займається перекладами української літератури на німецьку мову. За останніх десять років д-р Горбач видала 15 книжок. В більшості це були антології, в тому числі двомовне видання сучасної української лірики, української прози в перекладі, хрестоматію та переклад історії української літератури XVII і XVIII ст. Михайла Возняка.

Крім перекладацької і видавничої праці, д-р А-Г. Горбач займалася опрацюванням гасел для німецькомовних літературних енциклопедій і в такий спосіб теж ширила знання про українську літературу. Вона також відома як великий активіст у правозахисних та харитативних рухах 1970-1990 років. Вона активно підтримувала українську підпільну Церкву, листувалася з численними українськими в'язнями ҐУЛагів, організувала допомогу їхнім родинам.

Д-р Горбач почала доповідь переглядом літературно-історичних фактів, які формували українську думку та ідентичність впродовж тисячоліть. Не усі історичні чинники були сприятливі у цьому процесі. Було багато перешкод, як от знецінювання української мови в Російській імперії та активний атеїзм і русофільський інтернаціоналізм у Совєтському Союзі.

Найбільш позитивним чинником у розвитку української ідентичности було християнство, прийняте династією Рюриковичів, які осіли в Києві. Запроваджене ще перед розломом Церкви на східню і західню (1058), християнство сприяло династичним зв'язкам і культурним обмінам зі Заходом.

Про це свідчать імена західніх святих у Київському Патерику, писаному при Київській Лаврі у XIII ст. Сьогодні досліджуються впливи католицьких і протестантських церковних пісень на західньо-українські „Богогласники", які були поширені по всій Україні.

Сліди раннього християнства в Криму і Причорномор'ї лягли в основу популярної леґенди про перебування Св. Андрія на горах київських та про його пророцтво, що Київ стане центром християнської культури.

Хоч татарська навала у XII ст. перешкодила, та цей процес не заник. Християнський вплив приходив зі школами і академіями західньо-европейського типу і ширився з допомогою культурних центрів і друкарської техніки у Польсько-Литовській державі, яка витіснила татар з Правобережжя в Крим та степову Україну. У XVI ст. постає на українській території своєрідна ґільдія „мандрівних дяків", які ширили християнські леґенди, пісні і псальми при церковних приходствах. Християнські мотиви увійшли у народні казки, приказки, колядки і щедрівки.

Популярні в народі храмові свята притягали лірників, кобзарів, пізніше бандуристів. Вони збагачували народну творчість християнськими мотивами, переплетеними з історичними героїчними темами. Відгомін цієї доби знаходимо в українській сучасній модерній поезії і прозі.

Харківський поет Ростислав Мельников згадує „Країну мандрівних дяків" у своєму циклі „Казання про Йову". О. Довженко використав у своїх творах давні колядки з Чернігівщини, а Олекса Горбач – щедрівки Звенигородщини, у яких історична тематика переплетена з християнськими мотивами.

Дуже промовисто виринули християнські мотиви у добі відродження 1920-их років, особливо серед символістів. У вірші „Скорбна мати" Павла Тичини, написаному після кривавої революції, Божа Матір посилає учнів шукати Ісуса": ...Ідіте в Україну / заходьте в кожну хату / ачей вам там покажуть / хоч тінь Його розп'яту". Цей вірш, як і вся релігійна тематика і богопочитання, були заборонені в Совєтській імперії з початком 1930-их аж до пізніх 1980-их років. Усі співці, проповідники, священослужителі були покарані, одні стратою, інші – каторгою.

Однак, уже в 1950-их роках пробуджується мотив зруйнування церков у Ігоря Калинця та інших. Усі сміливці були жорстоко покарані, а розгром української творчої інтеліґенції у 1972 році нібито викорінив релігійну тематику назавжди.

На ці процеси переслідування відгукнувся Роман Хоркавець великим поетичним циклем під назвою „Щоденні молитви у гонінні". Про цього досі невідомого автора Ігор Калинець повідомив світ на сторінках львівського „Дзвону" з 2000 року і порушив питання, чи буде зрозумілий текст „Щоденних молитов у гонінні" для читачів, незнайомих з тим гонінням: „...Будь милостивий для нас (Боже) і перетопи сталь на волю нашу. Перетопи золото на наші серця, з'їджені корозією суєти і зневіри. Перетопи кришталь на наші сумління, що давно помутніли"...

У 1980 роках з далекого вигнання обізвався есеїст і поет Євген Сверстюк, приславши д-рові Горбач поему, присвячену „Святим з бездонними очима вчителькам страждання „Вірі, Надії, Любові".

Незважаючи на довготривалу заборону друку творів тих, хто підносив релігійну чи правозахисну тематику (між ними – Ліна Костенко і Валерій Шевчук), збереглося багато творів з „глибоким християнським духом і символікою довголітньої віри, яка формувала українську ідентичність". Особливо сильно ця духовість проявляється у вірші Ліни Костенко „Душа тисячоліть шукає себе у слові".

У 1980-их роках з'явилася доза толерантности до критики таких неґативних явищ в суспільстві, як екологічне знищення. Попри це почали ширитися описи українських християнських звичаїв, сучасних і давніх, у таких авторів, як Василь Герасим'юк з Гуцульщини.

Однак найкращі приклади християнського мислення, перейнятого з християнських традицій давніх ґенерацій, вийшли від поетів „Київської школи". Ще в 1960-их роках ця група намагалася поєднувати давні традиції української словесности з модерними поетичними формами. Цих новаторів було багато і походили вони з різних сторін України: Василь Голобородько з Луганщини, Микола Григорів із Львівщини, Микола Воробйов з Черкащини, Віктор Кордун з Полісся. Цю групу при кінці 1960-их років розігнали, не друкували, переслідували аж до середини 1980-их років, але дух їх не знищили.

Християнські мотиви найсильніше виступають у поезії, Віктора Кордуна, особливо у його циклі „Білі псальми" і в поезії присвяченій Поліссю, яке було найбільше спустошене Чорнобильською катастрофою. „Білі псальми" не є переспівами біблійних. Їх тематика „пройнята християнською думкою, болем та почуттям загублености сучасної людини".

Це відродження християнських мотивів в українській поезії сталось в останніх двох десятиріччях. Ні атеїзм, ні заборони, ні кари не знищили релігійний спадок з пам'яті людей. „Надто глибоко закорінений і тепер воскреслий у свідомості людській, цей спадок проявляється у творчості молодих українських співців".

Цей особливий літературний вечір організували і його вели д-р Дарія Даревич і д-р Марко Стех.

Наталія Спольська-Томцьо

Цінні поради д-ра Євгена Голюки

НЮ-ЙОРК. – Здається, не може бути цікавіших та цінніших інформацій для групи українських сеньйорів, що живуть в Ню-Йорку, як періодичні доповіді, що їх організовує Товариство „Самопоміч" з допомогою Українського-Лікарського товариства, зокрема його активного члена д-ра І. Маґуна. Відомо усім, що старші віком особи звичайно мають реальні хвороби чи уявні проблеми зі здоров'ям, то їм завжди цікаво послухати.

Тому не можна дивуватися, що періодичні доповіді, організовані д-ром І. Маґуном, збирають завжди численну публіку. Так і в суботу, 13 березня, багатьох осіб зацікавила розповідь про діябет (цукрицю), тому вияснення, що їх популярно і професійно давав д-р Євген Голюка, викликали ряд запитань та дискусій серед слухачів. Д-р Є. Голюка приніс також ряд друкованих матеріялів з інформаціями про недугу, і присутні мали можливість їх переглянути. Від управи товариства „Самопоміч" Надія Савчук подякувала доповідачеві і д-рові І. Маґунові.

О. К.

Д-р Є. Голюка

ККДУ допомагає Україні

Координаційний Комітет Допомоги Україні (ККДУ) в 2003 році продовжував діяти, хоч активність була меншою, як у попередніх роках. Причин на це багато. Найголовніша з них – спад жертвенности у громаді, спричинений тією обставиною, що Україна далеко не така, якою більшість бажала б її бачити. По-друге, люди, які ще пам'ятають рідні землі і в недавньому минулому жертвенно підтримували ККДУ, поволі відходять у вічність. Та все ж таки знаходяться ще одиниці, які продовжують цю традицію допомоги батьківщині, і за це їм від ККДУ і України – велике спасибі.

ККДУ далі провадив курси з українознавства для учителів історії і літератури у середніх школах України і для військовиків-вихователів Збройних сил України. 28-ий і останній курс (через брак подальшого фінансування) відбувався у місті Мукачеві, Закарпатської області, з 27 січня до 7 лютого 2003 року. Участь у ньому взяли 57 офіцерів-вихователів Мукачівського гарнізону ЗСУ і 17 учителів історії, української мови і літератури м. Мукачева і Мукачівського району. Курс був вповні фінансований Українською Федеральною кредитовою кооперативою „Самопоміч" Ню-Йорку. Випускникам, які успішно закінчили курс, була вручена „Бібліотечка українця" (12 книг і брошур з історико-українознавчої тематики) і свідоцтво про підвищення кваліфікацій у галузі українознавства.

Курси з українознавства в Мукачеві, Закарпатської обл. Лекцію читає Анатолій Мартинюк.

Начальник Мукачівського гарнізону, полковник С. В. Горишніков, у подяці президентові Кредитової кооперативи „Самопоміч" д-рові Б. Кекішеві написав: „Проведені заняття з українознавства підвищили знання керівників груп всіх категорій військових службовців, дозволили отримати глибокі знання щодо шляхів повернення українського народу до своїх споконвічних коренів і традицій, які протягом століть формували національну свідомість українців".

Велике признання за успіх курсів належиться директорові центру „Українознавство" товариства „Знання" Анатолієві Мартинюкові. Він також був координатором започаткованого в 1998 році Всеукраїнського постійно діючого лекторію в Центральному будинку офіцерів Збройних сил України в Києві. Лекторій діяв і в 2003 році. Лекції з українознавства слухав у ньому командно-офіцерський склад Генерального штабу ЗСУ, Національної академії оборони України, Міністерства внутрішних справ України, Служби безпеки України. Крім того, в Києві було переведно день інформування колективів підприємств і установ на тему „Українська мова в українській столиці". Також працював відеолекторій „Невідома Україна" – на стаціонарній основі в містах Києві, Харкові і Севастополі, а пересувний – у містах Донецьку, Одесі та Сумах. Це 68 короткометражних фільмів (приблизно по 15 хвилин кожен) з історії України, від найдавніших до наших часів.

Наприкінці 2002 року була видана двотомова хрестоматія літератури Київської Русі і доби Середньовіччя. У 2003 році увесь тираж, 7,500 примірників, розіслано поштою міським і університетським бібліотекам та середнім школам з 12-річною програмою навчання. 200 комплектів хрестоматії було передано Міністерству Збройних сил України для розповсюдження по військових бібліотеках. Видавництво „Аконіт" на свій кошт видало додаткових 1000 комплектів. ККДУ купив і передав Міністерству закордонних справ України 400 комплектів.

Праця над виданням 3-ої серії хрестоматії „Слово многогранне", яка включатиме добу Ренесансу і Бароко (від половини XV до кінця XVIII ст.), вже почалася. Екзекутива ККДУ звернулася листовно до всіх українських фінансових організацій з проханням стати спонзором цього видання і присвятити його 13-ій річниці незалежности України. Деякі з установ вже переслали фонди, від інших чекаємо. В цьому ж році також передано 20 комплектів хрестоматії української літератури XX століття „Українське слово" Міністерству ЗСУ для їхніх бібліотек.

У відповідь на запитання Президента Кучми „Що зробила діяспора для України", у кінці 2002 року ми вирішила видати книжку про дванадцятирічну працю ККДУ і співпрацюючих з ним комітетів. Було створено редакційний комітет. Зібрані документи, звіти та статті переслані до упорядниці книжки у Київ в грудні 2003 року. Плянуємо розіслати весь тираж, 500 примірників, бібліотекам в Україні і в США, чільним діячам та співпрацюючим з ККДУ комітетам.

Є й інші важливі проєкти. Наприклад, д-р Марія Фішер-Слиж кожного року надає поважні суми на допомогу Україні. У 2003 році її пожертва становила 30,000 доларів. З цієї суми ККДУ надав значну допомогу газетам і журналам демократичного напрямку („Всесвіт", „Соняшник", „Сіверщина", „Українська газета", „Наша віра" та інші). Видано книжки про композитора Витвицького і історика Карпенка. Надано допомогу школам і садочкам Криму та фонди на конкурс української мови у Криму.

З Фонду св. п. Софії Темницької ККДУ надало 22 стипендії на суму 3,500 дол., гуманітарну допомогу 17 шістдесятникам – 3,500 дол., і на музеї шістдесятників та Гетьманства – 300 дол.

Вже ряд років д-р Роман Смик упорядковує і фінансує видання літературної спадщини Богдана Лепкого і передає до музею Богдана Лепкого. У 2003 році за фінанси д-ра Смика видано 5-ий і 6-ий томи Лепкіяни і продовжувалося упорядкування матеріялів у музеї поета.

Через ККДУ Леонід Мостович довший час допомагає журналові „Березіль" у Харкові. Ірена і Ярослав Яворські та Д. Терго надали медичну та гуманітарну допомогу дітям-сиротам у м. Рудки та селі Карниловичі – на суму 3800 дол. Роман Воронка закупив комп'ютерну систему, копіювальну машину і передплатив 23 часописи і журнали школі у селі Карів.

Щиро вдячні усім тим особам і організаціям, які протягом останніх 13 років існування ККДУ підтримували почини нашого Комітету фінансово і морально. Особливо дякуємо від імені тих осіб в Україні, яким ця допомога полегшила життя.

Екзекутива ККДУ

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ККДУ

за час від 1 січня до 31 грудня 2003 р.

	Загальний Фонд	Фонд Марії Сокіл Рудницької Могилянська Академія"	Фонд Софії Темницької
Балянс з 1-го січня 2003 р.	**29,774.64**	**10,545.07**	**12,620.23**
Приходи			
Загальний фонд	73,891.00		7,500.00
Допомога пресі	1,150.00		
Видання творів Б. Лепкого	16,000.00		
Видання хрестоматії укр. літератури	27,750.00		
Програма США/США	15,000.00		
Патріярший Собор в Києві	850.00		
Зворот податку в Україні	424.00		
Вкладки від Відділів	450.00		
Допомога школам в Рудках і Самборі	6,800.00		
Гуманітарна допомога	1,000.00		
Видання книжки – Світ Хірурга	2,500.00		
Українська гімназія в Казахстані	5,000.00		
Відсотки	1,113.25	200.32	329.19
Разом приходи	**181,702.89**	**10,745.39**	**20,449.42**
Розходи			
Курси українознавства в Мукачево	4,861.00		
Допомога пресі в Україні	14,500.00		
Видання творів Б. Лепкого	16,000.00		
Видання книжки – Світ Хірурга	2,500.00		
Видання хрестоматії – Золоте Слово	4,747.00		
Допомога школі в Карові	2,678.80		
Допомога школам в Рудках і Самборі	3,800.00		
Допомога школам і садочкам	4,850.00		
Гуманітарна допомога	500.00		3,500.00
Стипендії			4,350.00
Всеукраїнський постійно-діючий лекторій	1,129.00		
Розкопки в Батурині	1,000.00		
Патріярший Собор в Києві	850.00		
Ліга Меценатів	5,000.00		
Музеї в Україні			300.00
Закуп книжки – Софія Київська	1,100.00		
Видання книжки про ККДУ	1,650.00		
Медична допомога	2,000.00		
Допомога укр. гімназії в Казахстані	1,000.00		
Табори для молоді	1,500.00		
Літературний конкурс в Криму	1,500.00		
Програма США/США	1,800.00		
Допомога у виданні книжок	2,300.00		
Закуп і розповсюдження – Золоте Слово	2,488.00		
Підготовка видання про ФПДПУ	1,000.00		
Адміністративні видатки в США	1,055.95		
Адміністративні видатки в Україні	101.00		
Разом розходи	**79,910.75**	**0.00**	**8,150.00**
Балянс на день 31-го грудня 2003 р.	**101,792.14**	**10,745.39**	**12,299.42**

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ:

Богдан Гайдучок, скарбник — **Володимир Воловодюк**, голова

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Квітень 2004 р., ч. 44

Обитель на „Козацьких могилах"

Нещодавно Державний комітет у справах релігій України видав свідоцтво про реєстрацію Свято-Георгіївського монастиря УПЦ Київського патріярхату на Рівенщині. І нічого б у цьому не було особливого, адже монастирів в Україні нині відкривається чимало, коли б не та обставина, що ця чернеча обитель знаходиться на Козацьких могилах, що на острові Журавлиха, під оспіваним Шевченком Берестечком.

Відтак шлях з Рівного до містечка Демидівки, а звідти до Пляшевої, – це не просто пагорбиста асфальтівка, а шлях до однієї з найбільших українських святинь – до „Козацьких могил", де 1651 року зійшлося на смертний змаг з поляками за свою державність і віру українське козацтво. Не випадково „Козацькі могили" давно вже стали місцем паломництва українців.

Прикметно, що Георгіївська церква (1910 р.) – храм-пам'ятник, подібного якому в світі немає. Особливість його полягає в тому, що це, по суті, три церкви є в одній. Ззовні – це один храм, а з середини їх аж три: підземна церква св. Параскеви П'ятниці, де міститься й гробниця козаків, другий поверх – церква св. Георгія Переможця, третій – церква св. Бориса і Гліба. Монастир освячено тут відносно недавно, але парафія на „Козацьких могилах" існує вже з 1990 року. Відродилася вона завдяки зусиллям нинішнього настоятеля протоієрея о. Олега Савчука, українського патріота, для якого церква на „Козацьких могилах" стала справжнім і випробуванням, і покликанням водночас.

До 1958 року тут вже існував монастирський скит, потім у будинку колишніх келій було влаштовано спочатку зерносховище, а згодом – кролеферму. Тодішній керівник місцевого господарства Пастух закликав розбирати пам'ятки архітектури на цеглу й дошки. Люди на це не пішли. Забив тривогу письменник-патріот Б. Антоненко-Давидович. Згодом завдяки зверненню українських письменників, держава взяла під охорону це місце. 1967 року тут відкрито музей. Нині на острові Журавлиха діє Державний історико-меморіяльний заповідник, на теренах якого розташовані Свято-Георгієвська церква, під нею – саркофаг загиблих козаків, поруч Михайлівська церква (1650 р.), поріг якої переступав Богдан Хмельницький, невеличкий чернечий цвинтарик, підземні ходи, що з'єднують Михайлівську церкву з саркофагом, а ще – саме приміщення музею. Те, що заповідник має статус державного – добре, а от назва „Поле Берестецької битви" замість звичної й природної – „Козацькі могили", чужа цьому місцю. Відтак, як і все, що є чужим, прижилася вона лише в канцелярських справах, на офіційних паперах музею. Для людей же це святе місце як було, так і лишилося „Козацькими могилами". Варто й офіційно повернути стару назву заповідному місцю, чого справедливо домагається зокрема рівенська організація Руху. І це треба зробити найближчим часом, адже це храм-мавзолей, а не поле. Бо одна справа йти на поклін до „могил", а зовсім інша – до „поля".

Українським чиновникам треба вчитися не вигадувати чужі назви, які вивітрюють почуття патріотизму і національної історії, надто ж коли це стосується назв наших найбільших святинь, до яких, безперечно, належать і „Козацькі могили".

Сергій Козак

Хто замінував і зруйнував Київ?

Про замінування і руйнування будівель Хрещатика та Успенського собору в Києво-Печерській Лаврі писало багато осіб в діяспорі й Україні. Дмитро Бровар – колишній комсомолець-підпільник писав, що Хрещатик і Київ зруйнували чекісти, й цю акцію провів спеціяліст з радіокерованих вибухових пристроїв полковник Ілля Старинов. Про замінування будинків Києва докладно розповідає Юрій Краснощок в своїй книзі „Диявольська гра", яку видала Фундація ім. Ів. Багряного.

В кінці 1998 року відвідав США з делегацією київський міський голова Олександер Омельченко. В своєму виступі перед українською громадою в Чикаго О. Омельченко розповідав про пляни розбудови та ремонту Києва. Він твердив, що Хрещатик та будови Печерської Лаври підірвали „німецькі варвари". Йому було звернено увагу, що діяспора знає іншу версію, й тут є багато свідків, які знають, що той злочин доконали „більшовицькі варвари". Але його не переконали, бо він твердив, що як будемо в Києві, то він нам дасть достовірні докази, що то робота німців.

В 2001 році у Києві була перевидана книга відомого українського кінорежисера і письменника Олександра Довженка „Зачарована Десна", у якій про зруйнування Києва він у своєму щоденнику (який писав для себе, не для опублікування) 2 січня 1944 року написав:

„Страшну, незабутню жахливу картину являв собою Хрещатик, відомий в історії Радянської України під іменем вулиці Воровського. Разом з усіма вулицями, що вливалися в нього цілі століття, він лежав перед нами поруйнований вщент. Миколаївська вулиця, що звалася вулицею Карла Маркса, стояла вся згоріла. Високі чудесні будинки сяяли порожніми дірками своїх вікон і балконів, через які проглядало похмуре небо. Це було щось подібне до руїн Риму, Помпеї чи Геркуланума. Вогонь пожер серце української столиці. Куди око гляне – руїни, мов прокинувся Піранезі і втілив свої руїнницькі химери у нашому серці. Меринговська, Ольгинська, Прорізна, Лютеранська, Кірова, Пушкінська. Але найнахабніший і наймерзотніший будинок у Києві на Хрещатику і вулиці Леніна – універмаг, увінчаний божевіллям архітектурного свинства, стоїть цілісінький. І коли я глянув, плачучи, на сю живу потвору серед руїн, чорна тінь підозри поповзла мені в душу. Тут щось не те. Потім я стрів жінку мого сторожа Архипа Андрійовича, що жив на Хрещатику. Виявилось, що він вибухнув разом з одним із будинків.

Почалося це з рогу Прорізної, де була якась комендатура. Біля комендатури стояло дві величезні черги киян. Всіх засипало цеглою, і німців також.

Потім я розпитував ще багатьох людей і довідався, що не німці знищили центр нашої зніваченої столиці, а ми самі. Наші дурники перевиконали програму завдань і на цей раз, зоставшись вірними своєму стилю безбатченків, дурноголових і геростратів. Це ми налякали німців, висадивши в повітря кілька десятків фашистських офіцерів разом з нашими обивателями, що не бралися, звичайно, в розрахунок. Але я про це нікому в житті не скажу, бо належить говорити, що порушили наш прекрасний милий Київ фашистські недолюдки. І що Лавру, святиню всієї Русі, висадили в повітря теж вони".

О. Коновал

Ще одна цеглина для „Ганнусі"

Чергова спроба миргородських українофобів ліквідувати наш молодіжний Центр національного і духовного відродження „Ганнусю", який є єдиним на теренах нашого краю, вкотре утвердили нас на думці про будівництво свого невеличкого студійного приміщення, де б розмістилася і видавнича студія, і літературне об'єднання, і дитяче наукове товариство, і діяспорна бібліотека, і невеличкий музей з експозицією про діячів українського національного відродження Миргородщини. Про це йшла мова на молодіжній раді нашого об'єднання.

Власне, це будівництво ми вже розпочали в 2002 році, після того, як миргородська влада офіційним наказом припинила існування нашого об'єднання, а всі наші книги, дослідження, наукові праці намагалася спалити у дворі приміщення як „націоналістичєскую літературу, вредную для детских умов". За допомогою Вячеслава Чорновола, Оксани Соколик, Миколи Жулинського ми тоді відстояли свої права, але не спокій. Тоді ж, на кошти, виручені від продажу невеличкої частки дитячої літератури та жертовного внеску відомого українського громадського діяча Івана Стебельського, ми заклали фундамент нашого майбутнього приміщення, провели кілька платних заходів з популяризації української народної пісні (варто зазначити, що наша студія вже видала і розповсюдила два українські пісенники) і на виручені кошти придбали 2 тисячі цеглин – перший крок до здійснення нашої мрії!

Анатолій Сазанський

Анатолій Сазанський – член Національної спілки письменників України, педагог в місті Миргороді на Полтавщині, веде дитячу видавничу студію і діяспорну бібліотеку національного відродження України, інформує Фундацію, що від нього домагалися підпису під „колективним листом письменників Полтавщини" про усунення з головства Спілки письменників Володимира Яворівського. Через те, що він того листа не підписав, йому в студії від'єднали тепло, воду та електрику.

Дякуємо!

Від часу останнього числа сторінки Фундації надійшли пожертви до Фундації від таких осіб: 250 дол. – **Антоніна Шийка** в світлу пам'ять дорогого чоловіка Василя; по 200 дол. – **Віра Боднарук та Антоніна Шийка** замість квітів на могилу доброго друга Олексія Канарейського та 50 дол. – **Василь Кревсун.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресовим органам, університетам, „Просвіті" та іншим організаціям України в українізації, виховній та просвітницькій праці патріотичних сил України!

В Фундації можна придбати видані Фундацією такі книги **Івана Багряного**: „Листування" два томи – 50 дол., „Публіцистика" – 25 дол., „Людина біжить над прірвою" – 20 дол., „Під знаком скорпіона" – 10 дол., „Золотий бумеранг", що містить поезії, казки „Телефон", „Казка про лелек та Павлика-мандрівника", „Скелька" та „Антон Біда – герой труда" – 25 дол., хрестоматію „Вірю!" (містить уривки усіх його прозових творів, пісні та поезію) – 20 дол., „Морітурі" – 5 дол., „Збірник УРДП-УДРП" – 30 дол., „Сталінізм в Україні" **Гр. Костюка** – 20 дол., „Розстріляне відродження" **Ю. Лавріненка** – 30 дол. „Вінниця – злочин без кари" – 15 дол., „Страта голодом" **С. Старова** – 12 дол., **Василя Гришка** „Карби часу" – 25 дол. та „Москва сльозам не вірить" – 12 дол., **„Збірник на пошану Гр. Китастого"** – 15 дол., „Сміх і горе" **О. Шпильки (О. Скопа)** – 15 дол., „Подвижник духу" – твір **Б. Бойка** про Б. Антоненка-Давидовича – 15 дол., „Диявольська гра" **Ю. Краснощока** – 15 дол., „Повість моїх літ" **Олексія Воскобійника** – 12 дол., „Велика вітчизняна війна" **Ф. Пігідо** – 10 дол. та інші книги.

Більшість вище згаданих книг видало для Фундації видавництво „Смолоскип" в Україні.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

Більшовицька революція й пам'ятки Києва

Д-р Сергій Білокінь

КИЇВ. – Сучасні вчені розглядають події XX століття відповідно до свого профілю, і часто дослідники української архітектури оминають масові репресії й Голодомор, натомість історики України XX ст. не беруть до уваги динаміки руйнування православних храмів. Гадаю, що історію масового терору в СССР і нищення рухомих і нерухомих пам'яток культури не можна розглядати відокремлено. Без врахування людського чинника з'ясувати жодну значну проблему соціяльної історії чи історії культури, думаю, неможливо.

У часи пізнього середньовіччя головними київськими сховищами, де зберігались пам'ятки культури, були церковні й монастирські ризниці (найбагатші з них – при Києво-Печерській лаврі та Софійському соборі). В тодішньому суспільстві вони займали приблизно те саме місце, яке згодом зайняли музеї, тільки це були сховища закритого типу. У XVIII столітті ролю енциклопедій відігравали географічні описи. Отже, у „Географічному описі міста Києва" В. Новгородцова (1775–86) вміщено докладний перелік найкоштовніших пам'яток, які було, кажучи потеперішньому, зареєстровано на його території. Це 23 ювелірних вироби з Лаврської ризниці і 9 грамот 1720–63 років із Лаврського скарбця. Що саме зберігалось у київської знаті приватно, можна уявити за заповітами й описами майна.

Напередодні Першої світової війни пам'ятки історії та культури складали в Києві вже доволі розгалужену мережу. До відкритих, публічних сховищ, де зберігались рухомі пам'ятки, належали передусім музеї – міський (згодом Національний, пізніше Всеукраїнський історичний ім. Т. Шевченка), Церковно-археологічний при Київській духовній академії, університетські (красних мистецтв, старожитностей і нумізматичний кабінет), Педагогічний ім. цесаревича Алексея, де потім була Центральна Рада, та Військово-історичний. Серед сховищ закритих, крім ризниць, вирізнялись також Арсенал, банки, ломбарди, а також приватні збірки – Богдана і Варвари Ханенків, членів родини Терещенків, Турвонта Кибальчича, Оскара Гензена та ін. Коли прийшли більшовики, все це опинилось у їхніх руках. Якщо доти збірки коштовностей переважно накопичувались, то у XX ст. вони здебільшого гинули.

Історію грабування за більшовиків і загибелі пам'яток, що зберігались у київських сховищах різних типів, ще належним чином не досліджено. Оприлюднено хібащо окремі епізоди. Так, доктор В. Марк, що служив лікарем у Червоній армії й виїхав за кордон наприкінці 1921 року, описав свою зустріч з ад'ютантом М. Муравйова, якого він зустрів у вагоні на запасній колії Курського вокзалу в Москві: „Усі пальці ад'ютантові були унизані коштовними діямантовими каблучками, з верхньої кишені тужурки звисав дорогий, важкий золотий ланцюг і з кишені рейтуз виглядало запхане туди справжнє перлинне намисто. Коли я зацікавився цим і запитав „ад'ютанта", звідки в нього усі ці речі, він спокійно пояснив, що усі ці коштовності він привіз із Києва, де „буржуазію та її крамниці було докладно оглянуто". „Що ви розумієте під словом „оглянуто"? – запитав я. „Ясна річ, грабунок", – відповів він цілком серйозно й підсунув мені під ніс скриньку, наповнену золотими речами й коштовним камінням". Мені трапилось розшукати й опублікувати зізнання антиквара С. Гольдфарба-Глеваського, який співробітничав з „Госторгом", вилучаючи з музейних експозицій і фондів Києва, Житомира, Ніжина та інших українських міст найкоштовніші речі для продажу за кордон.

Протягом міжвоєнних років влада застосувала масовий терор проти людности, а також підготувала й здійснила систематичний погром київських старожитностей, передусім церковних. Українські пам'яткоохоронці, вихованці університету Св. Володимира (Ф. Ернст), Харківського університету (С. Таранушенко), Петербурзького археологічного інституту (М. Макаренко) та інших осередків традиційної вищої освіти стояли на сторожі культури. Вони виробили концепцію збереження київських святинь, причому встигли виступити з нею перші. Випередивши більшовиків, вони врятували коштовні споруди, передусім Св. Софію, Андріївську церкву та Лавру (нагадаю, що йдеться про передвоєнний баланс перемог і втрат, бо Успенський собор у Лаврі було підірвано згодом).

Протягом перших кількох після червоного терору років київська адміністрація лише пасивно протистояла, або в дечому навіть йшла на руку українцям. Але й тоді пряме прохання ВУАН від 23 травня 1931 року перетворити Софійський добор на державний заповідник заблькували. А вже оголосивши перенесення столиці УСРР з Харкова до Києва, влада побила цим як козирною картою будь-які пам'яткоохоронні пляни традиціоналістів. Урядовий центр вирішено було будувати не на околиці, десь на вільному місці, а замість середньовічного центру. Це мав бути новий „соціялістичний Київ" (так звався реклямний журнал) замість Києва старого. Центру нового Києва, ясно, не побудували: не для цього все це робилося. Та й не до того було, – починався терор. Протягом десятиріч місця знищення храмів лишилися здебільшого не забудовані. У зв'язку з переїздом столиці з'явились хіба що численні житлові будинки й школи специфічної чекістсько-конструктивістської архітектури.

Архимандрит і намісник Києво-Печерської лаври о. Климентій Жеретієнко у лютому 1918 року, себто відразу після „муравйовщини", запропонував створити спеціяльний Церковно-археологічний музей. Українські пам'яткоохоронці вирішили обороняти Києво-Печерську лавру леґальними засобами. До новоствореного Музею культів і побуту було перенесено з Подолу найкоштовніші речі Церковно-археологічного музею при Київській духовній академії. Потім почали формувати спеціяльний заповідник – Всеукраїнське музейне містечко. Боротьбу за Музейне містечко розпочали ще 1923 року. У протоколі засідання Комітету охорони пам'яток мистецтва і старовини від 24 лютого 1923 року (були присутні акад. Ол. Новицький, Ф. Шміт, М. Біляшівський, Д. Щербаківський, Ф. Ернст, В. Козловська та інші) зазначено: слухали – „Про передачу старовинних будов Лаври під Музейне містечко". Ухвалили: „Внаслідок уже піднятого перед центром клопотання доручити Ф. Ернсту скласти докладний список усіх будівель, що підлягають передачі Губполітпросвіті". Влада опиралася цій справі понад три роки. Лише 29 вересня 1926 року Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет і Рада Народних Комісарів УСРР визнали Києво-Печерську Лавру історично-культурним державним заповідником, перетворивши її на „Всеукраїнське музейне містечко". Воно, отже, справляло враження перспективного науково-освітнього закладу. Очолив його на перших порах археолог, музейник і педагог Петро Курінний. Ці три напрямки він виявив, ще перебуваючи в Умані, де мешкав спочатку. У Києві його діяльність розгорнулась особливо широко. У збірнику „Український музей", що вийшов за його редакцією наприкінці 1927 року, зроблено докладний огляд музейних структур України, зокрема Всеукраїнського музейного містечка:

Музеї – Лаврський музей культів та побуту із сімома відділами; музей староукраїнської будівельної техніки; музей України (збірка Павла Потоцького, 1857–1938); Український театральний музей УАН.

Архіви: архівні фонди Центрального архівного управління й архіви культові й військові; архівні фонди Окружного архівного управління.

Бібліотеки: Старо-Лаврська бібліотека XVII–XIX ст.; Бібліотека митрополита Флавіана (1840–1915).

Допоміжні заклади: Реставраційна майстерня; картотека та фототека музею; друкарня УАН–ДВУ; низка майстерень; будинок екскурсанта та екскурсбаза Київської окрполітосвіти.

Серед паперів Музею України зберігся цікавий акт від 12 лютого 1929 року, згідно якого лаборант Музейного містечка Василь Іщенко здав Павлові Потоцькому з музейних фондів у другому корпусі ті експонати, що можуть мати відношення до Музею України. Наприкінці двадцятих років В. Іщенко розгорнув енерґійну діяльність, спрямовану на порятунок мистецьких і загальнокультурних скарбів. Як писав Сергій Ґіляров, саме В. Іщенко, уповноважений у справах вилучення художніх цінностей по церквах, у червні 1927 року під сходами на дзвіницю Троїцької церкви (Велика Васильківська вулиця, після війни розібрана) виявив знамениту картину „Адам і Єва" Кранаха, яку більшовики продали потім за кордон. На допиті 15 березня 1930 року С. Гольдфарб-Глеваський сказав, що цей твір було оцінено у 30.000 крб.

У численних актах задокументовано, що Василь Іщенко, з одного боку, приймав від заповідника на зберігання речі з тих храмів, які більшовики закривали. Наприклад, 6–7 липня 1928 року – від представників Києво-Печерської Лаври архимандрита о. Михайла Чалого, ризничого ігумена Сергія Зубрицького та С. Боброва – з Успенського собору. З другого боку 1929 року В. Іщенко передавав речі до музеїв заповідника.

Як бачимо, українські музейники – співробітники Всеукраїнського музейного містечка – виробили чітку й дійову схему рятування коштовностей. Природно, за якийсь час Іщенка було заарештовано. 8 липня 1929 року на засіданні колеґії ОҐПУ він одержав 5 років концтабору. У зв'язку зі справою М. Скрипника 1933 року був заарештований ще один рятівник скарбів – Петро Курінний, щоправда, його невдовзі звільнили. За німців він виїхав на еміґрацію, помер у Мюнхені. Перший раз 1920 року і вдруге 22 листопада 1933-го арештовано К. Мощенка. Він перебував у Казахстані, теж еміґрував і помер у Німеччині. Михайла Рудинського арештовували у 1921 й 1934 роках. Заарештували Петра Руліна. 24 липня 1938 року схопили П. Потоцького. Він помер від побоїв у Лук'янівській тюрмі. Миколу Касперовича розстріляли 7 травня 1938 року. Федора Шміта розстріляли 10 листопада 1942 року в Ташкенті. С. Ґілярова узяли після війни – помер у Лук'янівській в'язниці 8 лютого 1946 року. Іполит Моргілевський помер за окупації 7 грудня 1942 року. Так було знищено тих, хто рятував скарби України.

(Закінчення на стор. 18)

Уцілілі пам'ятки Києва

УКРАЇНА І СВІТ

Буде храм Блаженнішому Миколаєві Чарнецькому

ЛЬВІВ. – 27 червня 2001 року у Львові під час своєї візити Святіший Отець Іван Павло II беатифікував 28 українських мучеників, які загинули від рук атеїстичного більшовицького режиму. Серед них – Блаженний Владика Миколай Чарнецький, ЧНІ. Його постать завжди була визначною для нашого народу і Церкви, вірні почитали його мощі ще задовго до беатифікації.

4 липня 2002 року відбулося урочисте перенесення мощів Блаженного Миколая Чарнецького з Личаківського цвинтаря до церкви св. Йосафата. Відтоді храм св. Йосафата став місцем паломництв вірних з усієї України та з-за кордону – Австрії, Болівії, Канади, Німеччини, Польщі, США, Японії тощо. Церква св. Йосафата не пристосована для прочан, і розбудувати необхідну інфраструктуру у цьому місці неможливо. Поширення культу Владики Чарнецького та особливі надії на його заступництво, які покладає багато вірних, ставить перед нами завдання побудови храму Блаженного священомученика. Цей храм стане паломницьким центром та місцем постійної місії під проводом монахів-редемптористів.

Ми отримали ділянку землі під будову майбутнього храму – на одному з мальовничих пагорбів Львова, на перехресті вулиць Варшавської і проспекту Вячеслава Чорновола. Тут ми плянуємо побудувати храм з криптою, де перебуватимуть мощі бл. Миколая Чарнецького, Музей підпільної Церкви та інші об'єкти.

Це буде перший паломницький центр у нашій Церкві, присвячений одному з найбільших праведників минулого століття.

Ми вже почали збір коштів в Україні та за її межами. І тут хочемо висловити щиру подяку всім нашим добродіям і жертводавцям, які підтримували нас своїми пожертвами і молитвами протягом останнього року.

Важке економічне становище в Україні не дає змоги здійснити наш проєкт лише власними коштами та пожертвами наших вірних. Тому звертаємося до вас з проханням і надалі підтримувати цей проєкт і, в міру ваших можливостей, допомогти його фінансуванню.

Ми запрошуємо вас відвідати Україну, щоб переконатись у важливості започаткованої справи, розділити з нами радість і надію, пов'язану з поширенням культу блаженного Миколая Чарнецького. Нехай він буде вашим опікуном та заступником, випрошуючи щедрого Божого благословення для усіх ваших починань.

Кошти на будівництво храму можна переказувати на рахунок: St. John's – M. Charnetskyj Fund account № 310530-000; mail to: Selfreliance Ua FCU, 734 Sandford Ave., Newark, NJ, 07106. Контактні адреси: в США Redemptorist Fathers, 719 Sandford Ave., Newark, NJ 07106, USA; в Україні: Протоігумен Провінції вул. Замарстинівська 225, м. Львів, 79068 Україна, тел.: + 38 (0322) 59-05-48, факс: + 38 (0322) 52-02-82, e-mail: monastyr@cssr.lviv.ua

Наперед щиро вдячні вам за вашу поміч та запевняємо про наші молитви. Нехай блаженний Миколай Чарнецький щедро винагородить вас за дар вашого серця і буде вашим небесним заступником.

о. Михайло Волошин

Зростає бібліотека університету

МИКОЛАЇВ. –1996 року в Миколаєві було створено філію Національного університету „Києво-Могилянська академія" (НАУКМА), яка в 2002 році перейшла у Миколаївський державний гуманітарний університет ім. Петра Могили (МДГУ). Під сучасну пору тут навчається 2,500 студентів, а навчає їх 210 викладачів. Щороку студенти МДГУ успішно проходять стажування у Верховній Раді України та у парляменті Канади. З 1998 року більш ніж 30 студентів навчаються за кордоном завдяки отриманим грантам. Університет співпрацює з Тексаським університетом „А і М" (США), з Квінс-університетом (Канада), університетом Ганноверу (Німеччина), Гетеборгським університетом (Швеція), університетом Ржешева (Польща), Педагогічним університетом Сальвадору (Сальвадор) та з іншими. За час свого існування в цьому університеті працювало 8 професорів з США, в тому числі 2 професори з економіки, 1 професор з екології, 1 – з комп'ютерних наук, 3 – з філології, 1 – з правознавства.

Під час розвитку університету зайшла велика потреба автоматизувати систему університетської бібліотеки, яка нараховує понад 75 тисяч томів 15 мовами світу. На звернення ректора університету д-ра Леоніда Клименка Товариство української мови ім. Шевченка в США (ТУМ) знайшло спонзора на цей важливий проєкт – Фундація ім. Івана Багряного відгукнулася позитивно і передала потрібні фонди на цей проєкт „УФД/Бібліотека". Система працює успішно, і ректор МДГУ повідомив про це словами: „Дякуємо за вашу щиру та реальну допомогу у розбудові нашої бібліотеки. Вражені Вашою щирою реакцією на наше прохання і розуміємо, як непросто було це зробити. Система вже працює. Ми обов'язково надішлемо Вам та шановній Фундації ім. І. Багряного статті з університетської та місцевої газети про Вашу щиру допомогу та її наслідки".

Віра Боднарук,
голова ТУМ, Чикаго

Працівники університетської бібліотеки

Більшовицька...

(Закінчення зі стор. 17)

Храми Верхнього міста мав захистити інший заповідник. Як писав полтавський історик Олексій Нестуля, серед пам'яткоохоронних проєктів кінця 1920-их – початку 30-их років чи не найбільш ґрандіозним був плян утворення заповідника „Київський акрополь", який мав організаційно об'єднати охорону визначних пам'яток церковної архітектури найстарішої частини міста.

1926 року було засновано Київську крайову інспектуру охорони пам'яток культури й природи. Невдовзі, навесні 1929-го, інспектор охорони пам'яток культури Федір Ернст проголосив заповідником садибу Софійського собору, себто територію кол. Софійського монастиря, – вона мала увійти до складу комплексу „Київський акрополь". Екзспозицію музею „Київський акрополь" передбачалось розташувати у Десятинній церкві.

Федір Ернст і його щирий приятель, секретар інспектури Василь Базилевич намагалися всіляко піднести загальнокультурне значення Верхнього, Ярославового міста: „Це був справжній акрополь, – писали вони у ювілейному провіднику „Київ" 1930 року (видання Всеукраїнської Академії наук), – звідки владущі верстви тодішньої держави наглядали як за Подолом (де скупчена була торговельна, ремісництва та трудова людність), так і за всією державою".

У паперах бригади ЦК КП(б)У та київського МПК з обстеження київських музеїв 29 лютого 1932 року (Кушнірчук, Христовий, Камінський і Кравченко) після критики стану антирелігійної роботи в Музейному містечку зазначалося: „Для забезпечення охорони і переведення науково і політосвітньої роботи над пам'ятками „Софія", „Андрій", „Десятинні вали" тощо організувати в Києві державний культурно-історичний заповідник „Київський акрополь".Ф. Ернст намагався популяризувати ідею акрополя щонайширше, вживаючи цей термін навіть у побуті. 15 травня 1933 року він записав у щоденнику: „Екскурсія по акрополю з гідами „Інтуриста".

Ініціятиву київських вчених навесні 1929 року не міг не схвалити один з керівників Наркомосу часів Шумського й Скрипника – Юрій Озерський, який погодився оголосити заповідним у першу чергу Софіївський собор. Наркомос виділив на заповідник певні кошти.

Але добитись на урядовому рівні створення в Києві другого заповідника у масштабі Музейного містечка було вже неможливо. Попри систематичні розшуки, архівної справи про заснування Софійського заповідника досі не знайдено. Архівної справи немає, бо такий заповідник ніхто організовувати й не збирались. А це тому, що Софіївський собор мав бути знесений, як зруйнували численні церкви центральної частини міста.

Київський акрополь ніколи не було проголошено заповідником, тож на пляні урядового центру, що його вибрала урядова комісія, ми не бачимо не тільки Михайлівського Золотоверхого, а й Софії, не бачимо пам'ятника Богданові Хмельницькому й навіть Присутствених місць. На території акрополя, як він уявлявся українському патріотові Федорові Ернсту і його соратникам, загинули Михайлівський Золотоверхий собор (1108-13), Трьохсвятительська (1183), Георгіївська (1744-52), Десятинна (1828-42) та Стрітенська (1850-ті) церкви. Крім загальних богоборчих, атеїстичних мотивів, в антиправославній, антиукраїнській діяльності влади простежується ще один мотив. Стрітенська (Скорбященська) і Георгіївська церкви викликали у неї особливу зненависть ще й тому, що влітку 1923 року, завдавши їй багато спеціяльних клопотів, саме ці церкви оновилися.

Святу Софію врятували колишні боротьбисти, які займали у той момент визначні позиції. Згодом їх розстріляли.

Внаслідок апаратних ігор Федора Ернста було усунуто з інспекторства. 23 жовтня 1933 року його було заарештовано і розстріляно 28 жовтня 1942 року в Уфі. Василя Базилевича розстріляло гестапо в грудні 1942 року в Таганрозі.

Створенням Всеукраїнського музейного містечка пам'яткоохоронці добились великої перемоги. Вони реально врятували цим багато архітектурних споруд (храмів) і пам'яток (церковного начиння). Рівновеликого заповідника в центрі столиці утворено не було. Це була фатальна поразка українських пам'яткоохоронців. Після перемоги з Всеукраїнським музейним містечком і поразки з акрополем прокотились арешти й розстріли.

Микола Мельниченко: „Моя мета - юридичне покарання злочинців"

В суботу, 13 березня, в конференційній залі готелю „Рамада" в Іст-Гановері, Н. Дж., відбулася організована Асоціяцією українсько-американських професіоналів та підприємців Ню-Йорку і Ню-Джерзі (UAPBA) зустріч з колишнім охоронцем Президента України Леоніда Кучми майором Миколою Мельниченком. Загальновідомо, що три з половиною роки тому він оприлюднив таємні авдіозаписи розмов Л. Кучми з різними діячами, і зміст тих розмов скомпрометував вище керівництво Української держави. Зі зрозумілих причин, майор М. Мельниченко змушений був залишити Україну і отримав політичний притулок у США . Про нього багато написано, ще більше залишається невідомим. Тому на зустріч з ним прийшло стільки людей, що організаторам довелося забрати пересувну стіну залі, щоб подвоїти площу приміщення. Без оголошення, і тому несподівано, на зустріч із громадою разом з М. Мельниченком прийшов колишній народний депутат України, який очолював комісію Верховної Ради з питання виборів, – Олександер Єльяшкевич. О. Єльяшкевич також отримав політичний притулок від США, після того, як було виявлено замах на його життя. Нижче враженнями від цієї зустрічі ділиться з читачами „Свободи" Петро Войцеховський.

Микола Мельниченко

Микола Мельниченко говорив зважено, чітко підбираючи слова; спокійно, але з напруженням: „Неправильно казати про мої записи – 'касетний скандал'. Йдеться про злочин. Тому потрібні юридичні рішення. Україна тяжко хвора. Вона ще може видужати, але треба її лікувати; інакше - помре. Як лікувати? Вважаю – хірургічно, тому що метастази набули загрозливих маштабів. Це – корупція та бандитизм на усіх щаблях влади...".

„Політика мене не цікавить. – підкреслює він. – Моя мета – покарання злочину. І справа навіть не в самому Кучмі, бо за ним прийдуть ще гірші, ніж він – нахабніші, цинічніші та жорстокіші. Для того, щоб подолати їх, потрібен юридичний процес - над Кучмою і над його оточенням. Це дає надію, і над цим треба працювати." Він стверджує, що загальна тривалість зроблених записів - кількасот годин. Розшифровувати та роздруковувати їх доведеться ще кілька років, – припускає Олександер Єльяшкевич, в минулому – депутат Верховної Ради і активіст опозиції (його ледве не вбили під час нападу на вулиці, який було скоєно, як свідчать вже опубліковані мельниченківські записи, за особистою вказівкою Л. Кучми). Щоб довести автентичність всіх записів, потрібні коштовні експертизи. Отже, судовий процес за „плівками Мельниченка" – це справа неосяжно далекого майбутнього?

З іншого боку, навіть ті фрагменти, що вже опубліковані (і пройшли експертизу на автентичність), переконливо свідчать про злочинну діяльність Л. Кучми та його оточення. Тут і замовлення розправи над журналістом Георгієм Ґонґадзе, і нелегальний продаж зброї Саддамові Гусейнові, і вказівки про фальсифікацію результатів виборів, і загальний стиль керування державою на підставі відлагодженої системи хабарів, розкрадання державного майна, тотального стеження та залякування. Проте спроби опозиційних депутатів ініціювати імпічмент Кучми не набрали потрібної кількости голосів у Верховній Раді, а спроба київського судді Василенка відкрити кримінальну справу проти Кучми на підставі оприлюднених матеріялів скінчилася звільненням його з посади. Офіційно Київ продовжує стверджувати, що мельниченківські записи підроблені закордонними розвідками.

„Я не працював ні на російську, ні на американську, ні на китайську розвідку, - категорично заявляє Микола Мельниченко. – Я вирішив документувати справжні дії влади, коли усвідомив, наскільки ця влада обдурює народ. Кожного дня я йшов на роботу і не знав, чи повернуся живим. Мабуть, Господь Бог мені допомагав".

Сумнівів у справжньости мельниченківських записів практично не виникало від самої їх появи. Експерти стверджують, що зфальсифікувати таку величезну кількість фонограм практично неможливо. Навіть контрольовані Л. Кучмою депутати, які офіційно підтримували заяви про те, що плівки підроблені, зізнавалися в кулуарах, що безпомилково впізнають голос і розмовну манеру Л. Кучми, так само інших фігурантів тих записів.

Провідники держав світу, як виглядає, теж переконані, що записи Мельниченка – справжні. Після оприлюднення перших фрагментів його записів керівники практично всіх країн Заходу припинили зустрічатися з Л. Кучмою. Під час зустрічі членів та партнерів НАТО восени 2002 року у Празі, де керівники держав сиділи в один ряд за абеткою, Л. Кучма мав опинитися за столом поміж Тоні Блером (UK) та Джорджем Бушем (US). Щоб запобігти цьому, організатори вперше за історію тих зустрічей скористалися французькими назвами країн, аби Т. Блер та Дж. Буш сиділи подалі від зганьбленого Л. Кучми.

Найкращим доказом справжности плівок Мельниченка для пересічних українців є їхній власний повсякденний досвід: сваволля правоохоронців, які зрослися з кримінальними бандами, терор податківців, продажність всіх службовців, від патрульних міліціонерів до володарів високих кабінетів. Саме такими постають і найвищі можновладці у розмовах в кабінеті Л. Кучми – хабарниками, крадіями, інтриґанами, організаторами замовних розправ під виглядом виконання закону.

Як сталося, що корупція влади в Україні досягла такого рівня? Адже починалося це не з Л. Кучми?

Аналітики-науковці шукають системні відповіді на подібні запитання. Зокрема наголошують на тому, що постсовєтська політична система зберегла основну рису системи старої: розбіжність між офіційним „писаним" законом та закулісними „неписаними" правилами (Орвел називав її doublethink та doublespeak). В минулому „закулісним," але неприхованим хазяїном системи була комуністична номенклятура (хоча офіційно влада належала Совєтам). Офіційній ідеології віддавалась ритуальна шана, тоді як реальна влада розподілялась шляхом складної системи „узгоджень" між бюрократичними угрупуваннями; при-

(Закінчення на стор. 22)

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 254-го Відділу

З днем 1-го квітня 2004 року обов'язки секретаря 254-го Відділу перебрав новий секретар:

АДАМ ПЛАТОШ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Adam Platosz
37 Olive St.
New Britain, CT 06051
(860) 225-9258

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Вечір української музики

НЮ-ЙОРК. – „Контінуум" – це міжнародно знаний американський ансамбль, що спеціялізується у виконанні нових музичних творів. Вони практикують 38 літ в Ню-Йорку та їздять по широкому світі, включно з країнами колишнього СССР. Концертуючи в Україні, „Контінуум" познайомився з автохтонними композиторами. Ця дружба дала позитивні наслідки, бо вже в 1987 році в Ню-Йорку відбувся концерт під назвою „Нові українці", в якому виконано твори Губи, Колодуба, Сильвестрова, Бібіка і Грабовського. З того часу „Контінуум" продовжує виконувати твори наших композиторів, чим робить їх імена популярними серед виконавців, а їхні твори щораз більше знаними на інтернаціональній естраді.

Отже, 6 березня Шерил Зелцер і Доел Сакс, директори ансамблю, при співучасті Українського Інституту Америки, провели в Меркін Гол музичний вечір, присвячений визначним українським композиторам авангарду.

Першу частину концерту присвячено померлому харків'янинові Валентинові Бібіку (1940–2003). В програму увійшли дві нюйоркські прем'єри – „Малий концерт" з 1976 року для фортепіянового тріо, що складається з дев'яти характерних мініятюр, де кожна є самостійною п'єсою. Музика того твору написана технікою „мінімалістів", тобто тут обмежений композиційний матеріял, їх мелодії рухаються по кількох сусідних тонах, з постійним повторенням, а зміни заходять при розширенні чи звуженні ритміки. У виконанні брали участь скрипалька Рене Джолс, челістка Крістін Рейко Купер та пяніст Джоель Сакс.

В „Другому струнному квартеті" з 1996 року видно Бібікову методу композиції розгортання емоційного стану речей. Виконавці Джолс, друга скрипка Аірі Йошіока, альт Стефані Ґріфін і челістка Кетрін Чербас відіграли його з вказаними змінами звуку і почуттям балянсу.

Незвичайною точкою були „Два Давидові псальми" (1996) „Боже мой, я на Тебя уповаю" і „Небеса проповідують славу Божу", написані для „Контінууму". У тому виконанні участь брали: сопрано Вонюнґ Кім, скрипка Рене Джолс, клярнет Давид Ґершам і фортепіяно Шерил Зелцер. Цей твір зробив помітне враження своїм змістом у знаменитому виконанні корейської сопрано Вонюнг Кім, яка співала чистою російською мовою, з дозою релігійного почуття, що добре впливало на публіку, особливо в час Великого посту.

В другій частині концерту виконано твори Леоніда Грабовського „Глас два" (1994 р.) для бас-клярнету, цей твір композитор присвятив пам'яті Дмитра Шостаковича. В тій п'єсі є багато цитат з симфонічної музики майстра, що любувався у звуках того інструменту. Чутливе виконання провів Давід Грегам, використовуючи тембральні ефекти бас-клярнету „Тріо" для скрипки (Аічі Йошіока), баса (Віктор Кйоулафідес) і фортепіяно (Зелцер) написане в дусі наших троїстих музик. Виконавці мали нагоду заблистіти своїми віртуозними умілостями, де кожний інструмент мав велике поле до попису технічного порядку, а динамічна скаля розгорнута від ніжних піянісімо до звукової громовиці.

„І буде так" – це філофський вокально-інструментальний твір, написаний для „Контінууму" 1993 року, для меццо-сопрано (Бо Чан), клярнету (Грешам), скрипки (Джолс), челъо (Крістін Рейко Купер), фортепіяна і синтесайзера (Зелцер), під диригентурою Джоеля Сакса. Тут партитура вимагає від кожного музиканта грати на двох або трьох інструментах на переміну. Уклад текстів зладив композитор із книг „Іскри в слідах" та „Верховний голос" Миколи Воробйова.

Вражаюча ерудиція Грабовського породила новий майстерштюк, який передати може тільки досвідчений ансамбль. Меццо-сопрано Бо Чанґ, корейка, має дуже гарний голос з феноменальним низьким реґістром. Вона зробила найкращий дар композиторові, як і україномовній публіці, своїм чуттєвим співом тексту, що творив музику, з прекрасною українською вимовою. Такого вражаючого виконання ледве чи кому доведеться прослухати вдруге.

Восьма стрічка „І буде так" дещо нагадує твір Ніцше „Так сказав Заратустра", тільки з відворотним порядком. У Грабовського солістка тричі каже: „І сказав він", на що цілий ансамбль кожночасно дає іншу відповідь.

„І сказав він" ...
В тому році ви не бачили ніякого образу.
„І сказав він" ...
Не створіть Бога, хочби схожого на якусь людину.
„І сказав він" ...
Коли знайдете сонце, посадіть лише сад.

Богдан Марків

Закотилась далека зірниця...

Про св. п. Оксани Соловей

Відхід у засвіти визначної людини завжди болючий, особливо, коли нема кому заступити непересічну особистість. Саме такою є втрата Оксани Соловей для українців Америки, а надто для тих, хто перейшов через „університети" Ді-Пі. Опинившись на чужині і міцно тримаючись гурту, ці переважно молоді та енерґійні люди заходилися здійснювати (і то в таборах!) духовну евроінтеграцію задовго до її офіційного проголошення...

Гуманітарій душею, хоча за освітою – „фізик твердого тіла", Оксана Соловей завжди відзначалася й крицевою твердістю характеру. Навіть звичайні питання про здоров'я вона зупиняла рішучими словами: „Почуваюся не дуже, але про це не говоримо!". Усі помисли скеровувалися на добрі справи, а їх багато було в житті високочолої полтавки. Їх вона й далі намагалася творити, навіть буквально під подихом смерти. Найбільше турбувалася про архіви, листування, раритетні видання зібраної протягом багатьох десятиріч бібліотеки. Найцінніше призначила для передання до наукових установ, публічних зібрань (головно до рідного Харкова та бібліотеки УВАН у Ню-Йорку). Серед стосів та пакунків з книжками поблизу письмового столу – найновіший річний комплект „Літературної України". Однією з небагатьох, а може, й єдиною у Мінесоті людиною, практично все своє життя за океаном передплачувала, читала сама й поширювала газету серед знайомих.

„От і випала нагода зустрітися у нас вдома, вибачайте, що — так", – підвела руку вона на початку однієї з останніх зустрічей. У робочому кабінеті письменниці серед фотографій, вишивок, писанок, вразила вишукана майоліка: все своє життя була закохана в мистецтво художньої кераміки. Створену за багато років збірку керамічних виробів вона передала громаді, і тепер ці твори мистецтва прикрашають інтер'єри Українського культурного центру при православній церкві Святої Катерини в Сейнт-Полі. Добрі справи – наче маґніт для добрих людей, і такі люди серцем тяжіли до Оксани Соловей. Серед найближчих до неї друзів вирізнялася Галина Рябокінь, вдова українського математика Хоми Рябоконя. Незабаром ця напрочуд жвава, душевна, працелюбна жінка святкуватиме свій столітній день народження. А Оксана Соловей, на п'ятнадцять років за неї молодша, з давніх давен мешкала і духовно, і за поштовою адресою поряд з родиною Рябоконів. Близькими і дорогими її серцю постійно були Ніна Булавицька та Ольга Бреславець. Усі вони зазнали чимало еміґрантських поневірянь, аж поки не осіли в Мінесоті.

Українському читачеві Оксана Соловей відома публікаціями книжок як оригінальних творів, так і перекладів. Не можна зокрема перебільшити її внеску в переклади англомовних праць Юрія Шевельова (Шереха) та популяризацію його наукового доробку. Протягом багатьох років Оксана Соловей була незмінним доповідачем на традиційних шевченківських читаннях у Мінеаполісі та Сейнт-Полі, і відрадно, що це один з головних спогадів про небіжчицю у тутешніх молодих українців, народжених вже за океаном.

Оксана Соловей була людиною, які, неначе прибульці з майбутнього, з'являються серед нас поодинці, випереджують свій час і тому не до кінця зрозумілі та поціновані сучасниками. Очевидно, залежить це як від чинників спадковости, так і від духовних навчителів. Останніми місяцями, боячись не встигнути, Оксана Соловей багато працювала над матеріялами до бібліографії свого батька, Дмитра Солов'я – відомого діяспорного історика, публіциста, представника харківської університетської школи, одночасно і переконаного драгоманівця. Доля винагородила зусилля вдячної дочки. Цю книжку, щойно видану в Україні, я ще ніби вчора прийняв з її рук з авторським підписом. І знаменно – сталося це майже день у день з проведенням під небом дніпровських схилів позачергового з'їзду письменників України. В очах письменниці світилася щира радість від доброї новини, переданої того ж таки дня по телефону з Києва від Лариси Масенко.

Блага вістка швидко сягнула далекої Мінесоти. Долетіла до землі американських індіянців, розповідь про яку мовою Шевченка до останнього подиху вдосконалювала пані Оксана, ще й ще раз звіряючи кожну деталь своєї багатолітньої праці: оригінального повного перекладу шедевра Г. Лонгфело „Пісня про Гаявату".

Хай буде їй пером ця земля за океаном, земля, щедра на врожаї пшениці, земля ревучих порогів-ненаситців на Мисисипі та розкиданих тут-там українських церквичок.

Сергій Панько,
Мінеаполіс

СПОРТ

Лещетарська прогулянка УСТ „Черник"

Лещетарський сезон цієї зими почався дещо пізніше – через малі опади снігу. Перший більший сніг впав в Дітройті на Різдво, хоча льокальні лещетарські центри робили сніг вже з початком грудня. Штучний сніг можна робити, коли температура нижче 28 градусів Фаренгейта.

Багато снігу впало протягом січня на півночі біля міста Гарбор Спрінґс, в Бойн-Гайлендсі, приблизно 300 миль на північ від Дітройту, куди їздили на прогулянку лещатарі Українського Спортового Товариства „Черник" 6 – 8 лютого.

Ця дата була визначена ще в лютому 2003 року. УСТ „Черник" є клієнтом Бойн-Гайлендсу вже біля 30 років. Леся Лаврин, організатор прогулянок, почала вже в листопаді минулого року приймати зголошення. В цьогорічній прогулянці взяло участь 184 батьків, дітей та внуків, які користувалися 62 кімнатами у готелі „Бойн-Гайлендс". Крім цього числа, кільканадцять осіб приїхало окремо від учасників, організованих УСТ „Черник", щоб бути зі своїми друзями і знайомими. До речі, дехто приїхав на день-два раніше і залишився на день-два після офіційної дати прогулянки.

Популярність лещатарської прогулянки зросла протягом років так, що приїжджають гості з-поза Мишиґену. Наприклад, цього року було сім осіб з Чикаґо.

Популярною атракцією є спільний полуденок в суботу. Він відбувається на відкритому повітрі. Їжу постачає УСТ „Черник", а його віддані члени її подають у кабіні під одним з горбів. Це дає можливість спілкуватися, бо протягом дня учасники з'їзджають там, де їм подобається чи де їм під силу. Бойн- Гайлендс має 50 різних з'їздів, на які вивозять 10 підйомних крісел. Курорт Бойн засновано в 1947 році.

Іншою привабливістю та відпочинком після цілого дня їзди на лещатах чи дошках є зустріч у басейні, наповненому майже гарячою водою, який міститься назовні. Тут відбуваються товариські гутірки з напоями та закусками, які приносять учасники.

Кошти прогулянки включають сніданки в суботу і неділю в ресторані готелю, в якому ночують лещетарі, і також обід в суботу. Для бажаючих є лекції їзди на лещетах і дошках.

Прогулянка завершилася спільною знимкою перед головним будинком лещетарського центру.

Ол. Серафин

Група лещетарів у Бойн-Гайлендсі. *Фото: З. Кущак*

М. Мельниченко...

(Закінчення зі стор. 19)

близно так само, як тепер – між кланами в системі Кучми. Коли ширму комуністичної ідеології було відкинуто, бюрокритичні „узгодження" перетворилися у відверто кримінальні „поняття". Саме ця подвійність мислення і поведінки, розбіжність між „писаним" законом та більш важливими „неписаними" правилами, і є підґрунтям корумпованого ладу в Україні (Андерс Ослунд назвав його „рентоздобуваюча держава" – rent-seeking state). Первинність „неписаних" правил є антитезою справжньої демократії, що ґрунтується на верховенстві права.

Плівки М. Мельниченка викривають кричущу розбіжність офіційних слів та закулісних справ правлячого режиму. Візьмемо лише один маленький приклад. Ось слова „писаного" Л. Кучми з нещодавнього виступу на поважному засіданні у Києві: „Відправною точкою нашого розуміння руйнівних наслідків корупції мають стати Права Людини – наріжний камінь нашого державного будівництва, альфа і омега усіх наших старань у сфері реформ..." А ось „неписаний" Л. Кучма наказує Януковичеві в записах М. Мельниченка: „Це ж подонки твої судді! Я повинен їхати до них та давати свідоцтва! Тому візьміть цього суддю, за яйця підвісь, нехай повисить одну ніч." Таким є патологічний doublespeak Президента Л. Кучми.

Можна погодитися з М. Мельниченком: судовий процес на підставі „писаних" законів був би найкращим лікуванням застарілої хвороби „doublespeak" з її метастазами всеохоплюючої корупції та кримінального насильства. Отже, поки такий процес не відбувся, оприлюднення записів було марним?

Аж ніяк! Записи Мельниченка вже посіли місце в українській політичній історії, бо перевернули її. Можливо, вони зіграли б ще більшу ролю, якби були оприлюднені швидше (перша солідна частка розшифрованих та прокоментованих записів була надрукована книжкою майже через два роки після їхньої першої сенсаційної презентації у парляменті). Оприлюднення цих записів відібрало у злочинного режиму рештки леґітимности. Результатом стала не тільки перша хвиля акцій протесту взимку 2001 року, а й всі подальші події – формування єдиної у постсовєтському просторі „нелівої" опозиції та небажані для кучмістів висліди голосування у парляментських виборах 2002 року.

В театрі масок, яким була і в певній мірі досі залишається українська політика, з появою на сцені „плівок Мельниченка" (теж своєрідної маски) відбувся момент катарсису – очищення. Значна кількість людей усвідомила суть найбільшого суспільного протистояння – між правдою та брехнею, між законом та беззаконням. Виразом цього усвідомлення став і студентський рух „За Правду!", і лозунг ющенківської „Нашої України" „Не словом, а ділом!", і слова самого Ющенка про те, що „насправді Україна ділиться сьогодні перш за все на бандитів і небандитів."

Незважаючи на всі складнощі, розпочався процес здорової консолідації суспільства (принаймні на рівні свідомости). Він дає надію на можливість перемоги демократичних сил у вільних, незфальсифікованих виборах.

М. Мельниченко і присутній на цій зустрічі О. Єльяшкевич почули й таке запитання: чим може допомогти діяспора у лікуванні хворої України? О. Єльяшкевич фактично відповів словами В. Ющенка: єдине, чого бояться кучмісти - гнівної реакції Заходу (оскільки тримають у західніх банках свої капітали). Тому українські громади на Заході можуть принести Україні велику користь, вимагаючи від своїх виборних представників та інших політиків рішуче тиснути на українську владу, аби забезпечити там вільні та справедливі вибори.

Пляни М. Мельниченка щодо процесу проти Л. Кучми, можливо, отримають несподіване підкріплення. 12 березня федеральний суд, де слухається справа П. Лазаренка, ухвалив залучити записи М. Мельниченка як докази у цій справі. Це зроблено на прохання лазаренківських адвокатів – вони хотіли б обілити свого клієнта, висвітливши брудні справи Л. Кучми. Що з того буде – побачимо.

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Мирослав Горбаль. „Довідник-пошуківець", реєстр осіб, пов'язаних з визвольною боротьбою на теренах Львівщини (без Дрогобиччини) 1944-1947(за архівними документами) том 5. Видання адресоване тим, хто розшукує інформацію про тих, хто пропав безвісти, про долю рідних і близьких, історикам, публіцистам, журналістам, дослідникам-краєзнавцям – всім, хто цікавиться подіями тих часів. Видавництво „Літопис УПА", Торонто-Львів, 2003 року.

Бережанський музей книги, Музей Богдана Лепкого. „Лежить на серці доля України", ювілейна збірка на пошану подвижника української культури д-ра Романа Смика. Виступи, публікації, рецензії, листи. Видавництво „Джура", Бережани-Тернопіль, 2003 року.

Богданна Дерій. „Сила орлинокрила", п'єса про життя і любов до рідного краю професора-емерита та його родини. П'єса на основі життєпису відомого українського літературознавця, педагога і політичного діяча Володимира Жили. Видавництво „Джура", Тернопіль, 2003 року.

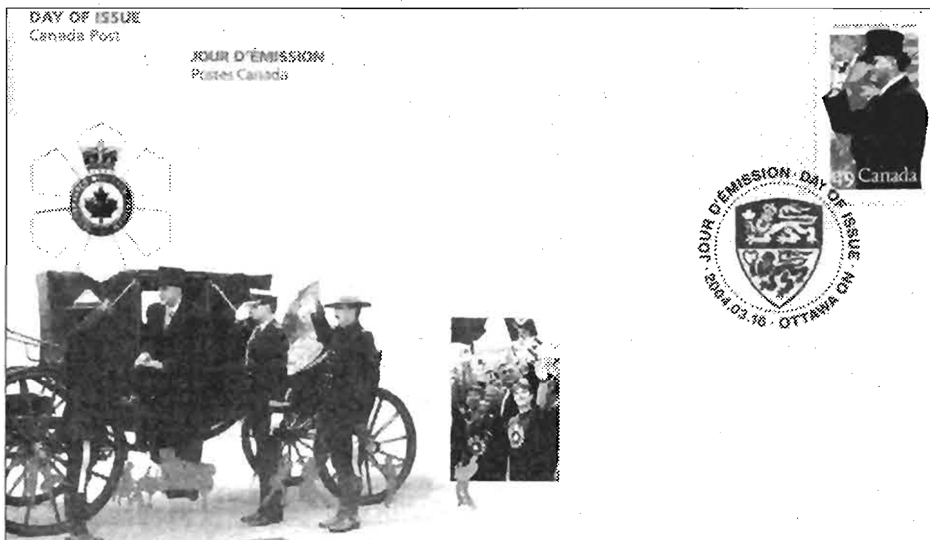
Василь Гришко. „Москва сльозам не вірить", про народовбивство по-кремлівськи. У книжці вміщені науково-публіцистичні праці, присвячені трагічній темі – штучному голодоморові вчиненому в Україні великодержавними російськими шовіністами з Москви. Видання здійснене коштом Фундації ім. Івана Багряного. Книжку адресовано широкому колові читачів. Видавництво „Юніверс", Київ, 2003 року.

Михайло Лукінюк. „Обережно: міфи!"– спроба системного підходу до висвітлення фальшувань історії України. Видання адресоване для українознавців, істориків, викладачів вузів, аспірантів, студентів, учнів старших кляс – усіх, хто цікавиться історією України. „Видавництво імені Олени Теліги", Київ, 2003 року.

НА ДОЗВІЛЛІ

ФІЛАТЕЛІЯ

Марка в честь Р. Гнатишина

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. – 16 березня 2004 року пошта Канади видала 49-центову пропам'ятну марку для вшанування Рамона Івана Гнатишина, 24-го з черги Генерального губернатора Канади, в річницю 70-річчя від дня його народження 16 березня 1934 року.

На марці – усміхнений Р. І. Гнатишин зображений у формальному одягу з циліндром на тлі свого власного гербу Генерального губернатора Канади. Художнє оформлення марки виконала Сузан Мавор, базуючись на фотографії, зробленій Павлом Чіясоном в день приходу Р.І. Гнатишина на посаду Генерального губернатора Канади 29 січня 1990 року.

Р.І. Гнатишин був сином канадського сенатора І. Гнатишина та внуком українських іміґрантів. Його діди були одними з тих 170,000 українських іміґрантів, що в кінці XIX і на початку XX століть заселювали західні простори Канади. Народився Р. І. Гнатишин у Саскатуні, Саскечеван, де завершив юридичну освіту на Саскачеванському університеті. У 1974 році обраний від Консевативної партії Саскатуну до Канадського парляменту. В уряді прем'єр-міністра Джона Кларка був міністром енергетики, згодом обраний головою Палати Представників. В уряді прем'єр-міністра Браєна Малруні був міністром юстиції. За порадою Б. Малруні, королева Єлисавета II іменувала Р.І.Гнатишина своїм представником в Канаді – Генеральним губернатором. Помер Р.І. Гнатишин в Отаві 2002 року.

Марки і першоднівки можна замовляти поштою з „National Philatelic Center", Canada Post Corp., 75 St. Ninian St., Antigonish, NS B2G 2R8 Canada, або телефонічно зі США і Канади (800) 565-4362, з інших країн (902)863-6550.

Х.В.-Ф.

Від козацької чайки – до авіоносця

Нещодавно вирушив в „плавання" по країнах Всесвітнього поштового союзу поштовий бльок, яким видавництво „Марка України" завершило тематичну серію марок „Суднобудування в Україні". Вона була започаткована 6 грудня 1997 року, коли появилися в обігу дві марки худ. В. Самойлова зі зображенням есмінця „Завєтний" – одного з перших кораблів, побудованих на Чорноморському суднобудівному заводі у Миколаєві, і науково-дослідного корабля „Академік Сергій Корольов", яке зійшло зі стапелів цього заводу в 1970 році.

Марки із зображенням кораблів особливо популярні серед філателістів-тематиків. Тому так прихильно зустріли українські колекціонери наступну „корабельну" марку, присвячену П'ятій національній філателістичній виставці „Укрфілекспо-98", яка відбулася в Севастополі весною 1998 року. Художник Валерій Руденко відтворив на поштовій мініятюрі флагман Військово-морських сил України фреґат „Гетьман Сагайдачний". Для дальшого розкриття суднобудівної теми В. Руденко звернувся до джерел нашої історії, яка розповідає про те, що наші предки-слов'яни борознили своїми човнами води Чорного і Середземного морів. Цим історичним суднам присвятив В. Руденко зчіпку з двох марок, яка вийшла 26 червня 1999 р., з зображеннями байдака і козацької чайки.

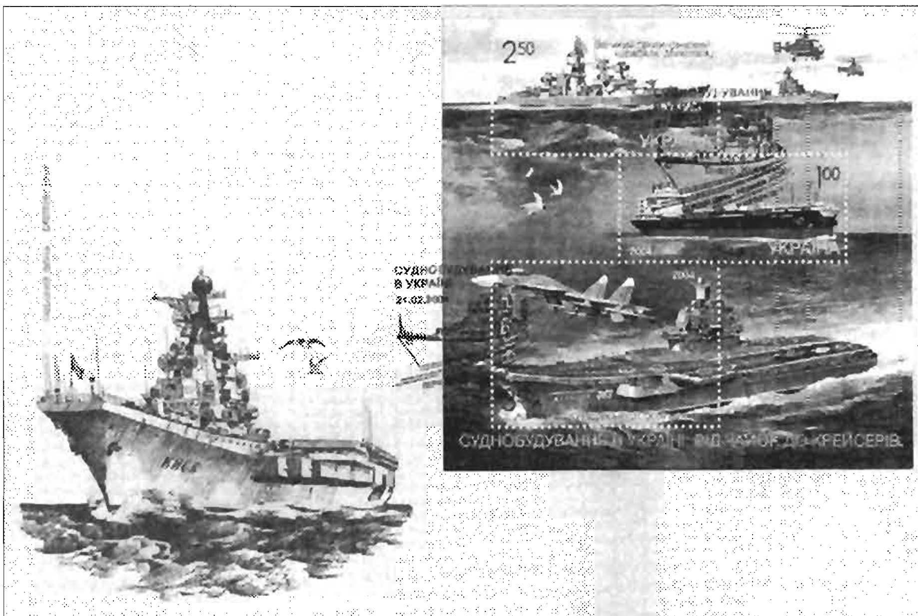
Однак першим мистцем серед авторів цієї серії був Юрій Логвин, за рисунком якого 22 липня 1995 року вийшла поштова мініятюра, котра започаткувала серію „Гетьмани України". На ній художник вмістив портрет реєстрового козацтва Петра Петра Конашевича-Сагайдачного на тлі козацької фльоти.

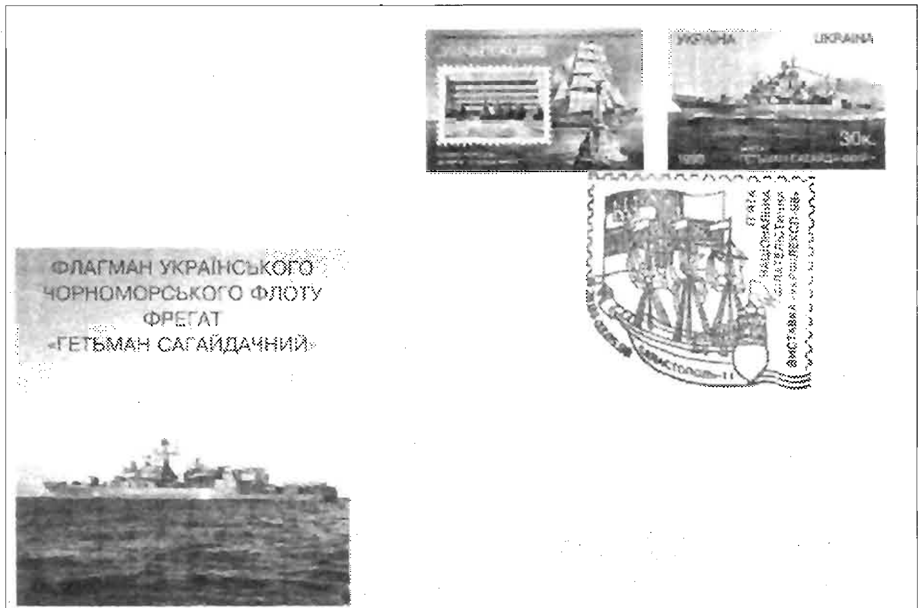
Подальші випуски марок серії „Суднобудування в Україні" (2000–2003 рр.) були присвячені кораблям з Миколаєва. Це – лінійні кораблі „Святий Павло", „Три святителі", „Дванадцять апостолів", фреґати „Сизополь", „Святий Миколай", бриг „Персей", пароплав „Грізний" та корабель „Одеса".

На поштовому бльоці, яким 21 лютого 2004 року завершено тематичну серію „Суднобудування в Україні", зображено три кораблі, побудовані в Миколаєві в другій половині XX століття – великий протичовновий корабель „Миколаїв" (спущений на воду 1969 р.), танкер „Kriti Amber" збудований вже за часів незалежності на замовлення грецької суднохідної компанії та авіоносець, назву якого тричі змінювали. Спущений на воду в 1985 році як „Леонід Брежнєв", корабель в 1987 році був перейменований на „Тбілісі", а з 1990 року він в складі Військово-морських сил Росії плаває під назвою „Адмірал фльоту Радянського Союзу Кузнецов".

Вийшов згаданий бльок накладом 85 тис. примірників, З нагоди введення його в обіг у столиці українських корабелів – Миколаєві, в приміщенні музею суднобудування і фльоти, відбулося погашення його поштовим штемпелем першого дня обігу.

Олександер Жарівський,
голова Львівського обласного товариства філателістів

Головний Екзекутивний Комітет

Українського Народного Союзу

Редакція „СВОБОДИ", „THE UKRAINIAN WEEKLY" та УПРАВА СОЮЗІВКИ

— складають —

ЧЛЕНАМ ГОЛОВНОГО УРЯДУ, ГОЛОВАМ ОКРУГ, СЕКРЕТАРЯМ І ЇХНІМ УПРАВАМ, ВСІМ ЧЛЕНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ЧИТАЧАМ та ГОСТЯМ СОЮЗІВКИ

найкращі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ! ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО!

Радісних та спокійних Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ, ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСОЮЗУ, ПРАЦІВНИКАМ, УПРАВАМ ОКРУГ та ВІДДІЛІВ

щиро бажають

СТЕФАН і СВЯТОСЛАВА КАЧАРАЇ з родиною

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ, ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСОЮЗУ, ГОЛОВАМ ОКРУГ І СЕКРЕТАРЯМ ВІДДІЛІВ І ЇХ УПРАВАМ

щиро бажає

ХРИСТИНА Є. КОЗАК з родиною

Радісних та Щасливих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСОЮЗУ, ГОЛОВАМ ОКРУГ І СЕКРЕТАРЯМ ВІДДІЛІВ ТА ЇХ УПРАВАМ

бажає

РОМА ЛІСОВИЧ з дітьми КІРОЮ та ЛЕСИКОМ МИСКІВ

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ДРУЗЯМ та ЧИТАЧАМ „СВОБОДИ"

– бажають –

ІРЕНА ЯРОСЕВИЧ з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ

Радісних Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Приятелям та Знайомим

— бажають —

д-р МАРКО і д-р ЛЮДМІЛА ОЛЕСНИЦЬКІ з донями НАТАЛКОЮ і ЄВГЕНІЄЮ та сином д-ром БОГДАНОМ з дружиною д-р ГАНУСЕЮ і донечками ЮЛІАНОЮ і АДРІЯНОЮ

Радісних Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Приятелям і Знайомим

— бажають —

Іванка, Нестор, Дам'ян і Андрій ОЛЕСНИЦЬКІ

Усім моїм близьким і далеким друзям, а зокрема усім читачам О-КИ

зі СВЯТАМИ ВЕЛИКОДНЯ

кличу тепле і щире

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ

Веселих та Щасливих Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Приятелям і Знайомим по обох боках океану

— бажають —

ЛЮБА ЛАПИЧАК-ЛЕСЬКО і МИХАЇЛ ЛЕСЬКО

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ

з днем

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

здоров'я, щастя і многих літ

бажають

ГАЛИНА КУЗЬМА та МИРОСЛАВА МИРОШНИЧЕНКО

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

РІДНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

з Христовим Воскресінням

Веселих Свят та всего добра!

бажають

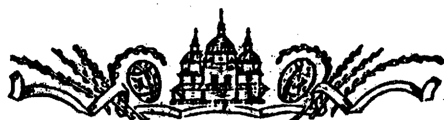
ХРИСТЯ і ЮРІЙ НАВРОЦЬКІ

З празником Христового Воскресіння!

Веселих та Щасливих Великодніх Свят

— бажають —

РОДИНИ: ТЕРШАКІВЦІВ, ТОМКІВ і ЗАВАДІВСЬКИХ та бабця ЛЕСЯ ФЕДОРУК

Родині, Приятелям і Знайомим

— бажаємо —

РАДІСНИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

д-р ЮРІЙ та ОКСАНА ТРИТЯК з дітьми АРЕТОЮ та ЯРЕМІЄМ

РАДІСНИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

— щиро бажають —

РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ

д-р ЛЮБОМИР, ОКСАНА і РОКСОЛЯНА КУЗЬМАКИ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У Світлий День Христового Воскресіння найкращі побажання, Веселих, Радісних Свят

родині тут, і в Україні, приятелям, пацієнтам, знайомим та всьому українському народові на батьківщині

пересилає

д-р Любомир ВОРОХ з дітьми сином Любославом, донями Андреєю і Татіяною

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ВСІМ ЧЛЕНАМ УКРАДИ

бажають

НАТАЛКА та ІГОР ҐАВДЯКИ з родиною

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

щиро вітаємо

РОДИНУ І ПРИЯТЕЛІВ І КЛІЄНТІВ

МИРОСЛАВ і ЗОРЯНА СМОРОДСЬКІ з родиною

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

вітає

СВОЇХ ЧЛЕНІВ, ДРУЗІВ ТА ПРИХИЛЬНИКІВ
ПО СВІТУ РОЗСІЯНИХ

З ВЕЛИКОДНЕМ

та бажає

злагоди, миру та світлої радости
в ці величаві святкові дні

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

УПРАВА УВАН

Радісних Свят
Воскресіння Христового

Рідні, Приятелям та Знайомим

— бажають —

АННА і СТЕФАН МАКУХИ

ШКІЛЬНА РАДА при УККА

- бажає -
всій українській громаді
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ.

Просимо не забувати про потреби українського шкільництва.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес!

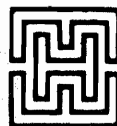
Веселих Свят Воскресіння Христового
Професорам і Студентам УВУ,
Меценатам, Добродіям і Жертводавцям
на Фундацію Українського Вільного
Університету, Духовенству Українських
Церков, Установам, Молодечим і Студентським Організаціям та
всьому Українському Народові у Вільній Україні і на чужині,

бажає

УПРАВА ФУНДАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
43 St. Marks Place, New York, NY. 10003
Tel.: **(212) 254-1571**, Fax: **(212) 353-3029**

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
в АМЕРИЦІ

зі святом

ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЬОГО

— бажає —

своїм членам і всій українській громаді
Північної Америки, України і світу
духовного скріплення і Божих благ.

НТШ-А щиро вдячне громаді
за досьогоднішню підтримку наших
видавничих та інших наукових проєктів
на терені Америки й України.

Христос Воскрес!

Зі Світлим Празником

ХРИСТОВОГО
ВОСКРЕСІННЯ

щиросердечно вітаємо

колишніх професорів, учнів, приятелів
та мешканців Байройту
і бажаємо всього добра, здоров'я,
радости та життєвих успіхів.

Комітет З'їзду
Байройтської Гімназії

Рівночасно повідомляємо і запрошуємо
всіх на слідуючий з'їзд,

який відбудеться

10, 11 і 12 вересня 2004 р. на Союзівці

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

вітає щирим

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ
ЦЕРКОВ, УПРАВИ ТА ЧЛЕНСТВО ВСІХ
УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ВСІХ СВОЇХ ЧЛЕНІВ,
ПРИЯТЕЛІВ ТА ЛАСКАВИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ.

2 East 79th Street, New York, NY 10021
(212) 288-8660

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)

— в і т а є —

все своє Членство,
Братні Організації
та всю
Українську Громаду в США,
з величним Святом

Христового Воскресіння!

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

З нагоди Світлого Празника Христового Воскресіння

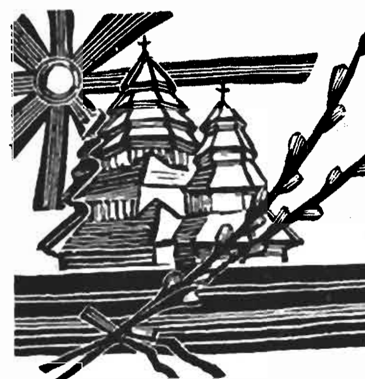
Екзекутива та Рада Директорів Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету, шле щирий привіт і святочні побажання нашим жертводавцям і добродіям, організаціям і установам, членам ЗУАДК-у, Ієрархії Українських Церков, і всьому українському народові у вільній Україні.

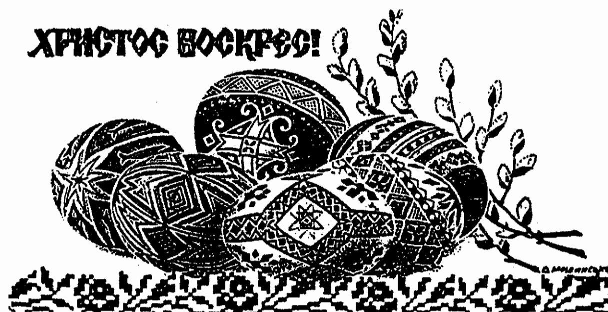
Нехай Всемогучий Бог обдарує всіх щедрими ласками.

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

ЕКЗЕКУТИВА ЗУАДК-у
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, INC.

1206 Cottman Avenue, Philadelphia PA 19111
Tel.: (215) 728-1630 • Fax: (215) 728-1631

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

- щиро вітає -

всіх членів, симпатиків та всю українську громаду

у СВІТЛИЙ ДЕНЬ

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

та бажає їм

щастя, радости, здоров'я і сімейної злагоди

„ХРИСТОС ВОСКРЕС" „ВОІСТИНУ ВОСКРЕС"

РАДА ДИРЕКТОРІВ

Головна Канцелярія:
215 Second Ave., New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-2980

Філії:
35 Main St., South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 469-9085

265 Washington Ave., Carteret, NJ 07008
Tel.: (732) 802-0480

1678 E. 17th St., Brooklyn, NY 11229
Tel.: (718) 376-5057
Toll Free: 1(866) 857-2464

Веселих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажає **КОМІТЕТ ФЕСТИВАЛЮ церкви св. ЮРА у НЬЮ-ЙОРКУ**

ЗАПРОШУЄМО НА

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ 14, 15, 16 ТРАВНЯ 2004 р.

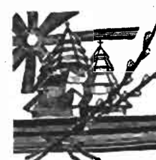
Щирі побажання радісних і щасливих свят Воскресіння Христового!

вже понад 40 років...
немає музики без

(973) 736-5609

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

— *бажають* —

РОМАН і СТЕФАН ЛЮТАК – *власники*

HOLIDAY LOUNGE

COCKTAILS and DINNER

(212) 777-9637

75 St. Mark's Pl. (8th St.)
New York City

Дирекція
Українського Народного Дому
в Ню-Йорку

— бажає —

Веселих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

українській громаді Ню-Йорку
всім, що користуються із заль УНДому

140-142 Second Ave., New York, N.Y.
(212) 529-6287

Український Хор „Думка"
в Ню-Йорку

- бажає -

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ
ХРИСТОВОГО

Дорогому Членству та Українській Громаді, і при цій нагоді складає щиру подяку за довголітню підтримку і співпрацю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Самопоміч

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Христос Воскрес!

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка "Самопоміч" щиросердечно вітає Вас, дорогі Українці, зі Святом Воскресіння Христового.

Воістину Воскрес!

Головне Бюро
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 60622
773-328-7500

Доступ до конта через Інтернет *
Selfreliance.Com
**потрібно риєструватися*

Бюра

734 Sandford Ave. Newark, NJ 07106	973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 07306	201-795-4061
2200 Rte 10W Parsippany, NJ 07054	973-451-0200
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 60656	773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 60067	847-359-5911
300 E. Army Trail Rd, Bloomingdale, IL 60108	630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 60464	708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 46321	219-838-5300

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ
ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І КЛІЄНТАМ

— бажає —

AMERICAN-EUROPEAN
HOME COOKING & CATERING

348 Grove Street
Jersey City, NJ 07302

(201) 451-6189 • FAX (201) 451-3583
www.tanias.com

КЛІЄНТАМ, УКРАЇНСЬКИМ І ВЕТЕРАНСЬКИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ

РАДІСНИХ І
ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

— бажає —

ЙОСИФ КУПЧАК з родиною

власник

JOSEPH MEAT MARKET

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ • Tel.: (732) 442-4660

Радісних свят
Воскресіння Христового!

Рідним, Приятелям і Клієнтам

— щиро бажають —

НАТАЛІЯ ЛАЗІРКО, син ОЛЕГ з дружиною ГАНУСЕЮ,
донечкою ХРИСТИНОЮ і сином АНДРІЙКОМ,
дочка НАТАЛКА з донею ІВАНКОЮ

OLYMPIC COMMUNITY MARKET

122 40th Street, Irvington, NJ
Tel.: (973) 375-3181•Fax: (973) 375-2027

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

UKRAINIAN
FEDERAL CREDIT UNION

UKRAINIAN FCU Albany	UKRAINIAN FCU Rochester (Main Office)	UKRAINIAN FCU Syracuse	UKRAINIAN FCU Sacramento
1828 Third Ave.	824 Ridge Road East	211 Tompkins Street	6029C San Juan Ave.
Watervliet, NY 12189	Rochester, NY 14621	Syracuse, NY 13204	Citrus Heights, CA 95610
Tel: (518) 266-0791	Tel: (585) 544-9518	Tel: (315) 471-4074	Tel: (916) 721-1188
Fax: (518) 266-0791	Fax: (585) 338-2980	Fax: (315) 474-2328	Fax: (916) 721-5551

Out of State, Call Toll Free 1-877-968-7828 – Audio Response Line: 585-544-4019

STAGE RESTAURANT

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ПРИЯТЕЛЯМ і ГОСТЯМ

бажають
власники

Р. І. ДЯКУН

Tel.: (212) 473-8614
Take-out orders

128 Second Ave.
New York, NY

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕЛЬМИШАНОВНИМ
ГОСТЯМ, ПРИЯТЕЛЯМ і РОДИНІ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

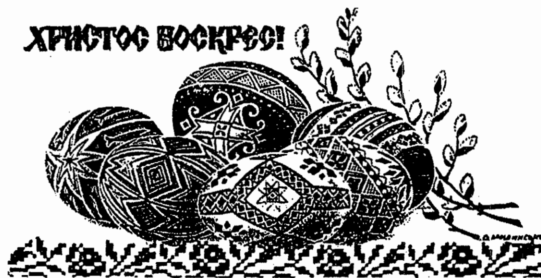
— бажає —

ЗУЗАННА САПОВИЧ

РЕСОРТ НАД МОРЕМ

VILLA LIDIA

128 E. Crocus Rd., Wildwood Crest, NJ 08260
Phone: (609) 522-3348

Щирі побажання

ВЕСЕЛИХ
і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО!

ЮЛІЯН і МАРІЯ
БАЧИНСЬКІ

ВЛАСНИКИ
EAST VILLAGE MEAT MARKET, INC.

139 Second Avenue (bet. 8 & 9 Streets)
NEW YORK CITY • Tel.: (212) CA 8-5590

Кредитова спілка - серце нашої громади

Ми вам допоможемо перенести свої ощадності!

Перенесіть свої ощадності у квітні 2004р. - отримаєте подарунок!

Якщо бажаєте - ми перенесемо Ваші ощадності до "Самопомочі"

У нас:

☑ Безкоштовне чекове конто
(може заробляти дивіденду)

☑ Безкоштовні чеки!*

Чікаґо

Home Office**	2332 W. Chicago Ave.	773-328-7500
Chicago NW**	5000 N. Cumberland Ave.	773-589-0077
Bloomingdale	300 E. Army Trail Rd.	630-307-0079
Palatine	761 S. Benton St.	847-359-5911
Palos Park	8410 W. 131st St.	708-923-1912
Munster, IN	8624 White Oak St.	219-838-5300

**Бюра з усіма послугами

Ню Джерзі

Jersey City**	558 Summit Ave.	201-795-4061
Newark**	734 Sandford Ave.	973-373-7839
Parsippany**	2200 Rte 10W	973-451-0200

Подарунок отримується тільки за перенесені ощадності у квітні 2004р. Тільки по одному подарунку членові. Кількість подарунків обмежена і подарунки можна отримати тільки у бюрах кредитівки. Зберігаємо право замінити подарунок іншим. Зайдіть або зателефонуйте до найближчого вам бюра за докладною інформацією. 1-888-222-8571. Тільки для наших членів!

*Перших 150 чеків з українською символікою - безплатно.

NCUA

Selfreliance.Com

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

ПОДЯКА

З волі Всевишнього Господа Бога, 7 грудня 2003 р. переставився у Божу вічність, на 91-му році життя найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

МИРОСЛАВ ПРОКОП

Складаємо щиру подяку в імені Мирослава, усім тим, хто в час його недуги відвідували у шпиталі, чи вдома, і що були з ним у безпосередньому контакті. Окремо дякуємо о. диякону Юрію Малаховському, за його відвідини і духовну опіку у шпиталі і дома.

Щиро дякуємо пароховові церкви св. Юра в Ню-Йорку, о. Пилипові Сандрику, ЧСВВ, за відправлення похоронних обрядів і о. диякону Юрію Малаховському за співслужіння, у четвер вечір – Парастас, у похоронному заведенні Петра Яреми, у п'ятницю за упокійну св. Літургію в церкві св. Юра, теплі прощальні слова Покійному і за запечатання гробу на цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку.

Щиро дякуємо усім, що взяли безпосередню участь у похоронних обрядах і занесли щирі молитви за спокій душі покійного Мирослава, у четвер – Парастасі, п'ятницю – заупокійній св. Літургії й на цвинтарі у С. Бавнд Бруку.

Щиро дякуємо Андрію Ластовецькому за слова співчуття і керування програмою після Парастасу. Покійного прощали: Анатоль Камінський від Середовища УГВР і Політичної Ради ОУНз, Петро Потічний від Об'єднання колишніх вояків УПА США і Канади, Олег Романів від НТШ у Львові, Микола Галів від Українського Патріярхального Т-ва, друзів Покійного і від себе особисто, Надійка Світлична прочитала листа – співчуття надіслане з України під яким підписались: Іван Дзюба, Михайло з Олею Горинь, Богдан Горинь, Іван Драч, Іван Заєць, Володимир Ковтун, Анатолій Мокренко, Петро Осадчук, Ярослав Яцків, Дмитро Павличко, Євген Стахів, Генадій Удовенко, Світлана Остап, Ігор Пустовий та інші. Олекса Мотиль, мол., прочи-тав листа від Кирила Митровича з Парижу і від себе особисто, Ніна Ільницька від колишніх працівників „Прологу". Телефонічно склав співчуття Лев Футала від Т-ва УПА.

Щиро дякуємо Євгену Стахову за прощальне слово на цвинтарі над могилою.

Щиро дякуємо Миколі Галіву за керування поминками, що відбулись у заряді цвинтаря у С. Бавнд Бруку і о. диякону Юрію Малаховському за проведення молитви. Під час поминок, керуючий Микола Галів прочитав листи-співчуття від Дарії і Василя Маркусів, від Середовища УГВР і ОУНз Австралії, за підписом Мирослава Болюха й Андрія Глуханича, Крайової Політичної Ради ОУНз Німеччинни. Безпосередньо прощали: Лариса Онишкевич від НТШ, Богдан Шебунчак - ОУН, Ніна Самокіш від друзів, Іван Кушнір від Т-ва Вояків УПА в Ірвінгтоні, Юліян Котляр від УПА, Тарас Гунчак від журналу „Сучасність", Надійка Світлична від Гельсінкської спілки і Євген Стахів – особистий спогад.

Щиро дякуємо за листовно надіслані співчуття.

Щиро дякуємо за вінки: Середовищу УГВР і ОУНз, Крайовій Політичній Раді ОУНз в Німеччині, Пластовому Окружному Таборовому Комітетові, УПС Спартанки, УСП Спартанки, родині Яріш-Зданевич, родині Закаляків, родині Турулів.

Щиро дякуємо що з висловами співчуття дали на св. Літургію у пам'ять бл. п. Мирослава: Микола Галів, родина Черник, Микола Ганущак, п. Р. Стадник, Андрея і Любко Мудрий, Оля й Іван Балко, Слава Рубель, Марія Абрамюк, Ніна Білчинська, п-во Мотиль, родина Гуменюк, Орест Галів, родина Боровик, родина Гурин, Нюня і Юрій Стець, Реня і Орландо Кордеро, Елля Панчак з родиною, Марта і Ярослав Сидір, Соня і Олександер Соколишин, Нуся і Василь Ґогоша.

Щиро дякуємо за пожертви, що складали на будову патріяршого собору Воскресіння Христового у Києві.

1.000 дол. Люба Прокоп;
500 Анна і Роман Мац;
200 Дарія і Василь Маркусь;
по 100 Христина і Володимир Баранецький, Марія Борковська, Мирослава і Богдан Бурачинський, Люба і Роман Галібей, Микола Галів, Тамара Гординська, Дарія Конюх, Наталія й Іван Коропецький, Любомира і Теодозій Крупа, Галя Слободян з родиною, Нестор Ходновський, Софія і Богдан Шебунчак;
по 50 Анна і Роман Байлак, Христя і Юрій Навроцький, Христина і Ярослав Пеленський, Оксана і Євген Фаріон;
по 30 Дмитро Возняк, Софія і Дарія Соколишин;
по 25 Марта Боровик, Дарія й Орест Городиський, Іванна Клим, Мирослава Костирка;
по 20 Ірина Білевич, Ярослав Закаляк, Антон Микич.

Разом 3,320 дол.

Щиро дякуємо за пожертви, що склали на Український Музей:

по 150 дол. Богдан Чайківський, Зоряна і Юрій Ставничий;
по 100 Зірка і Роман Воронка, Микола Галів, Ольга і Мирон Гнатейко, Ніна Ільницька, Марта і Орест Кебало, Курінь Спартанки, Володимир Петришин, Марта і Роберт Торієлі, Лідія Черниченко, Оксана і Юрій Тритяк, Христина і Микола Баранецький, Петро Хома, Таня і Андрій Хрхаліс, Люба Прокоп, Марійка Шуст;
по 50 Христина Комар, Евген і Ольга Филипович, Уляна Ільницька і Рей Стубелбань, Василь Никифорук, Христина і Ярослав Пеленський, Надія і Мирослав Шмігель, Оленка й Іриней Юрчук;
40 Дарія Питляр і Ляся Микита;
35 Спартанки у Філядельфії;
по 25 Дарія і Юрій Костів, Ольга Гаєцька, Наталія і Ігор Соневицький;
20 Ірина Білевич.

Разом 2,320 дол.

Щиро дякуємо за пожертви, що склали на „Літопис УПА":

1,000 дол. Ганна і Олесь Лятишевський;
по 100 Осип Данко, Осип Левицький, Модест і Марія Ріпецький, Клавдія і Роман Стефанюк;
по 50 дол. Степан Вельґаш і Марія Проскуренко, Микола Галів, Ксеня й Ігор Гапій, Євгенія і Євген Івашків, Олена Кисілевська, Олена і Юрій Кисілевський, Анна Ортинська, Товариство вояків УПА в Ірвінгтоні, Володимир Сорочак;
по 25 Лада й Андрій Бідяк, Ольга Гаєцька, Марія й Орест Слупчинський, Мирослава Костирка;
20 Галина Ціґаш.

Разом 1,970 дол

Щиро дякуємо за пожертви, що склали на діяльність Середовища УГВР:

по 50 дол. Микола Галів, Анатоль Камінський, Ніна Самокішин, Надія Світлична, Євген Стахів;
25 Микола Татарин.

Разом 275 дол.

Щиро дякуємо за пожертви, що склали на журнал „Смолоскип":

50 дол. Діоніза і Микола Ненадкевич.

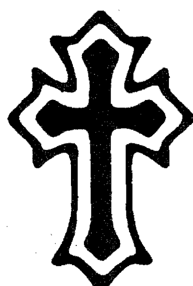
Щиро дякуємо Миколі Галіву за допомогу і підтримку перед, під час і по похоронах, за допомогу збірки і упорядкування пожертв, і в підготовці подяки.

Хай Всевишній Господь і Мати Божа нагородять Вас своїми безмірно щедрими ласками, а у першу чергу кріпким здоров'ям і довгим життям.

Дружина – ЛЮБА
Дочки – ХРИСТЯ з мужем НІЛЕМ ҐОЛБЕРҐ
– ЛІДА з мужем ВОЛОДИМИРОМ АРТИМИШИН
внуки – МАКСИМ і ЛІЛЯ

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

ПОДЯКА

Зі смутком повідомляємо, що 11 жовтня 2003 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАТИ, БАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ЯРОСЛАВА ТОМИЧ

Наймолодша з дітей Івана Дем'янчука та Леонтини Донігевич. Яруся народилася 13 жовтня 1914 р. в містечку Яблунів на Західній Україні, виросла в Коломиї і студіювала у Львівському університеті.

Її родина багато потерпіла в боротьбі за незалежність України. Покійна Ярослава втратила двох братів, Січових Стрільців – Юлька та Ґенка, мужа, сестру Лесю Паєвську в УПА, а під час війни батька Івана і доньку Христю.

Ярослава одружилася в 1940 р. з Омеляном Томичем. Після еміграції її родина замешкала в Ютиці, Н. Й., де Покійна була активна в парафії св. Володимира Великого і в Союзі Українок, вчила в школі Українознавства та збирала на Фонд Катедр при Гарварді.

Яруся любувалася природою, квітками, родиною, музикою та книжками. Вона глибоко вірила в Бога, та жертвенно любила свій народ і Україну.

Її муж Омелян помер в 2001 р. У смутку залишила сина Нестора та Уляну Томич, внуків Мотрю, Нестора, Луку і Таїсу, сестру Наталію Лукашевич, братанку Володимиру та Осипа Ліщинських, сестрінку Дзвінку та Павла Сомерс і сестрінку Оксану та Лавра Полон та їх дітей і внуків, а також родини Смалько, Паєвських, Донігевич, Грубі, Денисенко, Головінських, Лехман, Боднарук, Гарасимчук, Буцик, Рудавських і Желехівських.

Щиро дякуємо о. М. Бундзові, за духовну опіку та похорон, родині та приятелям з Ютики і тим, що прибули з дальших місцевостей.

Дякуємо усім, що на тризні поділилися теплими споминами.

Дякуємо усім, зокрема Оксані та Лаврові, що чудовими квітами звеличали пам'ять Покійної, а також усім жертводавцям.

Вічна Її пам'ять та Боже благословення!

В пам'ять бл. п. Ярослави зложено пожертви на наступні цілі:

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
Н. і У. Томич, Л. і О. Лукашевич-Полон, Х. і Я. Грубі, В. і О. Ліщинські, О. і Т. Лехман, Д. і Ю. Ганушевські, Р. і К. Мельник, О. Мельник, В. Яцків, З. Яцків, Н. Камауф, Х. Гошовська, Я. і Є. Ликтей, С. і Р. Наконечні, А. Бундз, М. Дмитрів, Б. і О. Кашицькі, М. Косар, Б. і І. Рабій, Х. Ликтей, А. Семеняк, В. і Ф. Драбош, І. Капустинська, О. Кроп, М. Саванець, В. і М. Вілак, W. Dziegiel, М. Гарасимчук, І. і М. Денисюк.

ЗУАДК – НА СИРОТИНЦІ В УКРАЇНІ:
100 дол. Осип і Володимира Ліщинські.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА В УКРАЇНІ – „СМОЛОСКИП":
по 100 дол. Нестор і Уляна Томич, Надія Желехівська, Дзвінка і Павло Сомерс, Христя і Ярема Грубі, Борис і Кариса Полон, Л. і О. Лукашевич-Полон;
20 Зоя і Михайло Луценко.

Разом 620 дол

НА ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА-СИРОТАМ В УКРАЇНІ:
100 дол. Адріянна і Андрій Денисенко.

НА „БРОДИ-ЛЕВ" БРАТСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ:
50 дол. Л. і О. Лукашевич-Полон.

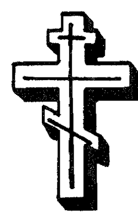
НА УНС – UKRAINIAN NATIONAL FOUNDATION, INC.:
100 дол. А. і О. Лукашевич-Полон.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ-ЙОРКУ:
по 50 дол. Д. і Ю. Ганушевські, Х. Гошовська, Х. і М. Мельник, Л. і О. Лукашевич-Полон;
30 Я. і О. Яцковські;
20 М. Гарасимчук.

Разом 250 дол.

НА ЦЕРКВУ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО В ЮТИЦІ:
по 10 дол. Ольга Федорняк, Марко Фалинський.

Разом 20 дол.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 21 березня 2004 р. в Ст. Пол, Міннесоті, закінчила свою земну путь ПИСЬМЕННИЦЯ і ПЕРЕКЛАДАЧКА

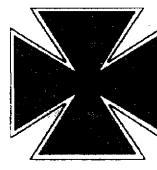
бл. п.

ОКСАНА ДМИТРІВНА СОЛОВЕЙ

нар. 2 липня 1919 р. в Полтаві, Україна.

Вічна Її пам'ять!

ПРИЯТЕЛІ

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1 УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА
Станиця Ню-Йорк
ділиться з побратимами і прихильниками кол. вояків 1 УД УНА сумною вісткою, що дня 19 березня 2004 р. в Йонкерсі, Н.Й. відійшов у вічність дорогий нам ПОБРАТИМ

бл. п.

МИРОН ЗАЛУЦЬКИЙ

нар. 3 вересня 1923 р. у Славятині (Бережанщина).

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23 березня 2004 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Пам'ять про цього чесного вояка 1 Української Дивізії УНА, нашого незабутнього Побратима, прикладного і жертвенного громадянина української громади буде з нами назавжди.

ЧЛЕНСТВО І УПРАВА СТАНИЦІ НЮ-ЙОРК

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої дорогої і незабутньої МАМИ, БАБЦІ та ПРАБАБЦІ

бл. п.

МАРІЇ БІЛИНСЬКОЇ

дружини бл. п. Василя Білинського, яка померла на 91-му році життя

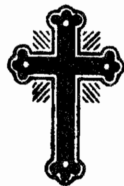
буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

17 квітня 2004 р. о год. 10-ій ранку

у церкві св. Івана Хрестителя, в Дітройті, Миш.

дочка – ЛІДІЯ ЛАЗУРЕНКО
син – ЗЕНОН БІЛИНСЬКИЙ
внуки – ОЛЯ ГОЛЛАНД
– ЛІДІЯ БІЛИНСЬКА
правнуки – ВІРА ГОЛЛАНД
– КАРЛО ГОЛЛАНД

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 26 березня 2004 р. відійшла у вічність на 84-му році життя наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, КУЗИНКА і БРАТОВА

бл. п.

ОСИПА ЯВОРСЬКА

з дому КУТНА

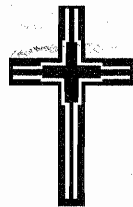
ПАНАХИДА відбулася 30 березня 2004 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 березня 2004 р. о год. 9:30 ранку, в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а опісля тіло Покійної спочило на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишені:

сини – ЮРА з дружиною ЛЮБОЮ
– АЛЕКСАНДЕР з дружиною ДАНУСЕЮ
внуки – АНДРІЙ і ДАНИЛКО
внучки – ЛІЛЯ і ЗОРЯНА
кузинки – МИРОСЯ ПРИЙМАК і НУСЯ МІНЧИНСЬКА з Рочестеру
та ближча і дальша родина в Україні та Англії.

Вічна Її пам'ять!

По довгій і тяжкій недузі відійшла у вічність 30 березня 2004 р. довголітня учителька української мови і історії України в школі св. Івана Хрестителя в Нюарку, наша улюблена
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА

СВ. П.

МАРІЯ МАХОБЕЙ РОБАК

Прожила 84 роки.

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 1 квітня 2004 р. о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, в п'ятницю, 2 квітня о год. 9:30 ранку. Тіло спочине на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишила у глибокому смутку родину:

найстаршого сина РОСТИСЛАВА з дружиною ЛЬОРЕТОЮ РОБАК, дітьми МАРІЧКОЮ і БОЯНОМ, доньку РОКСОЛЯНУ РОБАК-НАЙДАН з мужем МИХАЙЛОМ та донечкою ЛІЛІЯНОЮ МАРІКОЮ НАЙДАН, сестру ЛЮБУ МАХОБЕЙ МАТКІВСЬКУ з дітьми БОГДАНОМ і ЛІДОЮ, брата МАРКІЯНА з дружиною ОРИСЕЮ і дітьми, сестру ВІРУ з дітьми в Україні, вдову БАРБАРУ МАХОБЕЙ по братові ВОЛОДИМИРОВІ з дітьми та внуками, ближчу і дальшу родину в Україні й Аргентині.

Невимовно тяжким горем прибита найближча Родина.

Вічна Їй пам'ять!

Родина просить про молитви. Замість квітів можна складати пожертви на:
Maria Robak Educational Fund,
667 Brentwood Dr., South Orange, NJ 07079.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 20 травня 2003 р. відійшов від нас у вічність, наш найдорожчий і незабутній
СИН і БРАТ

бл. п.

ОЛЕГ Р. КУЗЬМА

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. Маріо Дацишину з церкви св. Юра в Ню-Йорку за відправлення Панахиди в похоронному заведенні Петра Яреми.

Ми сердечно вдячні о. Христофору Войтині, парохові церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. за відвідини Покійного під час його хвороби, сповідь, уділення Найсвятіших Тайн, духовну та матеріяльну допомогу.

Також щиросердечно вдячні о. Пилипові Сандрику колишньому парохові церкви Чесного Хреста в Асторії Н.Й. за часте відвідування Покійного вдома, сповідь, уділення Найсвятіших Тайн, а також відвідини в шпиталі та підтримку його душевно.

Щиро вдячні о. парохові Пилипові Сандрику з церкви св. Юра в Ню-Йорку за відправлення заупокійної Літургії в церкві св. Юра, за прощальні теплі слова про Покійного, а також відпровадження Покійного на місце вічного спочинку на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Ми невимовно вдячні родині, приятелям, знайомим та усім, хто прийшов попращати Покійного та відпровадити його на вічний спочинок.

Вдячні за щирі, теплі співчуття для нас під час нашого великого горя.

Щиро вдячні за Служби Божі, чудові квіти та пожертви на добродійні цілі, в пам'ять Покійного,

Дякуємо похоронному заведенню Петра Яреми за зразкове проведення похорону.

ПОЖЕРТВИ НА СЛУЖБИ БОЖІ в пам'ять Покійного склали:
Сестра Мирослава з мужем Мартином Запраускис, кузини Люся Гук, Христина Зеґзда, хресна мама Богданна Біловщук, брат Юрій з дружиною Катериною Кузьма, племінник Василь з дружиною Марією Кузьма, Аліна Юрчак, д-р Олександер з дружиною Софією Соколишин, Стефанія і Стефан Стець жертвували численні Служби Божі, поради та матеріяльну поміч для бл. п. Олега, Броня Андрусишин, Аліса Червінська, Марія Козак, Ларі Рейнер.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Сестра Мирослава з мужем Мартином Запраускис, племінник Олександер з дружиною Маєю Запраускис, племінник Мартин Запраускис, свахи Евгенія Віганс, Марійка Ґастоутос з родиною, дорогий товариш і приятель Покійного д-р Святослав Кіпа з дружиною Маріяною та дітьми Ларою і Микольцем, які приїхали з Дітройту щоб попращати Покійного, Ірина Кіпа Даіґле з мужем Ричардом Даіґле та сином Александром, брат Юрій Кузьма з дружиною Катериною, племінник Василь Кузьма з дружиною Марі-єю, Лідія Лещук, Аліна Юрчак, Софія Оленська зі синами Юрієм і Андрієм, Давид Стернер, Лев Батіста, Ґлен, Анна Пелегінка, Дзінтра з мужем Фредом Альверсоном, Маріс з дружиною Ілзою Серміліюс.

ПОЖЕРТВИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ в пам'ять Покійного склали:

НА БУДОВУ КАТЕДРИ В КИЄВІ: 100 дол. Надія Кузьма;
НА БУДОВУ ЦЕРКВИ У ВИПАНІ, Н. ДЖ.: 100 дол. Надія Кузьма;
НА УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ АКАДЕМІЮ НАУК, Н. Й.: 100 дол. Надія Кузьма;
НА УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В КОЛЮМБІЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ:
по 100 дол. Мирослава Запраускис з родиною, д-р Святослав Кіпа з родиною.
НА БУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА ПОКІЙНОМУ:
200 дол. д-р Святослав Кіпа з родиною;
100 Люся Гук;
50 Христина Сеґзда.
НА СИРОТИ:
100 дол. Михайло і Сандра Кушман;
25 д-р Олександер і Софія Соколишин.

Разом 875 дол.

Сердечно дякуємо.

Також дякуємо д-рові Святославу Кіпі за щирі, теплі спомини з життя Покійного під час тризни. Ще раз вдячні Вам усім.

Хай Господь Бог винагородить Вас сторицею.

Мама НАДІЯ КУЗЬМА з Родиною.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ ЧИ КУПИТИ ХАТУ?
Зверніться до
ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА
(908) 790-9240
або
(908) 265-7618
Exit Realty

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

COMPLETE MORTGAGE SERVICE

Бизнесові, комерційні і персональні позички
ПРОМІНЬ СВІТЛА в моргеджових лабіринтах
Ми допоможемо Вам знайти ПРАВИЛЬНУ ДОРОГУ!
1.85% – незмінна позичка на 30 років
4.875% – незмінна позичка на 15 років
100% – фінансування без перевірки приходів
Поганий кредит, брак кредиту – це не перешкода!

КУПОН
$395 – знижка від аплікаційної оплати!

Мінімальні розходи згідно з розрахунком

www.whymortgage.com
Тел. (215) 396-7277
1-866-896-7277 - (Toll free)

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів/Одеса
639 дол.+tax (round trip)
429 дол.+tax (one way)
Київ
580 дол.+tax (round trip)
365 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

ЄВШАН – YEVSHAN
подарунки – музика, книжки – відео
замовляйте новий каталог 2004
1-800-265-9858
www.yevshan.com

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983
- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

Apon Record Company, Inc
P. O. Box 3082,Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599
НОВЕ ВІДЕО НА ВЕЛИКДЕНЬ
ГАЇВКИ З ГАЛИЧИНИ
APON-7805 $25.00
СИНУ АНГЕЛ МІЙ – НА ДЕНЬ МАТЕРІ
APON-7804 $25.00
Великий вибір компакт-дисків і касет
Переробляємо відео з европейської системи на американську і навпаки. Ціна $20, пересилка $5

KOZAK CONSTRACTION, Co.
Ремонтуємо і переробляємо хати, помешкання, пивниці, паркети, кафлі, шідрак, шпахлювання, малювання.
Тел.: (201) 437-3227 • (646) 279-1910

д-р МАРКО ЛУЦЬКИЙ
ДЕНТИСТ-СТОМАТОЛОГ
виконує:
• коронки, • містки, • протези, • „Root Canal"
приймає за попереднім домовленням
Тел.: (212) 697-8178
30 East 40th Street, Suite 706
New York, NY 10016

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733,Phila., Pa. 19111
TEL.: (215) 722-6282

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати - тільки з фірмою КАРПАТИ!

Export-Import
ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ

протягом 2-7 днів
Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Європи американські доляри
ПЕРЕСИЛКУ ПАЧОК
ДОСТАВУ ХАРЧОВИХ ПАЧОК З КАТАЛОГУ
доставу тракторів, автомобілів, побутової техніки та електроніки
На всі замовлення Ви отримаєте поквітування від Ваших близьких
Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com

TRAVEL
НАЙКРАЩІ ЦІНИ НА КВИТКИ

НА ВСІ АВІАЛІНІЇ СВІТУ!
Запрошення до Канади та США
Візи до України, Польщі та Росії
Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді
ВІДПОЧИНОК на відомих курортах